

Chồng Ấm Giường Hay Ghen

Contents

Chồng Ấm Giường Hay Ghen	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	22
5. Chương 5	28
6. Chương 6	36
7. Chương 7	43
8. Chương 8	50
9. Chương 9	58
10. Chương 10 – Hoàn	65

Chồng Ấm Giường Hay Ghen

Giới thiệu

heo đuổi người đàn ông cường hãn, nhất định phải có điều kiện, điều kiện đó chính là làm ấm giường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-am-giuong-hay-ghen>

1. Chương 1

Chương 1

Mề Nhạc Nhạc khấn trương nắm chặt tay, cảm giác lòng bàn tay mình đã ướt đầm mồ hôi, cô chậm rãi hít thở, đôi mắt dè dặt quan sát người đối diện.

Đó là một người đàn ông tuần tú, ngũ quan tinh tế, tóc tai gọn gàng sạch sẽ, không khỏi hấp dẫn ánh mắt của cô.

Nhưng Mễ Nhạc Nhạc biết, nếu đã ăn cơm thì tốt nhất là phải ăn no, thế nhưng cứ nhìn đến cái vị đang ngồi trước mắt này là cô tuyệt đối nuốt không vào, bởi vì nhìn anh ta, cô chắc chắn sẽ bị chướng bụng, cô đã có thể tưởng tượng đến cảnh bụng mình vỡ ra. Lặng lẽ làm một động tác buồn nôn ở trong lòng, thế nhưng trên khuôn mặt lại đang nhìn anh một cách hoàn toàn nghiêm túc.

Người đàn ông này là ông chủ của Mễ Nhạc Nhạc, là vị cấp trên mà tám đời nhà cô cũng không thể đánh bại, thân chỉ là một trợ lý nhỏ, quản lý về mảng tiêu thụ của công ty, bình thường chỉ dám đứng nhìn anh từ xa, nhưng bây giờ, ông chủ lớn có thân phận cao quý tựa như Hoàng Đế này, lại đang ngồi đối diện cô, mặt đối mặt. trịnh trọng xem mắt!

Cả người Mễ Nhạc Nhạc đều cứng đờ, lén lút quan sát vẻ mặt bình tĩnh của ông chủ Phạm Nghê, hình như anh vẫn chưa nhận ra cô.

“Thức ăn không hợp khẩu vị sao?” Phạm Nghê ga lăng hỏi.

“Ngon lắm, đồ ăn ở đây rất ngon!” Mễ Nhạc Nhạc lấp bắp nói.

Quả thật là Phạm Nghê không nhận ra cô, hồ sơ mà mẹ Phạm đưa cho anh, anh căn bản là chẳng thèm đọc, đối với cái chuyện xem mắt này, anh chẳng hề nhiệt tình chút nào, với lại, trong công ty của anh có ít nhất cũng hơn mấy trăm nhân viên, làm sao anh có thể nhớ hết được.

Bây giờ ngay cả Mễ Nhạc Nhạc có khuôn mặt như thế nào anh cũng không thấy rõ, cũng chẳng có lòng hiếu kỳ mà đi nhìn trộm cô, sau khi nói mấy câu xã giao nhàm chán, cơm cũng đã ăn xong, Phạm Nghê rút ra chiếc ví da.

Mễ Nhạc Nhạc len lén xiên một miếng thịt bỏ vào trong miệng, bởi vì quá căng thẳng mà cô ăn rất ít, nhưng cô thật sự không muốn bạc đãi chính mình.

Đi xem mắt, hoàn toàn không phải là do cô tự nguyện, cũng chỉ là thay hoa khôi trong phòng làm việc mà đến đây, nghe nói hoa khôi trong phòng làm việc đã có chủ, thế nên cũng không muốn lãng phí thời gian đến đây xem mắt, mà cô lại chỉ vì một bữa cơm miễn phí nên mới đồng ý, kết quả là, trong khoảnh khắc nhìn thấy ông chủ của mình, cô cũng biết, bữa cơm này nhất định sẽ khiến cô đau bao tử.

Ôi trời, cô có thể gói mang về được không? Mễ Nhạc Nhạc trông thấy Phạm Nghê rút ví da, trong lòng cô rỉ máu, vì vậy nên cô cố gắng ăn thêm vài miếng thịt, nhét đầy thịt vào trong miệng mình.

Phạm Nghê đột nhiên lấy ra hai tấm ảnh, đặt ở trước mặt Mễ Nhạc Nhạc, Mễ Nhạc Nhạc phình to hai má, cảm thấy khó hiểu, giương mắt nhìn anh.

“Hai tấm ảnh này, tấm nào là tôi?” Phạm Nghê hỏi.

Mễ Nhạc Nhạc nghe vậy, cúi đầu nhìn hai tấm ảnh, trong lòng cảm thấy không giải thích được, hình người trong hai tấm ảnh này giống nhau như đúc, cô phải chọn cái gì? Chẳng lẽ những người có tiền đều có sở thích kỳ quái, thích để cho người ta chọn trên khuôn mặt anh ta, má trái đẹp hơn hay má phải đẹp hơn sao?

“Thế nào?” Phạm Nghê gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, hơi lộ vẻ không kiên nhẫn, nhưng chỉ nhẹ nhàng hỏi.

Mễ Nhạc Nhạc hoảng hốt, miếng thịt đang ngậm trong miệng suýt chút nữa thì bị cô nuốt chửng, ngón tay tùy tiện chỉ đại một tấm, tiếng gõ vào bàn cũng đã ngưng lại.

“Chắc chứ?”

Bên tai lại truyền đến thanh âm trầm thấp như đàn violon của của Phạm Nghê, tựa như muốn kích thích dây đàn ở trong lòng cô, cô vội vã gạt đầu, đem cái suy nghĩ không nên có này ném ra khỏi đầu.

Mễ Nhạc Nhạc dù muốn dù không cũng nhanh chóng gạt đầu một cái, sau đó lại nghe thấy anh nhỏ giọng đáp một tiếng.

Nhanh chóng tiêu diệt hết thịt trong miệng, bụng lúc này mới có cảm giác no một chút, Mễ Nhạc Nhạc ngẩng đầu nhìn, khuôn mặt bỗng ngấn ra.

Ông chủ vĩ đại của cô, một tay đang cầm ví da, một tay lại đang chống cằm, nhìn hai tấm ảnh này đến xuất thần, đây là ý gì? Ông chủ không muốn trả tiền sao? Không phải chứ? Cô đã phải ngồi tàu điện ngầm tới

đây, lại đi bộ mất mười phút mới có thể tới được nhà hàng năm sao này, ăn cũng đã ăn no rồi, lỡ như ông chủ nói muốn chia đôi tiền thì cô phải làm sao bây giờ? Cô cũng rất nghèo nha!

Mễ Nhạc Nhạc lặng lẽ nghiêng răng, tự hỏi mình có nên tìm lý do lén lút rời đi hay không, trên khuôn mặt cũng không kịp thu hồi vẻ tức giận, tất cả đã bị Phạm Nghê thu vào mắt.

Phạm Nghê mỉm cười, phụ nữ đi cùng anh chưa bao giờ phải mất một đồng nào, nhưng vẻ mặt như đang sợ anh không trả tiền của cô gái này thật đúng là khiến cho người ta không biết phải khóc hay cười nữa.

Bị bắt quả tang rồi! Mễ Nhạc Nhạc khóc không ra nước mắt, cô quả thật là không có tiền đồ mà, lại dễ dàng để cho anh nhìn thấu được tâm tư của mình.

Phạm Nghê giả vờ như không để ý, anh liếc nhìn cô: “Không biết ngày mai cô có rảnh không?” Sau khi nói xong, anh để lộ ra một nụ cười cực kỳ mê người, khiến cho Mễ Nhạc Nhạc ngây thơ lập tức đi vào đề tài.

“Không rảnh!” Mễ Nhạc Nhạc đáp

Ông chủ của cô mặc dù giống như thần thánh không thể xâm phạm, nhưng khi cười lộ lên quả thật rất đẹp trai, cho nên đừng bảo là do cô trông hoa si, chỉ trách ông chủ của cô sao lại đẹp trai như vậy.

“Tối mai chúng ta cùng nhau đi xem phim!” Độc tài, không hề cho người khác con đường sống, chỉ đơn giản ra lệnh cho cô như vậy.

Mễ Nhạc Nhạc cảm thấy kinh ngạc, cô chỉ là người dự bị, hôm nay lại ra sân ngoài ý muốn, nhưng trận tiếp theo mình có còn được tham gia hay không thì cô không thể biết được, cô chần chừ suy nghĩ một chút, rồi do dự nói: “Anh. . . anh Phạm. . . .” Cô chợt dạ nói: “Ngày mai tôi có công chuyện rồi!”

Phạm Nghê không khỏi buồn cười, từ trước đến giờ chỉ có anh từ chối người ta, hiếm lắm mới có lần đầu tiên mở miệng mời người khác, vậy mà lại bị từ chối, quả thật là không thể tưởng tượng nổi.

“Nếu vậy thì đợi sau này cô có thời gian rảnh rồi, chúng ta lại hẹn gặp nhau!” Phạm Nghê cười nói.

Mễ Nhạc Nhạc cúi đầu không đáp, dù thế nào đi nữa thì tờ tư liệu trên tay anh, nhất định là của hoa khôi trong phòng làm việc chứ không phải cô, qua hôm nay, anh chắc chắn sẽ không tìm được cô.

“Ăn no chưa?”

“Rồi!”

Phạm Nghê thanh toán, sau đó lại ga lăng đứng dậy: “Tôi đưa cô trở về!”

“Hả? À, cảm ơn anh!” Mễ Nhạc Nhạc nghĩ có thể tiết kiệm được tiền taxi, khoe miệng cô lại cười toe toét.

Hai người cùng nhau bước ra khỏi nhà hàng. “Cô. . . .” Phạm Nghê cố gắng suy nghĩ, nhưng rốt cuộc cũng chẳng nhớ nổi cô tên gì, chỉ nhớ mang máng là cô họ Lam: “Lam tiểu thư!”

Mễ Nhạc Nhạc đang cúi đầu nhìn đôi giày màu da bò trên chân mình, suy nghĩ xem sáng mai muốn ăn gì, Phạm Nghê gọi cô vài tiếng, thấy cô chẳng có phản ứng gì khiến anh không khỏi đề cao thanh âm: “Lam tiểu thư!”

Mễ Nhạc Nhạc đột nhiên hồi thần, ánh mắt mơ mơ màng màng chống lại đôi con ngươi đen láy của anh, cô hoảng sợ khẽ lui lại một bước: “Hả? Có chuyện gì sao?”

Phạm Nghê chưa từng thấy người nào thất thần lợi hại như vậy, nếu cô mà là người trong công ty anh thì đã bị anh đuổi việc từ ngày đầu tiên rồi, đề xuống cảm giác không vui trong lòng, anh nhỏ giọng nói: “Tôi đi lấy xe, cô đứng đây đợi tôi!”

“Vâng!” Mễ Nhạc Nhạc đáp một tiếng, nghe lời đứng đợi ở bên đường.

Một chiếc xe nhỏ màu đen chạy tới, Phạm Nghê ra hiệu cho cô lên xe, Mễ Nhạc Nhạc ngồi ở ghế phụ, thắt chặt đai an toàn, Phạm Nghê hỏi cô: “Cô ở đâu?”

Sau khi đọc một dãy địa chỉ thì Mễ Nhạc Nhạc chỉ ngồi lặng im không nói chuyện, Phạm Nghê cũng chẳng nhiều lời, bầu không khí yên lặng bao trùm suốt cả một chặng đường.

Mười lăm phút sau đã về đến nhà của Mễ Nhạc Nhạc, cô khách sáo nói một tiếng cảm ơn với Phạm Nghê rồi vội vã rời đi.

Cô mở cửa xe, chân vừa bước xuống, sau lưng lại truyền đến giọng nói của Phạm Nghê: “Mễ Nhạc Nhạc!”

“Gì vậy?” Mễ Nhạc Nhạc quay đầu lại theo bản năng, chống lại tầm mắt của anh, sau đó cô đột nhiên kinh ngạc mở to mắt.

Phạm Nghê cầm chứng minh thư của cô trên tay, ánh mắt hoài nghi dò xét trên khuôn mặt cô, trong khoảnh khắc, Mễ Nhạc Nhạc có cảm giác như đầu mình sắp nổ tung: “Cái đó. . .”

“Tôi vẫn cho rằng cô họ Lam.” Phạm Nghê cười như cười nói.

Mễ Nhạc Nhạc xấu hổ cười cười: “Cô ấy có chuyện, không thể tới, cho nên. . .”

Tìm người đi xem mắt thay mình, loại chuyện như vậy Phạm Nghê cũng đã từng làm, vì thế nên anh thật sự không hề tức giận, chẳng qua là anh không ngờ chuyện này sẽ xảy ra với mình, trùng hợp là anh cũng chẳng nhớ rõ tên của người xem mắt với mình, cũng như bây giờ, anh tuyệt đối sẽ không nhớ đến tên của vị tiểu thư thay thế để đi xem mắt này.

Thế nhưng . . . Ánh mắt của Nghê Phạm lại rơi vào thẻ nhân viên của cô, anh không khỏi sửng sốt: “Cô làm ở đây . . .” Cái cô gái hay lơ đãng này lại là nhân viên ở công ty anh?

“Vâng, ông chủ!” Mễ Nhạc Nhạc biết anh đang định nói gì, lập tức anh dừng thừa nhận, sợ mình sẽ làm cho anh không vui, cô vội vàng giải thích: “Tôi đối với ông chủ thật sự là không hề có ý nghĩ không an phận, chẳng qua chỉ là bắt đắc dĩ mà thôi.”

Nếu như đây là cách để cô hấp dẫn sự chú ý của anh thì Phạm Nghê không thể không cảm thấy bội phục, cô khiến anh vô cùng bất ngờ, khẽ cười một tiếng, đường cong nghiêm túc trên khuôn mặt anh thoáng dịu đi: “Mễ Nhạc Nhạc phải không? Tôi nhớ cô rồi!”

Lời nói vừa dứt, vẻ mặt của Mễ Nhạc Nhạc vô cùng đau khổ: “Ông chủ, tôi chẳng qua chỉ là. . .”

“Sao?” Phạm Nghê nhướn mi nhìn cô.

Mễ Nhạc Nhạc cảm thấy thật khó nói, cô cũng không thể nói là mình vì một lợi ích nho nhỏ, được ăn những món ăn ngon, cho nên đã không thể từ chối mà đi xem mắt th hoa khôi trong phòng làm việc của mình.

Phạm Nghê buồn cười quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhăn nhó của cô, Mễ Nhạc Nhạc cúi đầu càng ngày càng thấp, hầu như là không còn có thể nhìn rõ mặt cô.

Phạm Nghê liếc mắt nhìn tòa nhà sau lưng cô, cũng không tiếp tục làm khó cô nữa, chỉ lên tiếng hỏi: “Cô ở tòa nhà cũ này sao?”

“Vâng.”

Phạm Nghê cảm thấy tiền lương của nhân viên trong công ty anh cũng không thấp, kiểu gì cũng phải tìm được một chỗ tốt hơn so với nơi này chứ.

Từ lúc gặp mặt cho tới giờ, rốt cuộc ánh mắt của anh cũng chịu quan sát cô một chút, quan sát cái cô gái nhỏ hay mâu thuẫn này, có lẽ nguyên nhân bởi vì anh là ông chủ của cô, cho nên cô có vẻ cầu nệ. Bề ngoài trông cô cũng xinh xắn, thoát nhìn còn rất trẻ – “Mới tốt nghiệp đại học sao?”

Mễ Nhạc Nhạc không biết tại sao Phạm Nghê đột nhiên lại có hứng thú với chuyện của mình, cô thành thật nói: “Tốt nghiệp đã được một năm, tôi làm trong công ty đã hơn nửa năm rồi!”

Phạm Nghê gật đầu: “Cô lên đi!”

Mễ Nhạc Nhạc lại lén lút nhìn anh một cái, thấy anh không có ý trách cứ mình, cô thở phào nhẹ nhõm, thật sự là cô không muốn mất đi cái công việc này.

“Tạm biệt!” Mễ Nhạc Nhạc lễ phép chào từ biệt, xoay người đi lên lầu.

Phạm Nghê dõi theo bóng lưng của cô, trông anh như đang có điều suy nghĩ, làm sao cô ấy có thể nhận ra anh trong bức hình của anh và em trai sinh đôi nhỉ? Là may mắn hay là do duyên phận. . . . Nếu như là may mắn, vậy thì vận may của cô quá tốt, trước cô thì quả thật là chẳng có ai đoán ra được.

Phạm Nghê khởi động xe chạy về nhà, khước miệng mơ hồ mang theo nét cười.

Về đến nhà, Phạm Nghê mở cửa, bỏ chìa khóa vào trong ngăn tủ trước cửa, sau đó cởi giày, thay dép, nhàn nhả bước vào trong nhà.

Di động trong túi đột nhiên vang lên, anh bắt máy: “Alo!”

“A Nghê, là mẹ!” Mẹ Phạm nhẹ nhàng nói.

Phạm Nghê đáp một tiếng, cũng không hề ngạc nhiên, anh vừa nghe điện thoại vừa đi đến phòng bếp rót ỉnh một ly nước.

“Đối tượng hôm nay thế nào?” Mẹ Phạm lo lắng hỏi, con trai út cũng đã kết hôn, cháu nội cũng đã một tuổi, mà con trai cả của bà ngay cả một tấm ảnh cũng không có, bà phải thúc giục một chút mới được, nhưng bà không thể thúc giục quá nhanh, nếu không, thằng con này của bà lại tìm người khác đi xem mắt thay nó thì thật là uống phí công bà rồi.

Nhắc tới chuyện này, trong lòng mẹ Phạm lại cảm thấy tức giận, trước đây có một nữ sinh có điều kiện rất tốt, thế nhưng con trai cả của bà lại nhờ bạn thân đi xem mắt hộ, kết quả là nữ sinh kia lại thành đôi với bạn của con trai bà, thật đúng là tiền mất tật mang mà!

“Ừm. . . .” Phạm Nghê trầm ngâm trong chốc lát, “Cũng tạm được.”

Mẹ Phạm vừa nghe xong, ánh mắt liền sáng lên: “Thật sao?”

“Con sẽ thử tiếp xúc với cô ấy!” Phạm Nghê cũng không có thói quen lãng phí thời gian, anh vốn đã dự định, nếu ai có thể phân biệt được anh và Phạm Dịch thì anh sẽ thử kết giao với người đó.

Mẹ Phạm thở phào nhẹ nhõm: “Mẹ giới thiệu nhiều người như vậy, thì ra là con thích ăn cỗ trong hang nha.” Chính sách mà bà thay đổi quả không tồi.

Phạm Nghê từ chối cho ý kiến, chỉ khẽ cười, nếu để ẹ Phạm biết quyết định của anh thì chắc là lỗi tai của anh sẽ bị oanh tạc mất.

“Haha , mẹ không thêm nói chuyện với con nữa, con nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn phải đi làm.” Mẹ Phạm cảm rằm mấy câu rồi cúp điện thoại.

Phạm Nghê ném điện thoại di động sang một bên, sau đó cởi quần áo đi vào phòng tắm, một lát sau, anh chỉ quây một chiếc khăn tắm rồi bước ra ngoài.

Anh lau lau mái tóc đang ướt sũng, ngay sau đó lại nghĩ tới điều gì liền vội vàng gọi một cuộc điện thoại cho trợ lý: “Điều tra thông tin về Mễ Nhạc Nhạc, còn nữa, ngày mai liên lạc với luật sư Phong giúp tôi.”

“Vâng, thưa ông chủ!”

Mễ Nhạc Nhạc quẹt thẻ nhân viên, vừa bước vào phòng làm việc đã nghe thấy hoa khôi Lam Phong đang nói chuyện trên trời dưới đất cùng với mấy đồng nghiệp, trông thấy cô thì vội vã kêu to: “Nhạc Nhạc, cô đã tới rồi!”

“Ừ, chào buổi sáng!” Mễ Nhạc Nhạc ngồi xuống bàn làm việc của mình.

“Nhạc Nhạc, ngày hôm qua cô đi xem mắt thay Lam Phong, đối phương thế nào?” Đồng nghiệp nữ tên Lâm Phương tò mò hỏi.

Mễ Nhạc Nhạc bối rối, không biết phải nói như thế nào, nếu nói thật thì chắc sẽ dọa các cô ấy sợ chết mất, cô chỉ là một đứa bé miệng còn hôi sữa, ấy thế mà lại đi xem mắt cùng với cấp trên, nói ra ai tin được đây?

“Cậu làm khó Nhạc Nhạc rồi!” Tuy ngoài miệng Lam Phong nói vậy, nhưng vẻ mặt lại như đang xem kịch vui: “Xem mắt thì cũng phải để đối phương vào mắt mới được, chỉ từ một phía thì không thành được đâu!”

Mễ Nhạc Nhạc không ngốc, cô hiểu được ý tứ của Lam Phong, Mễ Nhạc Nhạc là người ở một thị trấn nhỏ của Đài Nam, lúc cô lên Đài Bắc để học, đáng dấp quê mùa, sau khi đi làm, mặc dù quần áo cô mặc không còn quê mùa nữa nhưng vẫn là loại quần áo đơn giản.

Đàn ông độc thân ở trong công ty rất nhiều, nhưng chưa từng có người đàn ông nào có ý nghĩ muốn theo đuổi cô, thứ nhất là bởi vì cô thoát nhìn vẫn còn non nớt, thứ hai là bởi vì cô quá giản dị rồi.

Lam Phong nói cũng đúng, một cô gái quê mùa như cô, có thể được đi xem mắt cùng với một người đàn ông có điều kiện tốt thì cũng đã rất tốt rồi, nhìn vừa mắt là chuyện không thể nào.

Mễ Nhạc Nhạc giả vờ không hiểu lời nói của Lam Phong: “Người con trai đó rất ưu tú nha, quả thật là một tổn thất lớn của cô.” Đây chính là lời nói thật lòng, theo cô biết, Lam Phong và mấy đồng nghiệp nữ rất hay bàn tán về ông chủ, ‘đẹp trai’ và ‘nhiều tiền’ là những từ mà các cô ấy thường dùng để hình dung về anh ta.

Lam Phong cũng chả có hứng thú điều tra tin tức đối tượng xem mắt ngày hôm qua, thấy Mễ Nhạc Nhạc không có phản ứng gì, cô ta xoay người tiếp tục tám chuyện với mấy đồng nghiệp nữ khác.

Mễ Nhạc Nhạc mở máy tính, nhập số liệu ở trong văn kiện, giám đốc bộ tiêu thụ là một người rất nghiêm khắc, ở bên cạnh ông ấy, Mễ Nhạc Nhạc học hỏi được nhiều điều, ít nhất là khi đối mặt với Lam Phong, người luôn nhìn cô với vẻ mặt buồn cười, thế nhưng cô sẽ không hành động theo cảm tính, cô biết, đánh Thái Cực là cách an toàn nhất. [1]

[1] Nguyên tắc chủ yếu của môn võ Thái cực quyền là ‘lấy nhu chế cương’

“Mễ Nhạc Nhạc, tới đây một chút!” Giám đốc bộ tiêu thụ lên tiếng.

Mễ Nhạc Nhạc vội vàng đứng dậy, đi vào trong phòng làm việc: “Giám đốc!”

“Bảng số liệu tôi đưa cho cô làm đâu?” Giám đốc Lão Kỷ cau mày hỏi.

“Đang làm, một tiếng nữa sẽ giao cho ngài.”

“Ừm, còn nữa, đem xấp tài liệu này về chỉnh sửa kỹ hơn cho tôi.” Lão Kỷ chỉ vào xấp tài liệu đang đặt ở bàn bên cạnh.

Mễ Nhạc Nhạc âm thầm than khổ, thế nhưng trên khuôn mặt lại không dám có biểu hiện gì, chỉ ôm lấy chồng tài liệu: “Giám đốc, còn chuyện gì nữa không?” Thật ra thì người trong bộ tiêu thụ rất nhiều, chẳng qua là, một trợ lý nhỏ như cô vẫn luôn bị người khác sai bảo, nếu không phải bởi vì đãi ngộ tiền lương ở đây không tệ thì cô đã chuyển đi nơi khác rồi, chỉ là, xã hội bây giờ, đổi chỗ làm hoặc tìm công việc tốt hơn so với hiện tại là quá khó khăn.

“Hết rồi, cô ra ngoài đi!”

Mễ Nhạc Nhạc ôm xấp tài liệu trở về bàn làm việc của mình, cúi đầu bắt đầu làm việc, sau nửa tiếng đồng hồ, cô đổ mắt kiểm tra bảng số liệu vừa làm xong, sau đó lại đưa cho giám đốc.

Cô đứng dậy đi ra ngoài rót ỉnh một cốc trà, lúc trở về lại nhìn thấy giám đốc đang đứng ở bên cạnh bàn làm việc của mình, cô hốt hoảng tiến lên phía trước: “Giám đốc, sao vậy?”

Lão Kỷ nhìn cô một cái: “Tiểu Ly đã ra ngoài rồi, cô theo tôi đi họp.”

Tiểu Ly là một trợ lý khác của Lão Kỷ, chỉ là có tin đồn Tiểu Ly và Lão Kỷ là họ hàng xa, cho nên lượng công việc của Tiểu Ly không nhiều, nhưng đi theo lão Kỷ thì có nhiều cơ hội học tập nhất, Mễ Nhạc Nhạc ngấm lại, công việc của cô chỉ luôn ở trong văn phòng xử lý tài liệu văn thư, không có nhiều cơ hội đi ra ngoài.

Mễ Nhạc Nhạc vui vẻ gật đầu: “Vâng.” Cô lập tức cầm bản ghi chép lên rồi đi đến bên cạnh lão Kỷ.

“Lam Phong, cô cũng đi đi, hạng mục lần này do cô làm, đến lúc đó cô cũng phải báo cáo lên ông chủ.” Lão Kỷ nói.

So với vị cấp trên kia của mình, Mễ Nhạc Nhạc cảm thấy lão Kỷ rất tốt, ít nhất thì ông ấy không hề tranh giành công lao của người khác, cô cảm thấy may mắn khi mình có một vị cấp trên như vậy.

Ba người đi thang máy đến phòng hội nghị, bên trong đã có vài người đang ngồi, bọn họ cũng vội vàng tìm chỗ ngồi xuống.

Mọi người đã đến đông đủ, ông chủ Phạm Nghê cũng đã xuất hiện trong phòng họp, anh vừa bước vào, đầu tiên là nhìn xung quanh phòng họp, sau đó ngồi xuống ghế chính.

Khỏe mắt Phạm Nghê liếc nhìn Mễ Nhạc Nhạc một cái, nhưng rất nhanh đã thu lại, giọng nói trầm thấp vang lên trong phòng hội nghị: “Bắt đầu!”

Mễ Nhạc Nhạc không hề nghĩ tới chuyện này, cho nên đến khi nhìn thấy Phạm Nghê, cô mới xâu chuỗi lại những sự việc của ngày hôm qua và ngày hôm nay, gương mặt khẽ ửng đỏ, không phải bởi vì xấu hổ mà là vì quá khẩn trương, dù sao một cấp dưới vô danh tiểu tốt như cô lại đi xem mặt cùng ông chủ, nghĩ thế nào cũng cảm thấy kỳ quái.

Hôm nay Phạm Nghê cũng không giống ngày hôm qua, ngày hôm qua trông anh tương đối bình dị và gần gũi, mà hôm nay anh nghiêm túc đến gần như lạnh lùng, khiến cho cô sợ đến không dám nhìn thẳng vào anh.

Cô cúi đầu, tập trung vào những điều quan trọng trên trang giấy, bên tai vang lên giọng nói có chút khàn khàn của anh, cô cau mày, hơi nghiêng đầu nhìn anh một cái, giọng nói của anh vào sáng sớm có chút khàn khàn, Mễ Nhạc Nhạc nghe thấy thì có cảm giác giống như anh đang bị cảm.

Từng bộ phận đang báo cáo động thái mới nhất, đến phiên bộ phận tiêu thụ, lão Kỷ để cho Lam Phong phát biểu kế hoạch gần đây nhất.

Giọng nói của Lam Phong ngọt đến nỗi khiến Mễ Nhạc Nhạc nổi hết cả da gà, chờ đến khi Lam Phong phát biểu xong thì Mễ Nhạc Nhạc không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Mễ Nhạc Nhạc không để ý, ánh mắt của Phạm Nghê dừng ở trên người cô một lúc rồi lại dời đi nơi khác, một tiếng sau, hội nghị kết thúc, tất cả mọi người đều trở về bộ phận của mình.

Mễ Nhạc Nhạc đi theo phía sau lão Kỷ và Lam Phong, lại nghe thấy giọng nói lo lắng của Lam Phong: “Giám đốc, đối với hạng mục này, ông chủ sẽ nghĩ thế nào?”

Lão Kỷ nói đúng trọng tâm: “Việc này phải chờ xem quyết định của ông chủ thế nào.”

Lam Phong buồn buồn đáp một tiếng, Mễ Nhạc Nhạc đứng bên cạnh đang xem xét công việc của ngày hôm nay, cô muốn phải hoàn thành hết tất cả công việc trước giờ tan làm.

“Khụ!” Phạm Nghê ho nhẹ một tiếng, có vẻ như không thoải mái, anh đưa tay nhấn phím nội bộ: “Thư kí Liêu, lấy giúp tôi một ly nước nóng.”

“Vâng!”

Chỉ một lát sau, thư kí Liêu đã đem nước nóng vào: “Ông chủ, có phải anh đã bị cảm rồi hay không? Cần tôi đi mua thuốc không?”

Phạm Nghê cầm ly nước nóng lên uống một ngụm: “Không cần đâu, cô đi làm việc đi.”

“Vâng.”

Phạm Nghê day day trán, anh vẫn luôn là một thằng bé khỏe mạnh, ít khi nào mắc phải những bệnh cảm mạo linh tinh gì đó.

“Ông chủ, trưa nay có muốn gọi thức ăn không?” Thư kí Liêu chợt nhớ tới chuyện này liền xoay người hỏi anh.

Phạm Nghê suy nghĩ một chút: “Không cần, tôi ra ngoài ăn.”

“Được!” Thư kí Liêu ra khỏi phòng làm việc.

Buổi trưa, Phạm Nghê cầm ví da và điện thoại di động đi vào trong thang máy, lúc này đã có rất nhiều người đi ra ngoài ăn cơm, cho nên công ty cũng chẳng còn ai.

Anh vừa đi vào thang máy đã nhìn thấy Mễ Nhạc Nhạc đang đứng bên trong, cô đang đi từ trên xuống. . . Anh nhúu mày, nếu như anh nhớ không lầm thì trên phòng làm việc của mình chính là sân thượng rồi.

Lúc đầu, trên đó là một khoảng không gian lớn không dùng để làm gì, về sau anh đã đặc biệt mời người đến để thiết kế một vườn hoa, tạo điều kiện cho công nhân viên có thể nghỉ ngơi thư giãn, thế nhưng hình như chẳng có ai có nhu cầu đi thang máy lên trên đó.

“Ông chủ.” Mễ Nhạc Nhạc cầm hộp cơm trông không, lặng lẽ để ở sau lưng.

Phạm Nghê chú ý tới động tác của cô, anh khẽ nhướn mày: “Bây giờ đang là thời gian nghỉ ngơi, không cần phải nghiêm túc như vậy, cứ bình thường như hôm qua là được rồi.”

Lời nói của anh làm cho Mễ Nhạc Nhạc cảm thấy buồn cười, hôm qua cô cũng rất khẩn trương nha, anh không nhìn ra được sao? Cô đã sớm nhận ra anh là ông chủ, nếu không phải quan trọng là muốn lấp đầy bụng thì chắc chắn là cô đã bỏ trốn mất dạng rồi.

“Haha.” Mễ Nhạc Nhạc cười ngây ngô vài tiếng, cũng không nói gì thêm.

Thang máy từ từ đi xuống đất, Phạm Nghê nhàn nhạt hỏi: “Đã ăn trưa chưa?”

“Ăn rồi ạ!” Mễ Nhạc Nhạc nhẹ giọng trả lời, bởi vì chi phí sinh hoạt ở Đài Bắc vô cùng lớn, cho nên cô đã tự làm cơm hộp mang theo để đỡ được một khoản tiền ăn vô ích.

Mễ Nhạc Nhạc không phải loại người thích ăn cơm bên ngoài cho tiện, đối với cô mà nói, cơm mình tự làm vừa tiết kiệm lại vừa giàu dinh dưỡng, chẳng qua, đối với người khác mà nói, hành động như vậy gọi là tiết kiệm, vì không tìm được ai giống mình nên cô chỉ có thể ăn cơm một mình, mà sân thượng của công ty là một lựa chọn rất tốt.

Vì không ai lên nên rất yên tĩnh, có thể vui vẻ ăn cơm, lại không ngờ sẽ bị ông chủ phát hiện, mặc dù là tất cả công nhân viên ai cũng có thể lên, nhưng Mễ Nhạc Nhạc đã thử quan sát, thấy rất ít người đi lên đó, để ngồi ăn cơm trưa trong một vườn hoa dưới vòm trời như vậy, cô cũng chưa từng nghĩ là sẽ chạm mặt người khác.

Phạm Nghê cũng để ý tới hộp cơm cô cầm trong tay, khóe miệng khẽ cong lên: “Phong cảnh sân thượng thế nào?”

Câu hỏi của anh khiến Mễ Nhạc Nhạc sửng sốt: “Rất, rất đẹp.”

“Vậy sao, khi nào rảnh rồi tôi cũng lên xem một chút.” Anh cười: “Đến lầu của cô rồi.”

Mễ Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn, đúng là đã đến lầu của cô: “Tạm biệt ông chủ.” Cô chạy chậm ra khỏi thang máy.

Phạm Nghê cảm thấy buồn cười, rất hiếm khi có người nhìn thấy anh lại như đang nhìn thấy cạp mà sợ hãi muốn chạy trốn như vậy, hầu hết mọi người đều cho rằng anh đang nghiêm túc làm việc, nhưng sau khi để công việc xuống thì anh cũng là một người rất thân thiện, là một người công tư phân minh.

Mễ Nhạc Nhạc vốn định quay về phòng làm việc mà không phải quay đầu lại, nhưng cô không khỏi lẩm mồm nói thêm một câu: “Ông chủ, nếu như cổ họng không thoải mái thì có thể uống một chút nước lê chưng đường phèn.” Nói xong, cô cũng chuẩn mất.

Khóe miệng của Phạm Nghê khẽ cứng lại, anh giơ tay nơi lồng cà vạt một chút, thật là không tệ, anh đã chọn được một cô gái biết cách sống rồi.

Chương 10 – Hoàn Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

2. Chương 2

Chương 2

Thời tiết mùa hè rất mau thay đổi, mới vừa rồi mặt trời vẫn còn chiếu rọi, chớp mắt một cái đã thấy mây đen ùn ùn kéo tới, sấm chớp vang dội, những hạt mưa lớn như hạt đậu bắt đầu lộp bộp rơi xuống.

Mễ Nhạc Nhạc lục lọi trong túi một hồi nhưng không tìm thấy dù đâu, cô thở dài một hơi đầy mất mát, chỉ tự trách bản thân mình bất cẩn, bây giờ phải ướt như chuột lột rồi.

Cũng may, mưa mùa hạ cũng chỉ mưa từng trận từng trận, qua cơn mưa này là tốt rồi, không biết trận mưa này kéo dài bao lâu, Mễ Nhạc Nhạc quan sát xung quanh, thấy một cửa hàng tiện lợi nằm nơi góc đường, cô không muốn đứng chờ giết thời gian, vì vậy cô lấy túi che trên đầu rồi băng qua đường.

Đúng lúc có một chiếc xe hơi màu đen từ dưới tầng hầm đi lên, trong nháy mắt, Phạm Nghê đã nhận ra bóng dáng xinh đẹp kia.

Đôi chân dài mảnh khảnh, bởi vì chạy nhanh mà ống quần khê phất lên, giày đế bằng chạm đất rồi lại nhấc lên khiến cho bọt nước văng nhẹ.

Chiếc áo sơ mi trên người cô đã ướt nhẹp, hoa văn trên áo lóe lờn như ẩn như hiện, mấy lọn tóc ướt sũng dán trên khuôn mặt cô, lúc này trông cô thật thảm hại.

Tay anh khê vịn vô lăng, chiếc xe chạy về phía cô, Phạm Nghê dừng xe lại, hạ kính cửa sổ: “Mễ Nhạc Nhạc!”

Thanh âm của anh không nặng không nhẹ, nhưng vô cùng có lực, giọng nói khàn khàn tiến thẳng vào trong tai Mễ Nhạc Nhạc, cô dừng bước, ngẩng đầu lên, cách một màn mưa lại trông thấy khuôn mặt đẹp trai tuấn tú.

“Lên xe đi!” Giọng điệu cương quyết bá đạo, không cho phép cô từ chối, Mễ Nhạc Nhạc theo bản năng nghe lời, nửa tỉnh nửa mê bước lên xe.

Đợi cô lên xe, anh đưa cho cô một xấp khăn giấy, cô sửng sốt, vội vàng giải thích: “Tôi định đi. . .”

“Tôi biết!” Phạm Nghe biết là cô định đến cửa hàng tiện lợi để mua dù: “Mưa to lắm, để tôi đưa cô về!”

Không mất tiền xe để về nhà, dĩ nhiên là Mễ Nhạc Nhạc rất vui vẻ, nhưng cũng chỉ được một lúc, cô lại nghi thần nghi quỷ, lén lút nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng thầm nghĩ, không biết có ai nhìn thấy cô ngồi lên xe ông chủ không? Mưa to thế này, ai cũng lo chạy vội, chắc không ai chú ý đến chuyện tình xung quanh đâu, Mễ Nhạc Nhạc tự an ủi mình.

Suy nghĩ của cô hiện ra trên mặt, bị Phạm Nghê nhìn thấu, khóe miệng không nhịn được mà giương lên, lại đưa cho cô một xấp khăn giấy: “Lau mặt đi!”

Nước mưa đọng lại trên mái tóc của cô, từng giọt li ti còn đọng lại hàng mi thật dài, khiến cho khuôn mặt cô trở nên đẹp đến động lòng người.

Một cái hắt xì lại phá tan cái hình ảnh diễm đạm đáng yêu này, chớp mắt một cái, Phạm Nghê lại thấy cô trở về thành một cô gái nhỏ bình thường, đúng là trời mưa thật dễ khiến cho ánh mắt người ta có vấn đề mà. . .

“Ông chủ, cảm ơn anh!” Mễ Nhạc Nhạc cảm kích nhận lấy tờ khăn giấy, người bình thường thì có lẽ sẽ hiểu lầm rằng ông chủ có ý với mình, thế nhưng Mễ Nhạc Nhạc chỉ đơn thuần nghĩ ông chủ thật là một người tốt.

Thứ nhất, cô không xinh đẹp. Thứ hai, ông chủ có rất nhiều tiền. Vì thế, ông chủ đưa cô về nhà, có thể thấy Phạm Nghê là một người tốt, Mễ Nhạc Nhạc hoàn toàn tin tưởng điều này.

Mà Phạm Nghê lại xem cô là món ăn trên bàn ăn, đang nghiên cứu một cách kỹ lưỡng, anh cũng không phải là người thích lãng phí thời gian, nhiều năm làm ông chủ lớn, anh đã có thói quen tốc chiến tốc thắng, từ tốn vốn không phải là tính cách của anh. Bánh xe chậm rãi lăn trên đường, thanh gạt nước gạt qua gạt lại, mà anh như có điều đang suy ngẫm.

Trong xe trở nên quá mức yên tĩnh khiến cho Mễ Nhạc Nhạc cảm thấy không được tự nhiên, nhưng trước giờ cô vẫn luôn là một đứa trẻ ngoan, nếu ông chủ không muốn nói thì cô cũng sẽ không nói nhiều khiến cho người khác thêm phiền.

Xe chạy tới dưới nhà Mễ Nhạc Nhạc, Mễ Nhạc Nhạc quay đầu, lại ngoài ý muốn chạm phải đôi mắt trong veo, trông mắt vừa rồi vẫn là một mảnh thâm trầm, giờ phút này lại quang đăng như bầu trời sau cơn mưa giông.

Trái tim cô khẽ nảy lên, quả nhiên cô vẫn chỉ là một phạm nhân, đối với sắc đẹp của ông chủ, thật khó để cho cô không trông hoa si, ông chủ của cô thật sự là rất đẹp trai mà.

Nhưng hoa si cũng chỉ là hoa si thôi, Mễ Nhạc Nhạc ngoan ngoãn thu hồi ánh mắt, cười yếu ớt nói: “Ông chủ, cảm ơn anh!”

Phạm Nghê chỉ cười không nói, thấy thế, những bong bóng màu hồng trong đầu cô trong nháy mắt liền tan vỡ, cô gãi gãi đầu: “Ừm. . . Ông chủ, tôi đi nhé, cảm ơn anh!”

Anh đột nhiên mở miệng: “Mễ tiểu thư. . .”

“Dạ?” Thấy Phạm Nghê nghiêm túc như vậy, Mễ Nhạc Nhạc cũng nghiêm túc nhìn anh: “Ông chủ có gì sai bảo ạ?”

Dáng vẻ nhút nhát cẩn thận của cô khiến anh buồn cười, cong cong khóe môi, nói: “Mễ tiểu thư, chúng ta thử kết giao đi!”

Lúc Mễ Nhạc Nhạc đang suy nghĩ không biết ông chủ có chuyện gì muốn nhờ cô, thì lời nói của anh lại như một tia sét đột ngột đánh vào đầu cô, khiến cho cô trong lòng ngoài khét.

Không nhìn thấy cô có phản ứng, Phạm Nghê cũng biết thần trí của cô đã rơi vào cõi không gian nào rồi, anh cười nhạt, không hề sốt ruột: “Mễ tiểu thư, cô cứ suy nghĩ kỹ đi.”

Mễ Nhạc Nhạc không biết mình hồi thần như thế nào, cô sững sờ nhìn anh, ngây ngô nói: “Ông chủ, hôm nay không phải là cá tháng tư.” Vậy nên đừng đùa giỡn với cô như vậy có được không?

Phạm Nghê cũng không vì bị cô hiểu lầm mà cảm thấy khó chịu, thậm chí anh còn vô cùng kiên nhẫn giải thích: “Hôm nay không phải là cá tháng tư, tôi cũng sẽ không nói chuyện quan trọng như vậy vào ngày cá tháng tư.”

Đây là một việc rất quan trọng, ông chủ của cô đã nói như vậy đấy, Mễ Nhạc Nhạc suýt chút nữa thì mừng rơi nước mắt, cô có tài đức gì mà được anh coi trọng? Tuy là cô ăn rất nhiều, lại hay mắc cỡ, nhưng cô cũng rất tỉnh táo, mặc dù cô còn trẻ, nhưng cô biết, cổ tích sẽ không bao giờ có ngoài đời thật đâu.

Cô vẫn là khăng khăng giữ nguyên những suy nghĩ đó, không nhận được mà tò mò hỏi: “Ông chủ, tại sao?”

Phạm Nghê để lộ ra một nụ cười vui vẻ và ấm áp, cảm giác ấm áp đó lan đến tận trong tim khiến cho Mễ Nhạc Nhạc mặt cảm cúi đầu.

“Bởi vì đã chọn đúng người rồi.” Anh nói một câu không rõ ràng, khiến Mễ Nhạc Nhạc không khỏi suy nghĩ lung tung.

Chọn cái gì cơ? Cô chỉ là đi xem mắt thay người khác thôi mà, chẳng lẽ lại bị anh chọn trúng? Nghĩ tới nghĩ lui, Mễ Nhạc Nhạc đỏ mặt nhìn anh.

Cô chỉ là một cô gái nhỏ rất đời thường, nhưng Phạm Nghê cũng không có ý định tìm một cô gái đẹp như tiên về làm bạn gái, chỉ cần anh nhìn thuận mắt là tốt rồi.

Mễ Nhạc Nhạc ngây ngốc trong mưa, còn Phạm Nghê thì vẫn ung dung đợi câu trả lời của cô.

Một lúc sau, cô mới tìm lại giọng nói của mình, đang định mở miệng thì Phạm Nghê lại cười nói: “Cô lên đi, khi nào suy nghĩ xong thì trả lời tôi.”

Mễ Nhạc Nhạc nuốt xuống những lời định nói, thật ra thì cô vẫn chưa thể nào suy nghĩ kỹ càng trong lúc hỗn loạn thế này, mới vừa rồi cô còn định từ chối.

Mế Nhạc Nhạc quay đầu nhìn anh một cái rồi lặng lẽ bước ra ngoài, lặng lẽ đi lên lầu, sau khi cô rời khỏi, anh rút ra một điều thuốc lá, sau khi châm lửa thì lái xe rời đi.

Mế Nhạc Nhạc nấu xong bữa tối, một món canh và một món mặn đơn giản, và một chén cơm trắng thơm phức, đôi mắt nhìn chăm chăm vào TV.

Cô giống hệt như robot đang ăn cơm, mặc dù ánh mắt dán chặt vào màn hình nhưng trông như người mất hồn, chuông điện thoại vang lên liên hồi, cô dần dần lấy lại tinh thần, chậm rãi đứng dậy cầm điện thoại di động.

“Mẹ!”

“Nhạc Nhạc, sao bắt điện thoại lâu thế?” Đầu dây bên kia là mẹ Mế.

“Dạ, con đang ăn cơm.” Mế Nhạc Nhạc cười một chút: “Mẹ, có chuyện gì à?”

“Còn chuyện gì nữa, con cũng lớn rồi, có phải cũng nên. . .” Giọng nói của mẹ Mế mềm mỏng.

“Mẹ, để sau hãy nói.” Mế Nhạc Nhạc kỹ thuật cực cao, một tay vừa cầm điện thoại, một tay lừa cơm.

Bên kia đầu dây im lặng trong chốc lát, ngay sau đó, giọng điệu của mẹ Mế xoay chuyển tới 180 độ, giọng điệu hung ác tựa như mafia, bà hầm hừ: “Mẹ để con ra là mắc nợ con à? Bảo con kết hôn là vì muốn tốt cho con, mà con lúc nào cũng lè mề chậm chạp. . .”

Mẹ gọi tới đòi nợ, Mế Nhạc Nhạc cầm chén cơm mà nước mắt lưng tròng, sau khi bị thanh âm ‘high – decibel’ và tình thương nồng cháy của mẹ bao phủ, cuối cùng mẹ Mế cũng dùng tiếng Hoa nhẹ nhàng giải thích.

“Nhạc Nhạc, mẹ cũng là vì muốn tốt cho con, ở trong công ty có ai theo đuổi con hay không?”

“Không có!” Mế Nhạc Nhạc nhanh chóng nuốt hết miếng cơm cuối cùng vào bụng, sau khi trả lời xong, cô lại nhớ tới ông chủ vĩ đại của mình, nhưng chỉ nghĩ thoáng qua một chút rồi lại vớt cái suy nghĩ đó ra khỏi đầu.

Ông chủ cô nói như vậy, chắc chắn là đang ‘mong đợi’ trò vui sau ngày cá tháng tư rồi.

“Vậy còn không mau về nhà mà đi xem mắt đi!” Một giây sau, mẹ Mế lại khôi phục lại giọng điệu hung tợn.

Mế Nhạc Nhạc tương đối bình tĩnh, dùng lời nói của cha cô thì cái gọi là cương nhu tịnh tế [1], dùng thuật ngữ của y học mà nói thì cái này gọi là bệnh tâm thần phân liệt, Mế Nhạc Nhạc le lưỡi, khẽ cười một tiếng: “Mẹ, con đau bụng quá, con đi toilet đây!”

[1] cương nhu tịnh tế: âm – dương hợp nhất

Mế Nhạc Nhạc lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai để cúp điện thoại, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cô mới tốt nghiệp được một năm mà mẹ cô đã trình diễn tiết mục thúc giục đám cưới rồi.

Mế Nhạc Nhạc cảm thán không thôi, cứ tiếp tục thúc giục như vậy, cô thật sự muốn nổi điên. Cô đứng dậy dọn dẹp bàn ăn, sau đó đi vào bếp để rửa chén, đột nhiên cô ngừng lại, chậm rãi ngẩng đầu lên, không khỏi có ý nghĩ kỳ lạ, nếu như lời nói kia của ông chủ không phải là đùa giỡn, vậy cô. . . . Gương mặt khẽ ửng hồng, cô lắc đầu một cái, quyết định đem toàn bộ chuyện ngày hôm nay ném ra khỏi đầu.

Ba ngày sau, Mế Nhạc Nhạc thở hồng hộc, khuôn mặt đỏ bừng, bởi vì thang máy đang bị hư mà giám đốc lại muốn cô đi giao tài liệu, cô phải chạy bộ lên ba tầng lầu, đem tài liệu giao cho bộ phận kế hoạch, đã lâu rồi cô không chạy bộ, lúc trở về mà hai chân cô như muốn nhũn ra. . . .

“Mế tiểu thư. . .”

Nơi gấp khúc của hành lang, cô đụng phải Phạm Nghệ, phía sau lưng anh là một trợ lý, anh quay đầu nói gì đó với trợ lý, trợ lý liền gật đầu rời đi.

Mế Nhạc Nhạc chỉ đứng im tại chỗ, nhẹ kêu một tiếng: “Ông chủ!”

Bởi vì những lời Phạm Nghệ đã nói lúc trước mà bây giờ Mế Nhạc Nhạc nhìn anh lại cảm thấy vô cùng khó xử, nhưng một giây kế tiếp, lời nói của Phạm Nghệ lại càng khiến cô khó xử hơn.

“Cô suy nghĩ thế nào rồi?”

Một câu hỏi không rõ đầu đuôi, thế nhưng Mễ Nhạc Nhạc lại hiểu anh đang muốn hỏi cái gì, cô suýt chút nữa thì khóc ròng bỏ chạy, cô nên vui vẻ vì ông chủ không nói đùa mới đúng chứ?

“Tôi . . .” Đầu lưỡi chợt thất lại, cô cà lăm mất nửa ngày, rốt cuộc vẫn không trả lời được rõ ràng.

Phạm Nghê cũng không để tâm, anh vẫn nhàn nhã như trước: “Mẽ tiểu thư cảm thấy tôi vẫn còn chỗ nào chưa tốt sao?”

Mễ Nhạc Nhạc cảm thấy như bị sét đánh ngang tai, anh ta mà có gì không tốt sao? Đó chính là điều kiện của anh ấy quá tốt! Mễ Nhạc Nhạc xấu hổ nhìn khuôn mặt khiêm tốn của ông chủ, cô nuốt nước miếng một cái: “Ông chủ, anh rất tốt!”

“Ồ, nếu vậy thì không có vấn đề gì nữa rồi!” Anh có cảm giác như mình đang giả heo ăn thịt cọp vậy.

Mễ Nhạc Nhạc nhất thời không biết phải nên gặt đầu hay lắc đầu, trong đầu lại nhớ đến lúc mẹ cô hỏi trong công ty có ai theo đuổi cô hay không.

Phạm Nghê không hề gấp gáp, cũng không hề cảm thấy không vui, chỉ tôn trọng nhìn cô, chờ câu trả lời của cô, vì Mễ Nhạc Nhạc nghĩ, yêu đương và ra đời [*] cũng như nhau, đều cần phải trải qua kinh nghiệm, mang trong mình tư tưởng có cũng được mà không có cũng không sao, cô khẽ gặt đầu một cái.

(*Giải thích một chút: ra đời ở đây là ra ngoài xã hội, bước chân vào đời, cần có nhiều trải nghiệm.)

Phạm Nghê cười dịu dàng: “Vậy trưa nay cùng nhau ăn cơm nhé, Nhạc Nhạc!”

Anh thay đổi nhanh chóng khiến cho người ta phải trợn mắt há mồm, mà Mễ Nhạc Nhạc nghe thấy anh gọi tên mình thì khuôn mặt lại đỏ lên: “Buổi trưa gặp lại!”

Phạm Nghê đưa tay xoa nhẹ đầu cô, giống như đang xoa đầu em gái mình, động tác của anh mang theo sự dịu dàng: “Trưa nay gặp lại!”

Mễ Nhạc Nhạc cảm thấy có phải mình đã đồng ý quá nhanh rồi hay không, cô đỏ bừng mặt, đứng ở cầu thang một lúc lâu, để gió xua tan bớt hơi nóng trên mặt, sau đó cô mới nhẹ nhàng trở về phòng làm việc.

Lúc học đại học, cô đã từng yêu một lần, sau đó bởi vì bạn trai cũ không hài lòng việc cô chỉ lo đi làm mà không quan tâm đến anh ta nên hai người đã chia tay, nhưng cô nghe thấy người khác nói sau lưng mình, bởi vì cô quá quê mùa, thật sự khiến anh ta không dám dấn ra ngoài, vì thế mới nói chia tay với cô.

Những lời này cô không biết thật giả thế nào, nhưng so sánh với những người phụ nữ thích ăn diện trước mắt, cô thật sự không phải là rất thích cách ăn mặc của bản thân, cô chỉ thích những trang phục đơn giản, mặc vào dễ dàng, không cần lo lắng phối hợp quần này áo nọ có hợp hay không, chỉ cần thoải mái là được rồi.

Mễ Nhạc Nhạc trở lại phòng làm việc, ngồi vào ghế của mình, sắc hồng trên má vẫn chưa phai đi, cô cố ý vùi đầu vào làm việc để che giấu đi sự thường của mình.

Ngón tay lướt trên bàn phím ưu nhã tựa như đánh piano, đến khi dừng lại thì Mễ Nhạc Nhạc mới nhớ ra, ông chủ của cô, bạn trai mới nhậm chức chưa được bao lâu của cô, lại không hề nói cho cô biết trưa nay ăn cơm ở nơi nào. . . . Cô cau mày, ngay cả số điện thoại cũng không lưu lại, chỉ còn biết lặng lẽ thở dài.

Buổi trưa, mọi người trong phòng làm việc đã ra ngoài hết, chỉ còn Mễ Nhạc Nhạc ngồi im tại chỗ một hồi, chẳng biết làm sao, cuối cùng cô đành bất đắc dĩ thở dài, cầm hộp cơm chuẩn bị đi lên sân thượng.

Quang minh chính đại lên lầu tìm Phạm Nghê, tiện thể thông báo ọi người về mối quan hệ của bọn họ, loại chuyện như vậy Mễ Nhạc Nhạc không hề có hứng thú, vì thế cô vẫn nên ăn cơm trưa một mình thì tốt hơn.

Mễ Nhạc Nhạc vừa mới đứng dậy thì điện thoại di động lại vang lên, cô vừa nhìn thì lại thấy một dãy số xa lạ. “Alo?”

“Nhạc Nhạc, xong việc chưa?” Là Phạm Nghê!

“Xong này giờ rồi!” Cô thành thật trả lời, sau khi nói xong, khuôn mặt của cô trở nên u ám, cô đang nói cái gì vậy, cứ như kiểu cô đã làm xong công việc từ sớm để ngồi chờ anh ấy.

Quả nhiên, bên kia điện thoại vang lên một tiếng cười khê: “Tôi đang đợi em dưới bãi đỗ xe.”

“Ồ, được. . .” Mễ Nhạc Nhạc đột nhiên hỏi: “Làm sao anh biết số điện thoại của tôi?”

Lần này, tiếng cười trong điện thoại lại càng trở nên rõ ràng: “Em là nhân viên của tôi, không phải sao?” Muốn biết thông tin của cô là điều dễ như trở bàn tay.

Mễ Nhạc Nhạc hoàn toàn bị đánh bại, mặt đỏ bừng, để hộp cơm trở về chỗ cũ, xách túi lên: “Tôi, tôi xuống ngay!”

“Ừ!”

Mễ Nhạc Nhạc cúp điện thoại, rồi lại giống như tên trộm, lén lút quan sát xung quanh, thừa lúc không có ai thì vọt nhanh vào trong thang máy, lúc này thang máy đã được sửa xong, cô thở phào nhẹ nhõm, quả thật là cô không muốn phải chạy bộ xuống lầu, thật sự là rất mệt đó!

Mấy phút sau, Mễ Nhạc Nhạc đã xuống tới tầng hầm đậu xe, chiếc xe phía bên tay phải bỗng nhiên bóp còi, cô quay đầu lại thì thấy rõ người đang ngồi trong xe, bóng dáng nhỏ bé lại vội vàng chạy tới, vội vàng mở cửa rồi ngồi vào ghế phụ.

“Muốn ăn gì?” Phạm Nghê vừa lái xe vừa hỏi.

Mễ Nhạc Nhạc lắc đầu: “Tùy ý!”

“Tùy ý ngàn vàng khó mua!” Phạm Nghê nói giỡn một câu.

Mễ Nhạc Nhạc xấu hổ cười cười: “Tôi. . .” Cô rất ít khi ra ngoài ăn cơm cho nên thật sự là không biết đi đâu.

Phạm Nghê hiểu nên chỉ cười một tiếng: “Vậy chúng ta đi ăn gì cũng được.”

Mễ Nhạc Nhạc nghe xong chỉ muốn cười, cảm thấy anh nói chuyện cũng huề vốn quá, cô gật đầu.

Phạm Nghê đưa cô đến một quán ăn Trung Hoa, trước khi thức ăn được mang ra, Phạm Nghê đột nhiên lấy ra một tờ giấy đưa cho cô: “Xem chút đi!”

Mễ Nhạc Nhạc tò mò trợn mắt nhìn, đầu tiên là cô xem lướt qua một lần, sau đó lại cẩn thận xem lại một lần nữa.

Món ăn rất nhanh đã được dọn lên, Phạm Nghê thấy cô đang coi chăm chú cũng không muốn cắt ngang, chỉ lẳng lặng đợi cô xem xong.

Một lúc lâu, sau khi xem xong, Mễ Nhạc Nhạc ngẩng đầu nhìn Phạm Nghê, khó hiểu nói: “Ông chủ. . .”

“Gọi tên tôi!” Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng nhưng lại mang theo sự bá đạo, không cho phép cô cự tuyệt.

“Phạm, Phạm Nghê. . .” Cô đỏ mặt, vội vàng gọi tên anh, sau đó cố gắng lấy lại bình tĩnh để nhìn anh: “Tôi xem nhưng vẫn không hiểu lắm.”

“Ồ, không hiểu chỗ nào? Tôi giải thích cho em!” Anh cười đến dịu dàng.

Mễ Nhạc Nhạc ngượng ngùng cười cười: “Cái này. . . là cho tôi?”

“Phải!”

“Nhưng. . . tại sao tôi phải cần bản thỏa thuận sống chung này?” Mễ Nhạc Nhạc khó hiểu nhìn anh.

Phạm Nghê tiếp tục mỉm cười, nghiêm nhiên trở thành một người đàn ông tốt: “Chẳng phải đã nói là sẽ kết giao sao?”

Mễ Nhạc Nhạc gật đầu, không có phản bác.

“Đã như vậy, lập một bản thỏa thuận chẳng phải là sẽ bảo đảm hơn sao?” Nói xong, anh bưng chén canh bên cạnh lên uống một ngụm.

Mế Nhạc Nhạc chỉ ngậy ngốc nhìn anh ba giây, cô bối rối hết như một con thỏ, hoảng sợ nhìn anh: “Kết giao chính là ở chung?” Cô thử hạ giọng hỏi, nhưng bởi vì quá giật mình nên vẫn làm cho giọng nói của cô hơi lớn.

Phạm Nghệ vẫn thản nhiên đáp: “Đúng vậy.”

Chẳng lẽ bọn họ là ông nói gà bà nói vịt? Mế Nhạc Nhạc cho là mình đã luyện được tâm lý sắt đá, kết quả chỉ là phí công toi, bọn họ nói chuyện căn bản là không cùng một tầng lớp.

Mế Nhạc Nhạc lặng lẽ thở dài trong lòng, đôi mắt vô tội chống lại ánh mắt kiên định của ông chủ, cô có chút xúc động muốn khóc: “Trình tự bình thường không nên như vậy!”

Cô lên án khiến cho người ta thật muốn bật cười, Phạm Nghệ cũng không thể nào ngăn mình nở nụ cười: “Thật xin lỗi, là lúc trước tôi đã không nói rõ.”

Mế Nhạc Nhạc cắn cắn môi, cảm giác như mình đã lên nhầm thuyền giặc, nhưng cô biết rõ bản thân mình cũng không có kinh nghiệm trong chuyện này, vì vậy cô tiếp tục tìm cách né tránh: “Như vậy là không đúng.”

“Là tôi không tốt.” Phạm Nghệ nói rất chân thành, nhưng trong mắt anh lại ẩn giấu ý cười cứ như ý anh không phải vậy.

Nghe được ở cùng với anh, bình thường chẳng phải những người phụ nữ khác đều cảm thấy vui vẻ sao? Sao đáng vẻ của cô lại ai oán cứ như sắp bị đưa lên đoạn đầu đài vậy?

Mế Nhạc Nhạc gục đầu xuống, cầm đũa, bưng chén cơm lên, hóa đau thương thành sức mạnh, đồng thời cố gắng đem tất cả mọi chuyện suy nghĩ rõ ràng.

Phạm Nghệ thấy cô như vậy thì cũng không nhiều lời, chỉ lặng lẽ dùng cơm, một bữa cơm mà yên lặng cứ như đang ăn cơm một mình vậy.

Đến khi tính tiền, Phạm Nghệ trả tiền, Mế Nhạc Nhạc lặng lẽ lấy tiền từ trong túi ra, rồi lại lặng lẽ đem tiền để lên trước mặt Phạm Nghệ.

Nụ cười nho nhã trên khuôn mặt Phạm Nghệ bỗng cứng đờ, anh nhất thời không có cách nào hiểu được suy nghĩ của cô, Mế Nhạc Nhạc không dám nhìn thẳng vào anh, chỉ cúi đầu nói: “Ông chủ, hay là chia đôi trả tiền sẽ tốt hơn.”

Phạm Nghệ nhếch cằm, liếc mắt nhìn thoáng qua số tiền Mế Nhạc Nhạc vừa đưa ra, sau đó nghiêng đầu nhìn cô: “Em là bạn gái của tôi. . .”

“Tôi nghĩ mình và ông chủ không đồng quan điểm.” Ở chung? Ở chung với một người đàn ông xa lạ, chân của cô chắc chắn sẽ bị mẹ già chặt đứt, hơn nữa còn là hoàn toàn chặt gãy xương, từ nay về sau không thể nào lột đi dấu nữa.

Phạm Nghệ mỉm cười: “Bất đồng quan điểm, có thể khai thông.”

Haiz, không có cách nào khai thông rồi! Cô trầm mặc lắc đầu, đầu nhỏ cúi gằm không hề lên tiếng, hết như một đứa bé mắc chứng tự kỷ.

Phạm Nghệ cũng không vì vậy mà phiền não, anh đã điều tra qua bối cảnh gia đình cô, cô sinh ra trong một gia đình truyền thống, cho nên không thể chấp nhận việc chưa lập gia đình mà sống chung, anh có thể hiểu được trong đầu cô đang suy nghĩ cái gì, mi mắt khẽ rũ xuống, trầm giọng nói: “Nhạc Nhạc, hợp đồng thuê nhà của em chẳng phải là sắp hết hạn rồi sao? Đã tìm được nơi ở mới chưa?”

Mế Nhạc Nhạc kinh ngạc ngẩng đầu: “Làm sao anh biết?”

“Em là nhân viên của tôi, không phải sao?” Anh dùng lý do giống nhau trả lời cô lấy lệ.

Mế Nhạc Nhạc không ngốc, lông mày khẽ nhăn lại, lời nói có chút sắc bén: “Chẳng lẽ đối với tất cả mọi người trong công ty, anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay?” Cô không tin đâu!

Phạm Nghệ nhướng mày, nhìn cô rồi cuộc cũng giương móng vuốt, anh không giận, chỉ cười nói: “Em là bạn gái của tôi, tôi muốn biết những chuyện về em cũng không có gì không đúng, phải không?”

Mễ Nhạc Nhạc bối rối: “Không đúng, tôi không nghĩ như vậy.”

Ánh mắt Phạm Nghệ trầm xuống, anh và cô dĩ nhiên không giống nhau, anh có thói quen nắm giữ, anh ghét chuyện gì vượt ra ngoài tầm kiểm soát của mình.

Sắc mặt anh trở nên âm u, Mễ Nhạc Nhạc cho là vì mình nói sai: “Cái kia. . . à . . . bởi vì. . .”

“Em đang lo lắng cái gì?” Phạm Nghệ nhanh chóng đem quyền khống chế nắm lại trong tay, đôi con ngươi sáng rực gắt gao nhìn chăm chăm vào cô, dường như có thể nhìn thấu tâm hồn cô.

“Tôi dùng việc kết hôn làm điều kiện tiên quyết để đưa ra yêu cầu kết giao đối với em, sở dĩ ở chung là vì muốn hiểu rõ đối phương hơn, so với việc ở bên ngoài làm mấy chuyện yêu đương kia thì chuyện này càng thực tế hơn, hơn nữa hợp đồng thuê phòng của em cũng sắp hết hạn rồi, đây là vẹn toàn đôi bên, em còn lo lắng cái gì?” Cuối cùng anh lại hỏi vậy khiến Mễ Nhạc Nhạc cứng đờ.

“Thanh danh?” Khóe môi Phạm Nghệ nở nụ cười giễu cợt: “Tôi nghĩ so với em, tôi càng nên quan tâm đến điều này hơn mới phải.”

Trong nháy mắt, Mễ Nhạc Nhạc có cảm giác như mình vừa bị giết chết, vì cái gì mà chưa được vài phút, ông chủ của cô lại khiến cảm giác của cô kém đi nhiều như vậy, trước đó mấy phút còn là nam thần, sau mấy phút lại trở thành ma thần, khí thế bức người, thật khiến người ta khó lòng tiếp nhận.

Lúc cô còn đang hoảng hốt, anh lại nói tiếp: “Sợ ma quỷ* của tôi sao?” Khóe mắt anh hơi nhướng lên, dùng một tư thái bề nhễ nhìn xuống cô: “Chuyện này, tôi có chút kén chọn.”

(* móng vuốt ma quỷ)

Đâu chỉ là kén chọn, cho dù không cố tình chú ý tới anh nhưng cô cũng đã nghe thấy người khác nói về chuyện tình sử của anh, hai người bạn gái trước tuy nói đều mang gương mặt thiên sứ nhưng vóc dáng lại như ma quỷ.

Nếu nói thật thì Mễ Nhạc Nhạc chính là một đĩa dưa muối, không đáng nhắc đến.

Nhìn khuôn mặt Mễ Nhạc Nhạc toát ra vẻ xấu hổ, Phạm Nghệ không hề dao động: “Nếu như tôi muốn làm gì với em thì bản thỏa thuận này cũng không có hiệu lực pháp lý rồi.”

Mễ Nhạc Nhạc thật sự muốn tìm một hang động để chui vào, đúng lúc điện thoại lại đổ chuông, cô tóm được cơ hội giải thoát, vội vàng bắt máy: “Alo?”

Khuôn mặt vốn đang thoải mái tươi cười, ngay lập tức trở nên căng thẳng, Mễ Nhạc Nhạc không hiểu tại sao vận khí của mình lại kém như vậy, bên kia điện thoại là chủ nhà hỏi đóng tiền thuê phòng, ngay cả ý nghĩ muốn chết trong đầu cô cô cũng có rồi.

Cô cực kỳ sợ người chủ nhà này, chủ nhà là một bà cô già tầm bốn mươi tuổi, rất thích bát quái chuyện của người khác, lúc Mễ Nhạc Nhạc mới quen thì bà ta đã hỏi lung tung này nọ khiến cô còn tưởng bà ta quan tâm mình.

Về sau đến cả hàng xóm cũng biết chuyện của cô, là do bà chủ nhà độc ác kể lại, từ đó về sau, cho dù chủ nhà có bắt chuyện với cô thì cô cũng không quá mức thành thật khai báo nữa.

Kỳ thực cô đã sớm nghĩ đến chuyện chuyển nhà rồi, chỉ là vẫn chưa tìm thấy nơi nào tiện nghi mà giá thuê lại tốt như nơi này thôi.

Bà chủ gọi đến chính là để nói với cô chuyện thuê nhà, sau khi nói xong còn bảo rằng cô ở một mình không an toàn, muốn giới thiệu một người đến ở chung với cô.

Mễ Nhạc Nhạc vừa nghe thì trong lòng cảm thấy khó chịu, phòng cô thuê vốn đã rất nhỏ, hơn nữa cũng chẳng còn thừa bao nhiêu không gian: “Không. . .”

Nhưng chủ nhà căn bản cũng không cho cô cơ hội cự tuyệt, chỉ nói một thôi một hồi, Mễ Nhạc Nhạc chỉ bắt được vài chữ trọng điểm, bà chủ muốn cho đứa cháu qua ở chung với cô.

Mễ Nhạc Nhạc biết rõ người này, bởi vì bà chủ đã kể cho cô rất nhiều, nhiều đến nỗi khiến cô nghi ngờ, bây giờ lại nói ra như vậy, cô thật sự nghi ngờ bà chủ nhà này có phải là thần kinh có vấn đề hay không?

Khuôn mặt cô đen lại, nhìn người đàn ông đối diện đã cơm nước xong xuôi, đang uống trà đợi cô nói chuyện điện thoại, cô không thể không chế miệng mình: “Dì à, nếu như đã đến hạn trả tiền nhà, đương nhiên cháu sẽ không tiếp tục hẹn, chờ cháu trở về sẽ tìm dì.” Trả lời một câu đơn giản, cô cắt đứt ý định nói huyền thuyên của chủ nhà.

Cúp điện thoại, Mễ Nhạc Nhạc hùng hổ nói với ông chủ: “Được!” Ở chung thì ở chung, không phải chỉ là thêm một người thôi sao, cô cầm lấy bản thỏa thuận trong tay: “Tôi muốn bổ sung thêm một vài điều trong này.”

Phạm Nghê gật đầu đồng ý: “Có thể, khi nào thì em dọn qua?”

Mễ Nhạc Nhạc thôi miên chính mình, kỳ thực cô cũng chỉ tìm một người ở chung mà thôi, chẳng qua chỉ là sống chung với ông chủ thôi mà!

“Chủ nhật.”

“Tôi lái xe đến đón em.” Phạm Nghê cười, tâm tình rất tốt, giống như cái người vừa rồi mới ép hỏi Mễ Nhạc Nhạc không phải là anh vậy.

Gần đây Mễ Nhạc Nhạc luyện không ít phim Mỹ, không khỏi đem nội dung phim gán lên người ông chủ của mình, chứng đa nhân cách, phân thi án*, về mặt của cô cũng trở nên cổ quái. . .

(*án chia xác ng', bọn đa nhân cách hay giết người kiểu này)

“Em đang nghĩ gì vậy?”

Mễ Nhạc Nhạc cúi đầu, chột dạ lắc đầu, cô nào dám nói thật chứ.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 10 – Hoàn Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

3. Chương 3

Chương 3

Chủ nhật, Phạm Nghê đậu xe ở dưới nhà của Mễ Nhạc Nhạc, vì Mễ Nhạc Nhạc muốn tránh lời dị nghị của hàng xóm cho nên cố ý dọn vào sáng sớm, cô đem tất cả đồ đạc bỏ vào trong xe của Phạm Nghê.

Phạm Nghê giúp cô dọn đồ xong thì đứng cạnh xe chờ, Mễ Nhạc Nhạc nói chỉ còn một ít đồ cá nhân, cũng không nặng lắm, để tự cô lên lấy là được rồi.

Phạm Nghê không nói gì, chỉ đứng đợi cô, cuối cùng bọn họ cũng không ký vào bản thỏa thuận mà là ký vào hợp đồng thuê nhà.

Lý do rất đơn giản, Mễ Nhạc Nhạc cho rằng tuy bọn họ quen nhau, nhưng nếu lỡ ngày nào đó chia tay, anh đuổi cô ra khỏi nhà thì cô sẽ không có nhà để về, vậy nên xét cho cùng thì ký hợp đồng thuê nhà thì vẫn an tâm hơn.

Quan trọng nhất là, Mễ Nhạc Nhạc không cho rằng thế này là sống chung, rốt cuộc thì cô vẫn không thể tiếp nhận được chuyện này, chẳng thà trở thành hai người cùng sống dưới một mái nhà, phân rõ giới hạn, đến lúc đó hợp được thì tan được, Mễ Nhạc Nhạc cô sẽ nộp tiền nhà đầy đủ.

Lúc ấy sắc mặt Phạm Nghê đen như than, chẳng qua đã được giáo dục tốt nên anh không làm ra hành động nào hạ mất phẩm giá của mình, chỉ lạnh lùng nhìn cô một lúc lâu, thấy cô cũng dùng ánh mắt kiên định nhìn lại mình thì anh chỉ đành chiều theo ý cô.

Dù sao mục đích của anh cũng không phải là muốn trèo lên giường của cô, chẳng qua anh chỉ muốn đẩy nhanh quá trình kết giao, có thể gần gũi thì gần gũi thôi, đỡ mất công tốn thời gian.

Chỉ chốc lát, Mễ Nhạc Nhạc ôm một cái thùng nhỏ xuống, Phạm Nghê tiến lên nhận lấy, sau đó đặt vào sau xe, anh vẫn cho rằng phụ nữ luôn có rất nhiều đồ đạc, thế nhưng đồ đạc của cô lại rất ít.

“Hết chưa?”

“Ừm, hết rồi.” Mễ Nhạc Nhạc ngồi vào ghế phụ, thắt dây an toàn.

Phạm Nghê gật đầu, cũng ngồi vào trong xe, sau đó khởi động xe đi về nhà mình.

Mễ Nhạc Nhạc hậu tri hậu giác hỏi: “Ông chủ. . .” Nhận thấy ánh mắt cảnh cáo của anh, cô lập tức đổi giọng: “Phạm Nghê. . .”

“Sao?”

“Thói quen sinh hoạt hàng ngày của anh có tốt không?” Mễ Nhạc Nhạc dè dặt hỏi, mặc dù cô muốn hỏi khéo nhưng rốt cuộc lại hỏi thẳng ra một cách rõ ràng.

Ánh mắt Phạm Nghê khẽ động, anh im lặng trong chốc lát rồi nói: “Em có yêu cầu chuẩn mực gì đối với người ở chung sao?” Anh còn chưa bắt đầu bắt bẻ cô mà cô đã bắt đầu nghĩ xem anh có phải là người thích hợp để ở chung hay không rồi.

Mễ Nhạc Nhạc cười: “Có chứ.” Cô ngây ngốc không phát hiện ra được Phạm Nghê không vui, chỉ trách đáng về Phạm Nghê lúc nói chuyện quá nhập tâm, khiến thần kinh của Mễ Nhạc Nhạc càng ngày càng thô.

“Là cái gì?” Phạm Nghê nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Mễ Nhạc Nhạc không nghe được, chỉ nói một mạch: “Thứ nhất, thời gian làm việc và nghỉ ngơi phải được sắp xếp hợp lý, không thể làm nhiều, thứ hai, không được vứt quần áo bẩn lung tung, phải để gọn một chỗ rồi giặt sạch sẽ, thứ ba. . .”

Phạm Nghê đột nhiên thở dài khiến Mễ Nhạc Nhạc giật mình.

“Anh sao vậy?”

Phạm Nghê ngược mắt vô tội nhìn cô: “Làm sao đây? Hình như tôi không làm được.”

Mễ Nhạc Nhạc cũng không cho anh sắc mặt tốt: “Thật à?”

“Ừ, bởi vì đã quen sống một mình cho nên tôi cũng rất tùy tiện.” Giọng điệu của Phạm Nghê có vẻ rất tội nghiệp, nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ý xấu đang lóe lên trong đôi mắt anh.

Mức sống của Phạm Nghê rất cao, mà anh còn là người cực kỳ tinh tế kỹ lưỡng, mấy điều Mễ Nhạc Nhạc vừa nói, anh thật sự chưa bao giờ dính đến, nhưng cô gái này lại cứ bắt bẻ khiến anh rất bất mãn, khi nào lại đến phiên người khác bắt bẻ anh vậy?

Mễ Nhạc Nhạc khó xử nhìn anh: “Thôi được rồi, tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp anh, nghe tôi lái nhái mãi rồi anh cũng quen thôi.”

Cô còn tưởng bề ngoài Phạm Nghê trông có vẻ gọn gàng ngăn nắp thì sinh hoạt hàng ngày cũng thế, quả thật là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rửa mà, cô thật sự là thất vọng rồi.

Nghe thấy lời nói miên cưỡng của cô, Phạm Nghê cảm thấy buồn cười, không ngờ cô lại là một người thú vị như vậy, anh cũng không ngại bôi đen chính mình, tránh chớ cô lại nói những lời kinh thiên động địa.

Xe dừng lại ở một khu dân cư cao cấp, Mễ Nhạc Nhạc không ngừng hâm mộ, quả nhiên là ông chủ, có thể ở một nơi cao cấp như vậy.

Tuy cô đã thanh toán tiền nhà, nhưng chẳng qua Phạm Nghê chỉ lấy của cô một ít để gọi là có lấy tiền nhà mà thôi, bởi vì lão đại anh khó chịu, cô cũng không dám đòi co, dù sao ông chủ cũng không thiếu chút tiền ấy của cô, chỉ đơn giản là do tâm lý của cô không được tự nhiên mà thôi.

Mẽ Nhạc Nhạc vừa bước vào nhà, cô lập tức đã biết Phạm Nghệ hẳn là đã trêu đùa mình: “Nơi này quét dọn cực kỳ sạch sẽ, vậy mà. . .” Cô chợt ngừng lại.

Vì muốn chứng tỏ mình là một người lười thôi nhếch nhác, vậy nên trước mặt Mẽ Nhạc Nhạc, Phạm Nghệ tùy tiện đá văng đôi giày trên chân ra.

Nhìn khuôn mặt cô giống như vừa mới bị ai đánh, dù tức giận nhưng lại không dám làm gì, Phạm Nghệ lại cảm thấy hài lòng, bởi vì mẹ Phạm nghiêm khắc dạy bảo, cho nên từ nhỏ đến lớn Phạm Nghệ rất ngăn nắp gọn gàng, có thể làm tấm gương cho người khác noi theo, nhưng bây giờ bởi vì muốn nhìn thấy vẻ mặt khó coi của Mẽ Nhạc Nhạc mà anh vứt bỏ hết thói quen gần ba mươi năm qua của mình, nếu cô đã nghĩ anh như vậy thì anh sẽ chứng minh cho cô thấy.

Mẽ Nhạc Nhạc không nói gì, chỉ đem đồ đạc của mình đặt lên trên bàn, sau đó đi đến trước cửa ngồi xổm xuống, đem giày của anh cất vào trong tủ, bắt đầu giảng đạo: “Không được vứt giày lung tung.”

Anh thích vứt đấy, anh vứt để cô nhặt lại, sau khi gặp cô, tính xấu của Phạm Nghệ lại càng không thể cứu vãn rồi.

“Phòng của tôi ở đâu?”

“Em ở phòng này.” Phạm Nghệ chỉ phòng cho cô.

Mẽ Nhạc Nhạc ôm đồ của mình bước vào phòng, vừa mở cửa ra thì cô chỉ muốn hét lên ‘Oh my God, quá tuyệt vời!’.

Đẳng cấp giàu nghèo quả là cách biệt trắng trợn! Cô chán nản bước vào trong phòng, căn phòng này lớn gấp đôi phòng cũ của cô, cho dù cô có nhắm mắt chạy nhảy thì cũng không sợ bị đụng ngã.

Vật dụng đơn giản mang phong cách Bắc Âu, cô vừa nhìn đã thích, trong lúc cô còn ngẩn người thì Phạm Nghệ đã giúp cô đem hết đồ đạc vào trong, Mẽ Nhạc Nhạc vội vàng nói: “Cảm ơn!”

Phạm Nghệ cười: “Đừng khách khí, bình thường đều có người quét dọn, em không cần phải làm gì cả, cứ coi như nhà mình là được.”

Mẽ Nhạc Nhạc nghe xong lại trầm nghĩ, chẳng trách nhà anh ta trông sạch sẽ như vậy, hóa ra đều có người dọn dẹp: “Ừm, tôi biết rồi, cảm ơn!”

“Em sắp xếp lại đồ đạc đi, tí nữa xuống ăn trưa.” Phạm Nghệ chủ động ra khỏi phòng, để lại không gian yên tĩnh cho cô.

Bước ra khỏi cửa, Phạm Nghệ xoay người rồi bật cười thành tiếng, trong lòng cô, anh đã trở thành một ông chủ lười thôi nhếch nhác rồi, nhưng chẳng hiểu sao anh lại không cảm thấy khó chịu, ngược lại còn cảm thấy thú vị.

Phạm Nghệ vừa nói đến ăn trưa thì Mẽ Nhạc Nhạc mở tủ lạnh ra nhìn một chút, bên trong có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, vậy nên cô đề nghị để mình nấu cơm, bọn họ quyết định ăn cơm ở nhà.

Sau khi ăn xong, Mẽ Nhạc Nhạc đề nghị Phạm Nghệ rửa chén, anh cũng vô cùng cam tâm tình nguyện đáp ứng, thế nhưng một lúc sau lại khiến cho Mẽ Nhạc Nhạc đau khổ không thôi, cái này không phải là rửa chén mà là đập chén đấy!

Mẽ Nhạc Nhạc đau đầu, ngăn động tác của anh lại, cũng không để ý trong mắt anh bỗng lóe lên một tia sáng quỷ dị, cô tự mình thu dọn tàn cuộc.

Phạm Nghệ cất giọng khó xử: “Làm phiền em rồi, Nhạc Nhạc.”

“Không có gì đâu!” Cô bình thản nói.

Mất một chút thời gian, Mẽ Nhạc Nhạc thu dọn những mảnh chén bị vỡ ở trên mặt đất, sau đó rửa sạch đồng chén đĩa còn lại, môi trường sống ở đây vô cùng tốt, nhưng chủ nhân của nơi này lại khiến cô chỉ biết im lặng hồi trời xanh.

Cô cứ cho rằng mọi chuyện đến đây là chấm dứt, lê chân mệt mỏi bước đến phòng mình, nhưng lúc đi ngang qua phòng khách lại trông thấy một mớ lộn xộn, suýt chút nữa thì dọa cô chết ngất.

Quần áo nam, tất nam, cùng với một cái quần lót không thể nhầm lẫn cũng là của nam . . . Trên trán Mễ Nhạc Nhạc xuất hiện vô số vạch đen.

Trong đầu cô chợt xuất hiện những cảnh ướt át nóng bỏng trên phim ảnh, nam nữ trải qua tình một đêm, cởi sạch quần áo, rơi lá tả đầy trên mặt đất.

Cửa phòng tắm chợt mở, Phạm Nghê chỉ quần một cái khăn tắm quanh hông rồi thông thả bước ra, thân thể trắng còn đọng lại vài giọt nước, trông cứ như thiên thần đang đứng ở nơi đó.

Mễ Nhạc Nhạc dờ dẩn quay đầu nhìn về phía anh, vẻ mặt ngốc lảng, những hình ảnh nóng bỏng ướt át cứ thế nhẹ nhàng thoát ra khỏi đầu cô: “Quần áo . . . của anh đâu?”

Cơ thể nam tính tràn đầy hấp dẫn đứng trước mặt cô lại giống như cương thi, dọa cô hoảng sợ, Phạm Nghê lại bình thần gạt đầu: “Em không cần để ý, ngày mai sẽ có người giúp việc tới dọn dẹp.” Anh dừng lại rồi ngượng ngùng cười: “Thật ngại quá, tôi quen ở một mình, vậy nên. . .”

Mễ Nhạc Nhạc cảm thấy đầu óc mình như lạc vào cõi hư vô, lỗ mũi có cảm giác ẩm nóng, bên trong chợt có chất lỏng bắt đầu chảy ra.

Phạm Nghê đang trêu cô cũng bị kinh ngạc, anh bước một bước dài, tiến đến vịn ở sau lưng cô, nâng cằm cô lên: “Đừng nhúc nhích, chảy máu mũi rồi!”

Mễ Nhạc Nhạc ngoan ngoãn đứng im, để mặc anh dìu mình ngồi xuống ghế sofa, giữa đầu về phía sau, Phạm Nghê lấy khăn nhét vào lỗ mũi cô, cô vốn đã không phải là một người phụ nữ xinh đẹp, bây giờ lại càng trở nên buồn cười hơn rồi.

Phạm Nghê nén cười, nhéo nhéo mũi cô, nhin không được mà trêu chọc: “Nhìn tôi trần truồng khiến em kích động đến thế sao?”

Mễ Nhạc Nhạc trừng mắt nhìn anh: “Tôi là bị anh chọc giận đấy, làm gì có ai như anh chứ!” Sau khi nói xong, Mễ Nhạc Nhạc nghiêng đầu không thèm nhìn anh: “Anh bầy hầy quá!”

Phạm Nghê nhún vai, tỏ vẻ không để tâm.

Mễ Nhạc Nhạc không nhin được nói: “Thân hình của anh thì nhìn làm gì, muốn nhìn cũng phải nhìn mãnh nam chứ!”

Cô nói vậy khiến sắc mặt anh tối sầm lại: “Nói vậy, lẽ nào em đã nhìn rất nhiều mãnh nam?”

“Bình thường thôi.”

“Ví dụ?” Phạm Nghê sờ cằm, có vẻ như rất muốn thảo luận cái vấn đề này cùng cô.

“Đàn ông các anh thích ngắm gái đẹp, chẳng lẽ tôi không thể ngắm mãnh nam?!” Mễ Nhạc Nhạc liếc mắt nhìn anh.

Lá gan của cô càng lúc càng lớn, lúc trước còn có thể kiên nhẫn bởi vì mình là ông chủ của cô, bây giờ cô lại dám dùng vẻ mặt khinh thường này để nhìn anh, rất tốt, có tiến bộ.

Phạm Nghê nở nụ cười ôn hòa: “Không phải là không được, tôi chỉ muốn biết em làm cách nào để ngắm mãnh nam, tôi cũng muốn nhìn thử xem.”

“Để làm gì? Không phục sao?” Bình thường mọi người rất thích so sánh mình với người khác, không nghĩ tới anh cũng có tâm lý như vậy.

“Không, chỉ nhìn để so sánh một chút thử xem.”

“So sánh cái gì?”

“Nhìn em chảy máu mũi, tôi có thể rèn luyện thêm một chút.” Phạm Nghê gỡ cái danh hiệu ông chủ xuống, giọng nói có chút hài hước.

Mễ Nhạc Nhạc chỉ xem giọng điệu này của anh giống như đang cười đùa mình, cô hừ một tiếng.

“Đừng nói là em. . .” Phạm Nghê nhíu mày nói: “Xem ba cái phim linh tinh gì đấy chứ?”

Mẽ Nhạc Nhạc đột nhiên kích động: “Tôi không có xem, anh đừng có nói lung tung, tạp chí nước ngoài đều có hình đàn ông nude đấy!”

Rốt cuộc cũng chịu khai ra, Phạm Nghệ vỗ vỗ đầu cô, giọng điệu có vẻ vui sướng: “Mấy loại mặt hàng đó em không thể nào câu được đâu, thực tế chút đi, chỉ cần ngắm tôi là đủ rồi!”

Mẽ Nhạc Nhạc có một loại xúc động muốn phun máu: “Xin anh luyện tập thói quen tốt đi, nếu không, với cái bộ dạng này thì rất khó để chúng ta chung sống hòa hợp.”

“Không hiểu.” Phạm Nghệ nhằm chán nản đuôi tóc của cô, phát hiện cô có mái tóc vô cùng mềm mại, làm anh quyến luyến không muốn buông tay, ngón tay cứ thế mà vờn về mái trên từng lọn tóc, không ngừng chơi đùa.

Mẽ Nhạc Nhạc không phát hiện ra hành động này của anh, thấy anh có vẻ khiêm tốn lắng nghe, cô lập tức diễn giải: “Mặc kệ là có ở cùng với ai hay không thì anh cũng nên chú ý tới thói quen sinh hoạt của mình, cho dù anh là ông chủ, công việc bề bộn, không hay chú ý tới những chuyện nhỏ nhặt này, thế nhưng. . .”

“Ừm.” Phạm Nghệ tùy ý đáp lại một tiếng.

“Thế nhưng đây là nơi ở của anh, anh sống trong cái mớ bừa bộn như vậy, lẽ nào không cảm thấy quá tệ sao?”

“Đúng nhỉ.”

“Cho nên anh phải tập ính thói quen tốt. . .” Mẽ Nhạc Nhạc càng nói càng nhẹ, rốt cuộc cũng phát hiện người đàn ông này căn bản là không hề chú ý lắng nghe mình nói.

Mẽ Nhạc Nhạc bỏ cuộc! Trong lòng đã bắt đầu vấy cờ trắng, cô thở dài rồi đứng dậy, lại đột nhiên nghiêng đầu ra sau bởi vì Phạm Nghệ đang nắm lấy tóc cô, cô giật mình hét lên một tiếng rồi cả người ngã ngồi trên đùi anh.

Bấp dùi rần chắc khiến cô hiểu rõ mình đang làm cái chuyện ngu xuẩn gì, đang lúc cô xấu hổ muốn chết thì Phạm Nghệ lại buông tóc cô ra, ga lãng đờ lấy bả vai cô, hỏi: “Có sao không?”

Mặt cô đỏ đến mức sắp nhỏ máu: “Không có việc gì.” Cô tranh thủ đứng dậy, bước đến phòng mình: “Tôi đi ngủ, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Phạm Nghệ nhìn bóng lưng bối rối của cô, khoe miệng bỗng nở ra một nụ cười nhàn nhạt.

Mẽ Nhạc Nhạc không lạ giường, ngủ một mạch đến sáng, lúc cô tỉnh dậy đã là chín giờ, cô nhìn đồng hồ, đầu óc mơ mơ màng màng.

Ngồi yên một lúc, cô mới nhớ ra là mình đã chuyển nhà, cô lười biếng bước xuống giường, ra khỏi phòng, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Phạm Nghệ.

Cô đi rửa mặt trước, sau đó lại vào phòng bếp, thấy trên bàn đã dọn sẵn bữa sáng, còn đính kèm một mẫu giấy, là Phạm Nghệ để lại cho cô.

Anh đi câu cá rồi. . . . Mẽ Nhạc Nhạc nhất thời choáng váng, cô không ngờ ông chủ lại có sở thích này. . . thật là có chí tiến thủ mà.

Bữa sáng này là Phạm Nghệ chữa lại cho cô, một phần bánh mì ốp la và một ly sữa đậu nành, cô ngồi xuống rồi bắt đầu thưởng thức, hương vị vô cùng thuần khiết, cô ăn rất ngon miệng, sau khi ăn xong, cô đi vào phòng dọn dẹp lại một chút.

Đến tận buổi trưa Phạm Nghệ mới trở về.

“Anh đã về rồi.” Mẽ Nhạc Nhạc quay sang chào hỏi: “Tôi đang định nấu cơm, anh đã ăn chưa?”

Phạm Nghệ lắc đầu: “Chưa.”

“Câu được cá gì vậy? Lại có cá để ăn rồi.” Mẽ Nhạc Nhạc nghĩ đến cá tươi, tâm tình có vẻ rất tốt.

Không ngờ Phạm Nghệ lại liếc mắt nhìn cô: “Tôi câu cá chứ không phải giết cá.”

“Hả?” Mễ Nhạc Nhạc hoàn toàn không hiểu anh đang nói gì.

“Tôi thích câu cá, chẳng qua là sau khi câu được thì sẽ thả chúng nó trở về.” Phạm Nghệ giải thích.

Mễ Nhạc Nhạc nghe xong thì nở nụ cười, trời đất rộng lớn, quả nhiên kiểu gì cũng có: “Phạm Nghệ, anh mua đồ ăn sáng ở đâu vậy? Ngon quá.”

“Tự làm đây!” Phạm Nghệ đem đồ câu cá cất vào phòng dụng cụ, quay đầu trả lời cô.

“Hả?”

“Có gì lạ đâu.” Phạm Nghệ nói xong thì đi đến phòng mình, toàn thân anh đổ mồ hôi nhễ nhại, anh thật sự rất muốn tắm ngay lập tức.

“Không phải chứ?” Mễ Nhạc Nhạc nói với vẻ khó tin: “Nhất định là nói giỡn rồi.”

Trước lúc Phạm Nghệ sắp sửa vào phòng tắm, lại nghe thấy giọng nói của Mễ Nhạc Nhạc: “Vây bữa cơm này giao cho anh đây!”

“Ừ.”

Mễ Nhạc Nhạc xác định mình không nghe lầm, Phạm Nghệ đã đáp ứng với cô, vậy bữa trưa sẽ để cho Phạm Nghệ nấu rồi, cô thật sự không có cách nào tưởng tượng ra được dáng vẻ hiền tuệ của anh khi đứng ở trong phòng bếp, anh nhất định là đang đùa với cô rồi.

Mễ Nhạc Nhạc ngồi trên ghế sofa với vẻ khó tin, hay tay chống cằm, nhìn động tác thuần thục của Phạm Nghệ, trên trán cô bắt đầu đổ mồ hôi, thì ra ông chủ của cô thật sự vạn năng, đúng là cao thủ thâm tàng bất lộ nha!

Lúc Mễ Nhạc Nhạc bắt đầu nếm thử món ăn thì cái loại cảm giác không chân thực này cũng dần dần trở nên chân thực rồi: “Thật là không thể nói rõ cảm giác này mà.” Cô nhẹ nhàng nói một câu rồi lại cúi đầu tiếp tục ăn.

Nghe vậy, trong mắt Phạm Nghệ hiện lên chút ý cười: “Tôi biết nấu ăn lại khiến em giật mình như vậy sao?”

“Quả thực đàn ông cũng như trẻ con, đều khiến người ta phải thay đổi cách nhìn.” Mễ Nhạc Nhạc thẳng thắn nói.

Phạm Nghệ nghe cô đem mình ra so sánh như vậy thì nói: “Vây mới phải nói cho em hiểu một đạo lý, đừng nên đánh giá người khác dựa vào bề ngoài.”

Lần đầu gặp, anh là một người ga lăng lịch lãm, lần thứ hai gặp, anh vẫn mang theo phong thái nhẹ nhàng, đôi khi nói chuyện lại lộ ra vẻ sắc bén, sau nhiều lần gặp mặt, anh tuyệt đối khiến người ta không thể nhìn thấu.

Hành vi của anh cũng khiến Mễ Nhạc Nhạc đoán không ra, ngày hôm qua thì hành động cứ như một tên vô gia cư, hôm nay chớp mắt một cái lại biến thành một người đàn ông tuyệt vời trong gia đình.

Mễ Nhạc Nhạc gắp một miếng thức ăn, không kìm được lòng hiếu kỳ của mình: “Phạm Nghệ, có phải là anh có anh em sinh đôi hay không?” Rất nhiều tiểu thuyết và phim ảnh có tình tiết như vậy, cô nghi ngờ hình như mình cũng gặp phải.

Hôm nay là người anh, hôm qua là người em, nếu không thì làm sao để giải thích những hành vi khác biệt của Phạm Nghệ đây? Mễ Nhạc Nhạc không cách nào tưởng tượng được, có đôi khi sự thật khiến người ta phải ngạc nhiên.

Trái lại, Phạm Nghệ rất nghiêm túc nói: “Tôi có một đứa em trai.”

“Oh. . .” Mễ Nhạc Nhạc kéo dài giọng, trong giọng nói mang theo một chút kỳ quái.

Phạm Nghệ liếc nhìn cô, có thứ gì đó trong ánh mắt của cô khiến anh không thích, anh khẽ nheo mắt lại: “Em đang nghĩ lung tung gì đây?”

Mễ Nhạc Nhạc sững sờ: “Phạm Nghê, người tôi gặp ngày hôm qua là em trai của anh sao?”

Phạm Nghê bật cười thành tiếng, cười đến nỗi Mễ Nhạc Nhạc chả hiểu mô tê gì cả, đợi đến khi cười xong, Phạm Nghê mới xác định được một việc, thì ra giữa bọn họ không phải là duyên phận, cô đoán được hình anh chẳng qua là do hên xui mà thôi.

“Phạm Nghê, tôi nói không sai chứ?” Cảm nhận đồ ăn trong miệng mình thật sự là quá ngon, điều này khiến Mễ Nhạc Nhạc cảm thấy có vẻ như không thực tế rồi.

Phạm Nghê cố làm ra vẻ thần bí, nói: “Em thích người hôm qua hay người hôm nay?”

Không hiểu tại sao, Mễ Nhạc Nhạc cảm thấy da đầu mình trở nên tê dại, cô nhìn anh nói: “Đều thích.”

“Em hẳn là thích người hôm nay hơn, vì hôm nay tôi không nghe thấy em phàn nàn tiếng nào cả.” Phạm Nghê phá vỡ lời nói dối của cô.

Mễ Nhạc Nhạc gượng cười ha ha vài tiếng, cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ vùi đầu vào ăn.

Phạm Nghê cười nhạt: “Sau này em sẽ có cơ hội gặp em trai tôi.” Nếu nó có thể chịu được cô gái này.

Mễ Nhạc Nhạc vẫn lo lắng nhìn anh: “Phạm Nghê, tôi nhớ bình thường công việc của anh áp lực rất lớn, cứ tiếp tục như vậy khéo có ngày bị tâm thần phân liệt đấy.”

Cái gì gọi là tự mình chuốc khổ? Phạm Nghê đã cảm nhận được rồi, nhận lấy ánh mắt quan tâm đầy khích bác của cô cũng là một thử nghiệm hoàn toàn mới, nhưng nghe cô lải nhải sẽ làm lỗ tai mọc kén chứ chẳng đùa.

“Trong phim hay có mấy kiểu nhân vật hai tính cách, cuối cùng lại trở thành sát nhân giết người không gớm tay, đáng thương nhất là bọn họ còn không biết mình đã giết người. . .” Mễ Nhạc Nhạc bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Phạm Nghê khẽ nhướn mày: “Mễ Nhạc Nhạc. . .”

“Hả?” Cô nghe anh gọi thì ngừng lại.

“Nếu em không hy vọng bây giờ tôi biến thành hung thủ giết người thì tốt nhất em nên ngậm miệng lại.” Lời nói lạnh lùng phát ra từ đôi môi mỏng.

Mễ Nhạc Nhạc im bật, cúi đầu ngoan ngoãn ăn cơm, ông chủ của cô quả nhiên là ma quỷ.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 10 – Hoàn Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

4. Chương 4

Chương 4

Phạm Nghê thanh thoi ngồi trên ghế sofa, lấy ra bộ trà cụ rồi chậm rãi pha trà. Mễ Nhạc Nhạc nhìn đáng vẻ ‘tiên phong đạo cốt’ của anh, trong lòng lại âm thầm thở dài.

“Phạm Nghê, dì giúp việc không đến quét dọn à?” Mễ Nhạc Nhạc không thể nào chấp nhận cái sự thật tàn khốc này, ngày hôm qua anh còn nói là cô không cần phải làm việc nhà, vậy mà hôm nay đã phải nhận một cái tin tức khủng bố thế này.

“Dì giúp việc bị té trật chân rồi, phải nghỉ làm một thời gian, chắc khoảng một tháng đấy.” Phạm Nghê hít lấy hương trà, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

Mế Nhạc Nhạc chán nản, nếu chỉ là một phòng trọ nhỏ bình thường giống như lúc trước thì cô cũng không ngại quét dọn, nhưng mà căn nhà này của Phạm Nghê quả thực là rất lớn, bảo một mình cô dọn dẹp nơi này thì chắc cô cũng ngất xỉu mất.

“Sao vậy?”

“Không có gì.” Xem ra thuê được nơi này với cái giá tiền như vậy thì cô phải bỏ ra một chút công sức cũng là lẽ thường tình mà thôi.

Phạm Nghê thấy cô đột nhiên quay đi, lúc trở lại thì xách theo một xô nước và một cái khăn lau.

“Em định dọn dẹp à?”

“Ừm, mỗi ngày một chỗ là được, hôm nay dọn phòng khách vậy.” Mế Nhạc Nhạc nói như đã lên kế hoạch từ trước.

“Vất vả cho em rồi.” Phạm Nghê không có ý định ngăn cản, vẫn để mặc cho cô tự do: “Có muốn uống một tách trà trước không?”

“Chờ cho tôi một ly là được rồi.”

Sắc mặt của Phạm Nghê đột nhiên đen lại, anh hẳn là vừa bảo một người không am hiểu trà đạo dùng trà rồi, nhìn cái tư duy đơn giản của cô ấy mà xem, chắc chắn lại nghĩ uống trà là để bổ sung nước cho cơ thể sau khi lao động rồi.

Mế Nhạc Nhạc lại không quan tâm đến việc Phạm Nghê đang nghĩ gì, cô ngồi xổm xuống, vò ướt khăn, chuẩn bị lau chùi.

“Tôi nhớ là đã lau rồi mà.” Phạm Nghê nhìn cô, lời nói có vẻ không tán đồng với việc cô đang làm.

Mế Nhạc Nhạc cũng không quay đầu lại, chỉ nói: “Có mấy góc kín vẫn chưa được lau kỹ.” Nói xong, cô cũng bắt đầu hành động, quỳ một chân xuống đất, lau một cách nghiêm túc.

Phạm Nghê im lặng thưởng trà, thu lại ánh mắt vừa liếc nhìn cô, không hề có chút thương hại nào, người ta đã muốn cản cù lao động, vậy thì anh cũng không nên khách sáo mà ngăn cản, mất công lại khiến cô khó chịu, vả lại anh cũng không muốn ngăn cản, dù sao nơi này cũng thật sự cần quét dọn rồi.

Bảo anh tự mình dọn dẹp? Không có khả năng, nằm mơ có khi còn thực tế hơn, vậy nên anh cũng rất vui vẻ quyết định rằng mình không cần phải can thiệp vào tất cả việc này.

Lúc buông tách trà thì anh lại nhàm chán nhìn thoáng qua người con gái đang chuyển từ góc này đến góc khác, trên khóe miệng còn mang theo một nụ cười đẹp mắt, tình cảnh này, trông thật giống thiếu gia và một cô hầu gái.

Phạm Nghê nhìn chằm chằm vào bóng lưng của cô, lại phát hiện cô gầy hơn hẳn so với những người phụ nữ bình thường khác, chiều cao khoảng tầm mét sáu, thoát nhìn có chút yếu ớt, thế nhưng sau khi trông thấy cô dọn dẹp nhà cửa thì anh cũng không thể nào xem nhẹ cô nữa, tiềm lực của phụ nữ quả nhiên là rất lớn.

Mế Nhạc Nhạc bật điều hòa, mặc dù dọn dẹp một hồi cũng không nóng đến mức vã mồ hôi, thế nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cũng ửng hồng vì lao động cật lực.

Ánh mắt cô rất chăm chú, Phạm Nghê nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của cô, sau đó từ từ dời xuống dưới, lại nhìn vào bờ mông đang vênh cao, dáng cô nhỏ bé nhưng lại có bờ mông đầy đặn, thoát nhìn rất gợi cảm, đặc biệt là khi cô quỳ trên mặt đất, thân thể khẽ nghiêng, bờ mông cũng vạn vẹo theo từng động tác lau chùi của cô.

Ánh mắt anh thoáng trầm xuống, khẽ dời đi nơi khác, nhìn đến đôi chân mảnh khảnh của cô, cô ăn mặc cũng rất tùy ý, chỉ mặc một bộ quần áo cộc đơn giản bằng vải bông, dễ dàng để cho người ta có thể thấy rõ đôi chân thon thả cân xứng của cô.

Những lúc ở cạnh cô, Phạm Nghê vẫn luôn chú ý, cô chỉ thích đi giày đế bằng, nếu như cô đi giày cao gót . . . anh bảo đảm, đôi chân tinh tế nuốt nà này có thể hấp dẫn ánh mắt của những gã đàn ông.

Không thể không nói, trên người cô có tiềm lực hấp dẫn người khác, nhưng điều kiện tiên quyết là cô phải thay quần áo chứ không phải ăn mặc đơn giản thế này.

Mẽ Nhạc Nhạc lau dọn một hồi, sau đó ngồi xuống nghỉ ngơi, vừa quay đầu thì lại chạm vào ánh mắt thâm trầm của Phạm Nghê: “Phạm Nghê, anh đang nhìn gì vậy?”

Phạm Nghê khẽ giật mình, nhưng vẫn bình tĩnh nở nụ cười: “Không có gì.”

Mẽ Nhạc Nhạc lại cảm thấy ánh mắt vừa rồi của anh vô cùng gian ác, nhưng loại ánh mắt đó không thể xuất hiện trong đôi mắt của Phạm Nghê, là cô nhìn lầm rồi, vương tử như anh làm sao có thể có loại ánh mắt đó chứ?

Sau khi lau xong phòng khách, cô ngồi phịch xuống ghế sofa, dưới ánh mắt hung ác của Phạm Nghê, cô cầm tách trà lên uống ừng ực như trâu mòng.

Vừa đặt tách trà xuống thì lại nhận thấy ánh mắt hung ác của Phạm Nghê, cô khẽ co rúm người lại: “Có phải là tôi đã uống quá nhiều hay không?”

Không phải là cô uống quá nhiều mà là cô hoàn toàn không nên uống, thật tiếc cho trà của anh, Phạm Nghê cắn răng lắc đầu, đặt laptop lên trên đầu gối, hai tay gõ phím lạch cạch.

“Chủ nhật mà cũng có việc à?” Cô cũng đã được chứng kiến mức độ bận rộn của anh, mới vừa rồi còn thấy anh đang ngồi thưởng thức trà, chớp mắt một cái đã thấy anh tiến vào trạng thái công tác.

“Ừ, ngày mai có hội nghị.”

Mẽ Nhạc Nhạc ‘oh’ một tiếng, cũng không hỏi gì thêm nữa, Phạm Nghê liếc nhìn cô, lại cảm thấy thích thái độ của cô như vậy, chưa bao giờ hỏi han đến chuyện công việc của anh.

Mẽ Nhạc Nhạc nằm sấp ra nghỉ một chút, lúc đang định trở về phòng thì Phạm Nghê lại nói với cô: “Tối nay chúng ta ra ngoài ăn.”

“Hả?”

“Hẹn hò.” Phạm Nghê chủ động giải đáp thắc mắc của cô: “Quên rồi à? Chúng ta đang kết giao đấy.”

Mẽ Nhạc Nhạc ngượng ngùng le lưỡi, cô thật sự quên mất, chỉ nghĩ mình đã ở đây rồi, quan hệ giữa bọn họ chỉ là chủ nhà và người thuê nhà mà thôi.

Phạm Nghê lạnh mặt trừng mắt nhìn cô, Mẽ Nhạc Nhạc vội vàng lắc đầu: “Không có quên, tôi thề!” Cô giơ ba ngón tay chỉ lên trời, nói một cách vô cùng nghiêm túc.

Trước khi Phạm Nghê mở miệng một lần nữa, cô còn vội nói: “Bây giờ tôi đi tắm ngay, tối nay chúng ta ra ngoài . . .” Mặt cô đỏ bừng. “Hẹn hò.”

Cô thức thời khiến sắc mặt của Phạm Nghê tốt hơn một chút: “Ừ, đi đi.”

Mẽ Nhạc Nhạc nhanh chóng trốn khỏi hiện trường, chạy về phòng mình, lần đầu tiên phá lệ, đem chuyện bọn họ kết giao ghi tạc vào đầu, tránh cho lần sau giảm phải thuốc súng.

Hẹn hò. . . . Tám trăm năm nay Mẽ Nhạc Nhạc chưa từng hẹn hò, lần trước cũng chỉ là xem mắt. Mẽ Nhạc Nhạc cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Trong lúc đó, Phạm Nghê lại hết sức chuyên chú vào làm việc.

Sau khi tắm xong, Mẽ Nhạc Nhạc thoải mái bước ra, trông thấy laptop đã được Phạm Nghê đặt sang bên cạnh, dường như là đã làm xong rồi.

Mẽ Nhạc Nhạc nhẹ nhàng cất bước trở về phòng, lại nghe thấy Phạm Nghê thỉnh thoảng nói một câu: “Nhớ mặc đẹp một chút.”

Bước chân chợt ngừng lại, Mẽ Nhạc Nhạc nghi ngờ nhìn anh: “Đẹp một chút?” Cô bị anh ghét bỏ rồi sao? Lại không khỏi nhớ đến kinh nghiệm yêu đương lần trước, có lẽ trong mắt người ngoài, cô thật sự rất bình thường.

Thấy trong mắt cô lóe lên một tia mắt mát, Phạm Nghê mở miệng nói: “Không cần em phải trang điểm đẹp, nhưng cũng đừng mặc giống lúc làm việc như thế.”

Mấy lần anh để ý, quần áo cô mặc lúc nào cũng là áo sơmi và váy đen, không thì cũng là quần jean và áo sơmi ngắn tay.

“Phải mặc giống như đang hẹn hò sao?” Sắc mặt Mễ Nhạc Nhạc có chút khó xử.

Phạm Nghê bị cô làm mủi lòng, anh khoanh tay trước ngực: “Có bộ nào khác không?”

Mễ Nhạc Nhạc rốt cuộc cũng hiểu anh muốn gì rồi, cô nở một nụ cười sáng lạn: “Có! Có một bộ.”

Anh cũng không để ý đến số lượng, chỉ nhướn mày, nói: “Váy mặc bộ đó đi.”

“Được.” Mễ Nhạc Nhạc yên tâm, cô đột nhiên cảm thấy, lúc yêu đương, quan trọng nhất là phải hiểu rõ đối phương, nếu không thì làm sao biết được đối phương thích gì.

Chẳng hiểu sao trong lòng Phạm Nghê lại cảm thấy có chút bất an, dường như mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy, quả nhiên, mười phút sau, Mễ Nhạc Nhạc lại một lần nữa xuất hiện trước mắt anh, lúc này thì anh đã cảm nhận sâu sắc được tầm quan trọng của việc phải hiểu rõ đối phương rồi.

“Em có mỗi một bộ này thôi à?” Anh chỉ muốn xem cô mặc một bộ quần áo không giống như ngày thường mà thôi, không ngờ cô lại thay một bộ ‘quốc sắc thiên hương’ như vậy.

“Đúng rồi, bộ này không được sao?”

Phạm Nghê cười: “Không phải là không được.”

“Váy thì tốt rồi.”

“Chẳng qua nhìn em mặc như vậy rất giống Sadako lúc bò ra khỏi TV.” Phạm Nghê cười nhạo cô, nước da của cô đã trắng rồi, lại còn mặc bộ đồ trắng tinh, cả người dường như bị một màu trắng bao phủ, đáng người cô lại thon gầy, bộ đồ này lại rộng thùng thình, khiến người ta nhìn vào cảm thấy âm khí tỏa ra từ người cô rất nặng.

Sắc mặt của Mễ Nhạc Nhạc trở nên u ám: “Làm gì đến nỗi vậy?”

“Không.” Anh cong môi cười: “Là cực kỳ cực kỳ đến nỗi vậy.”

Mễ Nhạc Nhạc cảm thấy bị tổn thương, thế nhưng Phạm Nghê lại vô cùng nhẫn tâm, không ngừng tiếp tục đâm vào vết thương trong lòng cô: “Có em ở bên cạnh, tôi nghĩ yêu ma quỷ quái, đầu trâu mặt ngựa cũng không dám đến gần, quả thực là rất an toàn.”

Lời nói cũng thật tàn nhẫn! Mễ Nhạc Nhạc gục đầu xuống, trong mắt ánh lên tia mắt mát xen lẫn một chút bối rối, Phạm Nghê nhìn cô một hồi, nhớ đến tình sử của cô cũng được cũng viết rất rõ trong hồ sơ xin việc, sự khác nhau giữa anh và bạn trai cũ của cô, đó là việc biết nắm bắt trọng điểm của một người con gái, Phạm Nghê nghiền ngẫm điều này một cách sâu sắc.

“Đi thôi, mặc quần jean áo thun cũng được.”

Thường thì đàn ông dối trá những lúc tức giận cũng không nói gì trước mặt phụ nữ, nhưng đến khi chia tay thì lại lôi tất cả bất mãn trong lòng ra để nói. Phạm Nghê tuy không phải là một người cao thượng, nhưng anh tuyệt đối cũng không phải là một người đem mọi chuyện giấu ở trong lòng để tăng thêm mâu thuẫn giữa bọn họ, nếu có điều gì bất mãn thì anh sẽ nói ra ngay.

Cô ấy mặc xấu, anh phải nói, cô ấy mặc đẹp, anh sẽ hào phóng khen ngợi, đàn ông tồn tại là để làm gương soi sắc đẹp cho phụ nữ.

Mễ Nhạc Nhạc lặng lẽ đi thay quần áo, cô quyết định thay một bộ quần áo đơn giản.

“Chúng ta đến chợ đêm chơi.”

Mễ Nhạc Nhạc ngơ ngẩn nói: “Không phải là anh định đưa tôi đi nhà hàng sao?” Nếu không thì sao lại bảo cô mặc đẹp một chút?

Phạm Nghệ bình tĩnh lắc đầu: “Không, tôi chỉ muốn nhìn em thay đổi phong cách một chút mà thôi.”

Mẽ Nhạc Nhạc tin lời anh nói, khẽ gật đầu một cái, trong lòng lại có chút ủy khuất, bỗng có một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên sau ót, dịu dàng vuốt tóc cô: “Đừng nói với tôi là em đang tự ti đấy nhé.”

Mẽ Nhạc Nhạc khẽ nhắm mắt lại, bàn tay anh rất dịu dàng, xoa lên đầu cô mang theo cảm giác thật thoải mái: “Không có, chỉ là cảm thấy có chút thiệt thòi cho anh.”

Lời nói của cô khiến Phạm Nghệ trợn tròn mắt: “Là sao?”

“Bình thường anh ăn nhiều thịt cá, bây giờ lại phải ăn mấy món ăn như vậy, chắc chắn là sẽ bị đau bao tử.” Nói xong, Mẽ Nhạc Nhạc tốt bụng vỗ vỗ bả vai của anh, ra vẻ như đang an ủi anh.

Phạm Nghệ thật sự có loại kích động muốn cắn chết cô, cô như vậy là có ý gì? Người bình thường nghe xong đều sẽ tự ti mặc cảm, cô thì sao, lại tỏ vẻ ‘khéo hiểu lòng người’ cơ đấy.

“Cám ơn.” Anh phun ra hai chữ.

Mẽ Nhạc Nhạc lơ đãng nói: “Bây giờ đến chợ đêm thì vẫn còn hơi sớm.”

Phạm Nghệ nhắm mắt lại, nghĩ đến trình tự yêu đương bình thường, sau đó hít sâu một hơi, đè nén sự ủy khuất trong lòng, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi xem phim trước.”

“Xem phim à” Mẽ Nhạc Nhạc cũng không hưng phấn lắm, chỉ khẽ nhú mày, có chút đau lòng nói: “Đến rạp chiếu phim để xem phim có phải là quá xa xỉ rồi không?”

Xem phim mà bảo là xa xỉ? Phạm Nghệ nhú mày, cũng không nói nhiều nữa, dứt khoát nắm lấy cổ tay cô rồi kéo ra ngoài, Mẽ Nhạc Nhạc đang định mở miệng nói thì lại trông thấy sắc mặt anh không tốt, thế nên cô cũng không nói gì thêm nữa.

Trên cổ tay lại có thêm một bàn tay không thuộc về mình, bàn tay ấy dịu dàng, rất dày và rộng, nhiệt độ từ trong lòng bàn tay anh truyền đến cổ tay cô, khiến khuôn mặt cô cũng không khỏi trở nên nóng bừng.

Xem xong phim, hai người đến chợ đêm ăn một bữa, sau đó lại tay trong tay về nhà, ngay từ đầu Mẽ Nhạc Nhạc đã cảm thấy không được tự nhiên, về sau cô cũng dần dần buông ra.

Chẳng qua là sắc mặt của cô đã hiện lên một màu ửng đỏ nhàn nhạt, sắc hồng nổi bật trên làn da trắng nõn tạo thành một loại mộng ảo không nói nên lời.

Lúc hai người đi đến dưới tòa nhà thì lại có một bóng người cũng đồng thời bước tới, Mẽ Nhạc Nhạc giống như gặp quỷ, đứng hình ngay tại chỗ, nhìn người đàn ông giống Phạm Nghệ y như đúc đang đi về phía mình, nếu không cảm nhận được có bàn tay đang nắm lấy tay mình thì cô thật sự tưởng là anh đang xài thuật phân thân rồi.

Phạm Nghệ từng nói là anh có một người em trai song sinh, vậy đây là em trai anh sao?

Mẽ Nhạc Nhạc nhìn người đàn ông mỗi lúc một gần, sau khi anh ta đến bên cạnh, cô lại thở dài một hơi, tuy hai người là anh em sinh đôi nhưng cảm giác lại khác xa nhiều lắm, người đàn ông này tản ra một loại khí chất xấu xa, cảm giác thật không tốt, không ôn hòa như Phạm Nghệ.

“Lão Nghệ.” Phạm Dịch đứng trước mặt bọn họ, cũng không thèm liếc mắt nhìn Mẽ Nhạc Nhạc, chỉ đưa cái hộp trong tay ra: “Vợ em làm chút bánh ngọt này.”

Phạm Nghệ nhận lấy – “Cám ơn tiểu Nghiên giúp anh.” So với em trai không chút đáng yêu nào thì Hồng Nghiên có vẻ tốt hơn, thính thoảng làm cái gì ngon cũng đều đem tới cho anh và mẹ Phạm.

“Hừ, ăn ít một chút, khéo lại tiêu chảy!” Phạm Dịch mở miệng ác độc nói.

“Không đâu, tay nghề của tiểu Nghiên rất tốt!” Lời vừa nói ra, sắc mặt của Phạm Dịch càng thêm u ám, Phạm Nghệ nhìn em trai đang mất kiên nhẫn, nói: “Đây là bạn gái anh, Mẽ Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc, đây là Phạm Dịch, em trai tôi.”

Nhanh như vậy đã gặp người nhà của đối phương, Mẽ Nhạc Nhạc bất ngờ, có chút khấn trương nói: “Xin chào!”

Phạm Dịch lại tỏ vẻ chẳng quan tâm, chỉ nhìn cô một cái, ánh mắt hờ hững không nhìn rõ là vui hay buồn: “Ừ, chào!”

Phạm Dịch nhìn kỹ Mễ Nhạc Nhạc một chút, lại đột nhiên nói: “Lão Nghê này, cô ta có vẻ kém hơn nhiều so với mấy người phụ nữ trước của anh đấy.”

Sắc mặt Phạm Nghê khẽ biến, thẳng nhóc ngu ngốc này lại nói cái gì đây, sắc mặt anh trầm xuống: “Phạm Dịch!” Anh lên tiếng cảnh cáo.

Nào ngờ Phạm Dịch chẳng hề sợ hãi, chỉ nhún vai: “Em đâu có nói sai.” Anh ta quay sang nhìn Mễ Nhạc Nhạc: “Không biết có thể kéo dài bao lâu, chắc cũng chỉ lừa gạt mà thôi.”

Phạm Dịch không bao giờ cho người phụ nữ bên cạnh Phạm Nghê sắc mặt tốt, ai bảo biểu hiện ôn hòa giả dối của Phạm Nghê từng lừa gạt Hồng Nghiên, khiến cô ấy có hảo cảm, Phạm Nghê rõ ràng là một con sói, vậy mà cứ ra vẻ mình là một con cừu.

Mễ Nhạc Nhạc cũng không tức giận, thậm chí cô còn cho rằng Phạm Dịch nói đúng, cô gật đầu: “Tôi cảm thấy Phạm Nghê không phải là hạng đàn ông phong lưu, chẳng qua là anh ấy rất có duyên với người khác phái, tôi cũng không biết là chúng tôi sẽ kết giao bao lâu, thôi thì tới đâu hay tới đấy.”

Phạm Dịch ngạc nhiên nhìn Mễ Nhạc Nhạc, muốn tìm một chút vẻ khác thường trên mặt cô cũng khó.

Lúc bọn họ còn đang kinh ngạc thì Mễ Nhạc Nhạc lại nói tiếp: “Hơn nữa tôi cũng không thể lừa Phạm Nghê, anh ấy là ông chủ của tôi, nếu tôi lừa anh ấy thì anh ấy nhất định sẽ không để yên.”

Phạm Dịch giật mình liếc nhìn Phạm Nghê: “Anh ăn cỏ gần hang?”

Phạm Nghê nhú mày không trả lời, Mễ Nhạc Nhạc lại nhìn Phạm Dịch, khó hiểu hỏi: “Như vậy thì sao?”

Phạm Dịch không biết ông anh mình lại tìm thiên binh thiên tướng ở đâu tới, thản nhiên nói: “Không có gì.” Chỉ là anh không biết anh trai mình tự dưng lại nổi lên hứng thú với chuyện tình công sở đấy.

“Anh đã nhận được tâm ý của tiểu Nghiên rồi, cậu về đi.” Phạm Nghê cắt đứt cuộc đối thoại giữa hai người, nếu còn nghe tiếp thì anh không biết phải nên cười hay khóc nữa.

Phạm Dịch nở nụ cười sâu xa, thì ra Phạm Nghê cũng có lúc lo lắng, gặp phải một cô gái không biết là thông minh hay ngu ngốc, thật sự là nghiệp chướng, đối với mối quan hệ này cũng không ôm quá nhiều hy vọng, một Phạm Nghê luôn tự cho là mình rất hiểu phụ nữ, bây giờ phải đối mặt thế nào? Phạm Dịch rất có tâm tình ngồi xem trò vui.

Chẳng qua Phạm Nghê cũng không cho anh ta cơ hội này, dứt khoát kéo tay Mễ Nhạc Nhạc đi thẳng lên lầu, Mễ Nhạc Nhạc cười cười, phát tay với Phạm Dịch, sau đó theo Phạm Nghê lên lầu.

Sức lực của Phạm Nghê rất lớn, sau khi lên nhà, anh xoay người một cái, Mễ Nhạc Nhạc trực tiếp nhào thẳng vào trong ngực anh, cái mũi nhỏ xinh xắn của cô va vào vòm ngực rắn chắc, đau đến ứa nước mắt.

“Đau quá.” Cô nức nở.

Nghe thấy cô kêu đau, Phạm Nghê cúi đầu nhìn, chỉ thấy dáng vẻ diễm đam đáng yêu của cô ở trong ngực mình, trong lòng anh lại có một chút cảm xúc lạ thường.

Mễ Nhạc Nhạc lấy tay xoa xoa mũi, bàn tay lạnh lẽo của Phạm Nghê kéo lấy tay cô, một tay khác lại dịu dàng xoa mũi cho cô: “Đau lắm à?”

“Anh thử đụng mà xem.” Mễ Nhạc Nhạc rưng rưng nhìn anh.

Phạm Nghê lặng lẽ nở nụ cười: “Được thôi, nếu em nguyện ý nâng ngực cho tôi đụng.”

Lời nói xấu xa khiến sắc mặt của cô đỏ bừng: “Phạm Nghê, anh không thể đứng đắn hơn một chút à?”

“Tôi nghiêm túc mà, nếu em thật sự nguyện ý.”

Mễ Nhạc Nhạc giãy ra khỏi tay anh: “Tôi không đau, không cần phải xoa nữa.” Nói xong, cô liền xoay người trở về phòng mình.

“Khoan đã, không muốn ăn chút bánh ngọt sao? Tay nghề của tiểu Nghiên được lắm, để xem nào. . .” Phạm Nghệ mở hộp ra xem: “Ồ, là bánh pudding caramel đấy.”

Mễ Nhạc Nhạc thông minh, liền quay phắt lại: “Ăn chứ.”

Thế là, trong buổi tối se lạnh, hai người cùng ngồi trên ghế sofa ăn bánh pudding.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 10 – Hoàn Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

5. Chương 5

Chương 5

Ngày cuối tuần hạnh phúc vừa trôi qua, một tuần mới bận rộn lại kéo tới.

Đến trưa, Mễ Nhạc Nhạc lại đem cơm hộp lên sân thượng, trên sân thượng có cả một vườn hoa, những tán lá màu xanh lục tạo thành một mái chấn thiên nhiên, che đi cái nắng gắt của mùa hạ.

Bữa trưa hôm nay Mễ Nhạc Nhạc đem nhiều hơn một phần, là để cho Phạm Nghệ, sáng sớm lúc cô chuẩn bị cơm, Phạm Nghệ trông thấy liền yêu cầu cô làm cho anh một phần.

Mễ Nhạc Nhạc cũng không từ chối, Phạm Nghệ hỏi cô có phải lại lên sân thượng không, nếu vậy thì bọn họ sẽ cùng nhau ăn.

Thói quen sinh hoạt hàng ngày của cô bị náo loạn, cuộc sống nào giờ vẫn luôn lủi thủi một mình, bây giờ lại có người bầu bạn, Mễ Nhạc Nhạc ngồi trên ghế, ngược mắt nhìn lên bầu trời bao la xanh thẳm.

Lúc Phạm Nghệ đi lên thì thấy cô đang ngẩng đầu nhìn trời, anh bước tới, tự nhiên ngồi xuống cạnh cô: “Ăn thôi.”

“Hả? Ừ.” Mễ Nhạc Nhạc lấy hộp cơm ra, anh một phần, cô một phần, hai người yên lặng ăn cơm.

Đối với Phạm Nghệ mà nói, đây là lần thứ hai anh ăn cơm hộp trong công ty, nhưng đây cũng là lần đầu tiên anh có thể nhàn hạ thoải mái mà quan sát phong cảnh xung quanh.

“Lúc đó anh nghĩ gì mà muốn làm khu vườn trên sân thượng?” Mễ Nhạc Nhạc thật sự rất thích khu vườn nhỏ này.

“Ừ thì, sân thượng cũng chẳng để làm gì, cảm thấy không nên lãng phí tài nguyên thôi.” Phạm Nghệ thành thật nói, đối với một thương nhân như anh, ngoài việc kiếm tiền ra thì mọi thứ đều không thể lãng phí.

Chẳng có một chút không khí lãng mạn nào hết, Mễ Nhạc Nhạc lặng lẽ liếc nhìn Phạm Nghệ: “Ông chủ, quả thực là trời sinh anh ra đã có khí chất làm ông chủ rồi.” Người bình thường ai lại nghĩ vậy chứ.

Lời nói của Mễ Nhạc Nhạc khiến Phạm Nghệ sững sờ, anh cười cười rồi tiếp tục ăn cơm, Mễ Nhạc Nhạc vừa ăn vừa thưởng thức phong cảnh tầng thượng, sau khi ăn xong, Mễ Nhạc Nhạc dọn dẹp rồi chuẩn bị đi xuống.

Nhưng lúc hai người định rời đi thì lại đột nhiên nghe thấy có tiếng người đi lên, Mễ Nhạc Nhạc có chút khẩn trương, cô vẫn còn chưa chuẩn bị tinh thần để công khai quan hệ của bọn họ.

Phạm Nghệ nắm lấy tay cô, ghé sát vào tai cô, nói nhỏ: “Sao vậy? Căng thẳng à?”

Mễ Nhạc Nhạc rút tay mình về, chớp mắt nhìn anh: “Anh không sợ sao?” Không sợ người ta nói anh có mắt như mù, nhìn trúng một người phụ nữ bình thường như cô sao?

Phạm Nghê lại nắm lấy tay cô, hôn lên trán cô một cái: “Ồ đây tôi lớn nhất, tôi sợ ai chứ?”

Hơi thở ấm nóng của anh làm Mễ Nhạc Nhạc không khỏi nở nụ cười, nhìn kỹ người đang tới, cô lại đột nhiên sợ tới mức túm lấy tay Phạm Nghê, đẩy vào trong góc: “Đừng lên tiếng.”

Phạm Nghê tà khí nhướng mày, thản nhiên ôm lấy cô vào trong ngực, một làn hương thơm quen thuộc vờn quanh chóp mũi anh, là mùi sữa tắm mà ngày thường anh vẫn hay dùng.

Mễ Nhạc Nhạc không chú ý đến sự mờ ám của Phạm Nghê, cô trợn to mắt như không thể tin, nhìn hai người kia đang mãnh liệt hôn môi. . . .

Phạm Nghê bị cô ép vào góc tường, mà Mễ Nhạc Nhạc lại áp sát lên người anh, đầu nhỏ không ngừng nhìn ra bên ngoài, còn anh thì lại chẳng thèm nhìn cái gì cả.

Anh cúi đầu, nói nhỏ bên tai cô: “Là ai vậy?”

Hơi thở nóng rực phả lên tai, ánh mắt của cô nhìn chằm chằm vào hai người đang hôn nhau ở phía xa, sao lại là. . . .

Thấy cô không trả lời, Phạm Nghê ló đầu nhìn thoáng qua rồi khẽ nói: “Là Lão Kỷ và. . .” Anh không nhớ nổi tên người này.

“Lam Phong.” Mễ Nhạc Nhạc nhẹ nhàng nói, mục tiêu của Lam Phong lại là Lão Kỷ, giám đốc phụ trách mảng tiêu thụ, thật là ngoài ý muốn, tuổi tác bọn họ chênh lệch khá lớn, mà Lão Kỷ lại còn là một người đã ly hôn, với điều kiện của Lam Phong, tuyệt đối có thể tìm được một người đàn ông tốt hơn.

“Lam Phong. . .” Phạm Nghê cảm thấy cái tên này nghe rất quen: “Là người mà em thay thế. . . .”

“Ừ.” Mễ Nhạc Nhạc nhất thời không tiêu hóa được cái tin tức này, cả người trở nên ngây ngốc.

Phạm Nghê bóp mũi cô, đến khi cô sắp thở không nổi nữa mới chịu thả ra, nhìn cô hít thở khó khăn, anh lại cười rất vui vẻ, ghé sát vào tai cô, thân mật nói: “Vậy mà lại dọa đến em sao?”

Như vậy thì cũng không giống với Mễ Nhạc Nhạc mà anh quen biết, anh vươn tay ôm chặt eo cô, không ngoài ý muốn, eo của cô thật sự rất nhỏ.

Hai người đứng gần như vậy khiến anh dễ dàng phát hiện, cô gái trong ngực mình nhỏ nhắn xinh xắn biết bao, chỉ cần anh dang rộng vòng tay là đã có thể để cô nép dưới cánh tay mình.

Mễ Nhạc Nhạc hậu tri hậu giác phát hiện động tác của anh, cô hạ thấp giọng: “Này, sao anh lại ôm tôi?”

“Em muốn bị phát hiện sao?” Anh liếc mắt nhìn cô, ý bảo cô chớ nên lộn xộn.

Nghe được ý tứ trong lời nói của anh, Mễ Nhạc Nhạc ngoan ngoãn bất động, lần đầu tiên đứng gần anh như vậy, gần đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của anh, cảm nhận được nhịp tim anh đang đập mạnh mẽ.

Vành tai cô dường như là dán sát lên ngực anh, khoảng cách giữa khuôn mặt cô và thân thể của anh chỉ là còn một khe hở nhỏ, cô không nhìn được mà nâng tay ngăn lại trước mặt mình, thế nhưng lòng bàn tay lại truyền đến một cảm giác nóng rực.

Trái tim cô cũng đập nhanh hơn, hormone nam tính của anh đang vô hình hấp dẫn cô, khiến cô không tự chủ mà khẽ run lên.

“A. . .”

Một tiếng rên rỉ nũng nịu truyền vào trong tai bọn họ, cơ thể của Phạm Nghê và Mễ Nhạc Nhạc trở nên cứng đờ, Mễ Nhạc Nhạc bi phần nghĩ, giữa ban ngày ban mặt sao lại yêu đương vụng trộm chứ!

Sắc mặt của Phạm Nghê cũng có chút khó coi, dự tính ban đầu của anh khi làm cái vườn hoa nhỏ này là vì không muốn lãng phí tài nguyên, cổ vũ nhân viên có thể thả lỏng tinh thần, giờ thì hai cái người này cũng quá ‘thả lỏng’ rồi.

Mễ Nhạc Nhạc đỏ mặt, có chút mất tự nhiên giãy giụa trong ngực anh, bờ mông vênh cao của cô lại lập tức nhận lấy một cái ‘thiết sa chương’ của anh.

Cô nhúu mày, Phạm Nghê cúi đầu nói bên tai: “Em mà còn tiếp tục lộn xộn thì người bị phát hiện chính là chúng ta đây.”

Cô lập tức đứng im, nước mắt lưng tròng nhìn anh, đáng vẻ vô cùng đáng thương, cô lên đây ăn cơm đã nhiều lần nhưng chưa bao giờ gặp phải tình cảnh lúng túng như thế này, gặp lúc nào không gặp, lại nhè ngay lúc anh và cô cùng ăn cơm mà gặp, thật là xui xẻo!

Phạm Nghê nhìn đáng vẻ ngoan ngoãn của cô, sắc mặt bối rối của cô đập vào mắt anh, trong lòng bỗng cảm thấy vui vẻ, anh cúi đầu hôn lên trán cô, nụ hôn nóng bỏng in lên vàng trán, phảng phất như lưu lại dấu vết, khiến khuôn mặt của Mễ Nhạc Nhạc bỗng chốc đỏ bừng.

Phạm Nghê kim lòng không được, khe vươn tay vuốt tóc cô, khiến cô không thể không ngừng đầu.

Bên này bọn họ trong sáng là thế, mà bên kia thì tiếng thở dốc và rên rỉ càng lúc càng rõ ràng. Giống như đang làm chuyện xấu, Mễ Nhạc Nhạc cụp mắt, không dám nhìn, Phạm Nghê lại nhẹ nhàng nói: “Có phải cảm giác giống như đang coi phim ‘ấy’ không?”

Mễ Nhạc Nhạc kinh ngạc nhìn anh: “Tôi không có xem mấy thứ đó.”

Phạm Nghê dùng sức đem cô áp sát vào người mình: “Ừ ừ, em không xem, lần sau tìm cơ hội, chúng ta cùng xem.”

Ai, ai muốn cùng anh xem, thật là không biết xấu hổ!

Mễ Nhạc Nhạc cắn bờ môi đỏ mọng, nhấc chân, hung hăng đạp lên chân anh: “Anh lại nói linh tinh. . .”
“Em mà lộn xộn là sẽ bị trông thấy đấy.”

Bàn chân lạng lẽ rời đi, Mễ Nhạc Nhạc vô cùng cảm tức, cái người đàn ông này . . .

Âm thanh càng lúc càng lớn, sắc mặt Mễ Nhạc Nhạc đỏ bừng, bất an đứng trong lòng anh, Phạm Nghê giờ tay bịt kín hai tai cô, tránh cho cô cảm thấy xấu hổ mà ngắt đi.

Bàn tay anh rất lớn, khuôn mặt cô lại nhỏ, đôi tay che kín hai tai cô, sau đó dường như lại nâng khuôn mặt của cô lên.

Phạm Nghê cảm thấy lòng mình rạo rực, nhân lúc thần không biết quỷ không hay mà cúi đầu xuống, chậm rãi ghé sát vào cô, môi mỏng nóng rực chạm lên môi cô.

‘Mềm mại’ là ý nghĩ đầu tiên mà cô đem đến cho anh, khi anh không thể khống chế được nữa mà mút lấy đôi môi cô, anh chỉ còn biết dùng hai từ ‘xinh xắn đáng yêu’ để hình dung cô lúc này.

Cô bỗng trợn to mắt, còn chưa kịp phản ứng thì lưỡi của anh đã nhanh chóng trượt vào bên trong, cuốn lấy lưỡi cô.

Ban đầu còn dịu dàng, dần dần lại mút một cách mãnh liệt, chỉ hận không thể nuốt cô vào bụng, răng môi quần quít, anh bá đạo dùng lưỡi khuấy đảo trong miệng cô, như muốn hút cạn linh hồn cô.

Mễ Nhạc Nhạc giờ tay chống trên ngực anh, muốn đẩy anh ra, thế nhưng lại phát hiện anh nặng như tảng đá ngàn cân, căn bản là không có cách nào lay chuyển.

Phạm Nghê dùng sức ôm ghì lấy cô, ép hết dưỡng khí trong ngực cô, cả người cô bây giờ giống như một con cá sắp chết, miệng nhỏ mở ra, để mặc anh làm loạn.

Cô phối hợp khiến anh rất hài lòng, thỏa sức liếm mút khiến cô thở dốc liên tục, bàn tay anh lạng lẽ trượt xuống, ôm trọn bờ mông khiêu gợi của cô, mỗi tay một bên, thỏa mãn nắn bóp.

Trong người như có ngọn lửa đang nhen nhóm chực bùng lên, Mễ Nhạc Nhạc cảm giác được dục vọng trong cơ thể mình đang rục rịch, khóe mắt cô ửng hồng, cảm thấy mình bị anh ngang nhiên tấn công đến không có cách nào kìm chế.

Khi cô sắp thở không nổi nữa, trước mắt trở nên tối sầm thì anh mới lui ra, đầu lưỡi ẩm ướt như còn vương vấn, nhẹ nhàng liếm h môi cô, chất lỏng tràn ra khi bọn họ quần quýt đều bị anh liếm sạch.

“Lam Phong, đừng nghịch nữa. . .” Giọng nói có chút đè nén của Lão Kỷ vang lên: “Ở đây không được.”

“Vì sao? Cũng đâu có ai đâu.” Lam Phong cất giọng đầy hấp dẫn.

“Sắp hết giờ nghỉ trưa rồi, chúng ta phải xuống dưới.” Lão Kỷ thở ồ ồ, nói.

Lam Phong hừ một tiếng, cũng không nói gì nữa, nắm tay Lão Kỷ đi xuống lầu.

Bọn họ đi rồi, sân thượng lại trở nên yên tĩnh, một đôi nam nữ đang đứng ôm nhau trong góc, Phạm Nghê chỉ hận không thể đem cô khảm sâu vào trong người mình.

Một người giỏi kìm chế như anh cũng có ngày hôm nay, ẩn mình trong góc, thò ra móng vuốt sói với cô gái nhỏ, chỉ hận không thể đè cô ra mà làm ngay tại chỗ, thật sự là gặp quỷ mà.

Cô gái đáng thương còn đang thở dốc trong ngực anh, vẫn chưa tỉnh táo lại từ trong nộ hôn vừa rồi, trước mắt chỉ có một mảnh sương mù, đôi môi sưng đỏ, anh nặng nề thở hắt ra một hơi, sâu trong đáy mắt lóe lên tia lửa.

Mẽ Nhạc Nhạc trừng mắt, ngẩng đầu nhìn Phạm Nghê, trông thấy tia lửa trong mắt anh, trước khi cô kịp hô lên vì kinh ngạc thì anh lại hôn cô một lần nữa, giống như hổ đói bỏ nhào về phía con cừu nhỏ, cứ thế mà ăn tươi nuốt sống.

Đôi tai của Mẽ Nhạc Nhạc nóng bừng, hai tay vô lực túm lấy áo anh, đầu óc bắt đầu trở nên choáng váng.

Hết giờ nghỉ trưa rồi, ông chủ phải làm gương tốt thì thế nào? Cứ hôn trước rồi tính.

Hôm nay lúc tan tầm, Mẽ Nhạc Nhạc lại nhận được điện thoại từ một người bạn tốt, cô ấy gọi cho cô hẹn gặp mặt, người bạn này thực ra là đàn chị thời đại học của Mẽ Nhạc Nhạc, bình thường rất quan tâm đến cô, bây giờ cô cũng vui vẻ đáp ứng, thật ra đã lâu rồi bọn họ không gặp nhau.

Bình thường lúc tan tầm, Mẽ Nhạc Nhạc đều ngồi xe của Phạm Nghê để về. Hôm nay cô chỉ gửi một cái tin nhắn cho anh, sau đó đến nơi mình và người bạn kia đã hẹn.

Mẽ Nhạc Nhạc ngồi trong một nhà hàng tây để chờ, trông thấy bóng dáng quen thuộc, cô vẫy vẫy tay với đàn chị của mình.

“Chị, đã lâu không gặp.”

Vương Lạc cười ngọt ngào: “Đúng nha, thời gian trước công ty chị bận quá, không đến thăm em được, hôm nay chúng ta ăn một bữa rồi đi dạo phố đi.”

Nào giờ Mẽ Nhạc Nhạc vẫn luôn tiết kiệm, chẳng qua cô cũng không phải là loại người không dám bỏ tiền ra, dù gì thì bữa ăn này, cô cũng cam tâm tình nguyện trả. Hai người con gái đã lâu không gặp nhau, vừa ăn vừa tán gẫu, Vương Lạc nhiều chuyện, hỏi Mẽ Nhạc Nhạc: “Có người yêu chưa?”

Lần nào gặp mặt, Vương Lạc cũng hỏi câu này, chẳng qua bây giờ lại nhận được câu trả lời khác với lúc trước.

“Ừm.”

Vương Lạc sững sờ: “Thật à?”

“Ừm.” Mẽ Nhạc Nhạc then thùng gật đầu.

Vương Lạc nghe vậy cũng cao hứng: “Anh ta có tốt với em không?”

“Có ạ, khá tốt.”

Mẽ Nhạc Nhạc trả lời cộc lốc, Vương Lạc có chút không hài lòng, nói: “Lần sau gặp mặt, nhớ dẫn anh ta đến cho chị xem.” Cô lo lắng cái cô bé ngốc nghếch này lại bị người ta lừa gạt.

“Vâng.” Mẽ Nhạc Nhạc nhẹ nhàng gật đầu.

“Vậy hai người đã tiến đến bước kia chưa?” Vương Lạc cười mờ ám, vẻ mặt trêu chọc.

Bước kia? Lúc đầu bọn họ vẫn luôn quy củ, chỉ nắm tay, là hai người yêu nhau trong sáng, nhưng từ lúc hôn nhau ở trên sân thượng thì hình như mọi quy củ thường ngày đã bị phá vỡ, giữa bọn họ trở nên ái muội hơn rất nhiều.

Thỉnh thoảng Phạm Nghệ lại hôn cô, động tác vô cùng thân mật, cứ như cô là vật nằm trong túi anh, để mặc cho anh xoay vòng vòng, cô vừa giận vừa thẹn, thế nhưng lại không có cách nào cự tuyệt được anh.

Vương Lạc thấy cô đỏ mặt thì lại che miệng cười khê: “Xem ra là tiến triển rất nhanh, chắc là năm nay chị được uống rượu mừng của em rồi nhỉ?”

Nghe Vương Lạc nói khiến cô cảm giác như đầu mình vừa bị ai gõ một cái: “Chị!” Cô gắt giọng.

Vương Lạc tạm thời tha cho cô, lại huyền thuyên vài chuyện, ăn cơm xong thì hai người đi dạo phố, Mễ Nhạc Nhạc ít khi mua quần áo, hôm nay cũng coi như là tiếp khách nên cũng đi theo Vương Lạc chọn một bộ.

Đi dạo một hồi, Vương Lạc đột nhiên kéo tay cô, chỉ vào một chiếc váy trong tủ, nói: “Nhạc Nhạc, bộ này rất hợp với em, có muốn thử một chút không?”

Đây là một chiếc váy không tay màu trắng nhạt, cổ tròn, dài đến đầu gối, lần đầu tiên Mễ Nhạc Nhạc nhìn thấy nó cũng cảm thấy rất thích.

“Đẹp thật, nhưng bình thường em cũng không có cơ hội để mặc.” Mễ Nhạc Nhạc lắc đầu.

Vương Lạc mặc kệ, kéo cô vào thử, đến lúc Mễ Nhạc Nhạc đi ra thì cô vui vẻ nói: “Nhạc Nhạc, em thật xinh đẹp!”

“Thật sao?” Mễ Nhạc Nhạc không tự tin, nói.

Vương Lạc gật đầu thật mạnh: “Thật đấy, da em trắng, mặc chiếc váy này trông rất đẹp.”

Mễ Nhạc Nhạc nhìn vào trong gương, cũng cảm thấy đẹp, nhưng một nửa tiền lương tháng này đã đóng tiền nhà, nếu như mua bộ này nữa thì cô sẽ nghèo mất, tuy cô và Phạm Nghệ sống chung nhưng cô cũng không muốn xài tiền của anh.

“Chị, hay là thôi đi.”

Vương Lạc quen biết Mễ Nhạc Nhạc đã lâu như vậy, sao có thể không biết trong lòng Mễ Nhạc Nhạc đang nghĩ gì, Vương Lạc nhìn giá một chút, thấy chiếc váy này không đắt: “Chị tặng em, không được từ chối.”

Vương Lạc nhìn Mễ Nhạc Nhạc: “Coi như là quà sinh nhật cho em đi.” Sinh nhật năm ngoái, Mễ Nhạc Nhạc đã làm tặng cô một chiếc bánh ngọt, Mễ Nhạc Nhạc đối với cô rất tốt, cô cũng muốn đáp lại một chút.

Mễ Nhạc Nhạc mặt như đưa đám, cảm thấy ngượng ngùng: “Chị, không cần đâu.”

“Nghe chị, em phải là đứa bé ngoan ngoan biết nghe lời nha.” Vương Lạc rút thẻ ra thanh toán: “Đừng cỗi, mặc luôn cho đẹp.”

Vương Lạc cũng hiểu, cô bé này cũng quá tiết kiệm rồi, từ khi quen biết Mễ Nhạc Nhạc cho tới giờ, cô bé hầu như cũng không thay đổi gì nhiều, vẫn ôm cái tính cách đó, cô hiểu Mễ Nhạc Nhạc, điều kiện của Mễ Nhạc Nhạc không kém, nếu biết cách ăn mặc một chút sẽ tốt hơn, vậy nên cô cũng không phản đối việc giúp cho Mễ Nhạc Nhạc trở nên xinh đẹp.

“Em đẹp hơn thì bạn trai mới chết mê chết mệt được.” Vương Lạc cười nói.

Khuôn mặt của Mễ Nhạc Nhạc đỏ lên: “Chị. . .” Cô cũng nhớ lần trước Phạm Nghệ từng nói quần áo của cô cũng quá đơn giản rồi, vì vậy cô cũng không khách khí nữa: “Cảm ơn chị.”

“Đừng khách khí.” Vương Lạc thoải mái vỗ vai cô: “Bữa nào dẫn theo bạn trai đến gặp chị, ăn một bữa cơm là được rồi.”

Mễ Nhạc Nhạc ngốc nghếch nở nụ cười, chuyện cô kết giao với Phạm Nghệ cũng chẳng có bao nhiêu người biết rõ.

“Nói trước, phải mời chị một bữa hoành tráng đấy.” Vương Lạc sảng khoái nói thẳng.

“Chị!” Mễ Nhạc Nhạc cảm thấy áp lực, cô không rõ Phạm Nghệ đang nghĩ gì, không biết anh ấy có nguyện ý hay không, chỉ sợ anh ấy không chịu đi.

Vương Lạc cười nói: “Được rồi được rồi, không trêu em nữa.”

Sau khi mua quần áo xong, Vương Lạc kéo cô đi dạo khắp nơi, lúc thì xem quần áo, lúc thì xem mấy món mỹ phẩm . . . Cho đến khi chân mỏi nhừ thì hai người mới dừng lại nghỉ một chút.

Điện thoại của Mễ Nhạc Nhạc vang lên, là Phạm Nghê: “Có chuyện gì vậy?”

“Em đang ở đâu?”

“Tôi đang đi dạo với đàn chị.”

“Ở đâu? Tôi đến đón em.” Phạm Nghê cất giọng kiên định.

Trước giờ Mễ Nhạc Nhạc chưa từng hưởng qua loại đãi ngộ này, cô vẫn luôn tự mình đi tàu điện ngầm hoặc tự bắt taxi trở về chứ chẳng có ai đến đón.

Hôm nay anh lại đặc biệt tới đón khiến cho cô có cảm giác vừa mừng vừa lo, cô đỏ mặt đọc địa chỉ cho anh.

Đợi cô cúp điện thoại, Vương Lạc ghé sát đầu lại, hỏi: “Bạn trai tới đón em à?”

“Vâng.”

“Không tệ không tệ.” Vương Lạc cảm thấy mừng cho Mễ Nhạc Nhạc: “Người bạn trai này quả không tệ.”

Lời nói của Vương Lạc cũng giống suy nghĩ trong lòng Mễ Nhạc Nhạc, bỏ qua chuyện thỉnh thoảng mình bị anh độc ác trêu đùa thì anh quả thực là một người bạn trai không tệ, anh đem đến cho cô cảm giác ngọt ngào, đây cũng là điều mà cô chưa từng cảm thấy ở những lần kết giao trước.

“Chị không làm bóng đèn đâu, chờ ăn tiệc lớn của hai người đấy.” Vương Lạc biết điều, không lỡ mồm xin đi nhờ xe. “Bye bye!”

Mễ Nhạc Nhạc sờ: “Chị, không đi cùng bọn em sao?”

Vương Lạc cười cười, phát phát tay với cô rồi xoay người rời đi.

Mễ Nhạc Nhạc hiểu được, vì thế cũng mỉm cười rồi phát tay với cô ấy, sau đó ngồi xuống ghế chờ Phạm Nghê, một lát sau, Phạm Nghê lại gọi cho cô nói là anh sắp đến rồi.

Mễ Nhạc Nhạc nhìn ven đường, lại thấy xe của Phạm Nghê, chiếc xe dừng lại chính xác ở bên cạnh cô: “Đàn chị kia của em đâu?”

Mễ Nhạc Nhạc ngồi vào xe rồi nói: “Chị ấy về trước rồi.”

Phạm Nghê gật đầu, Mễ Nhạc Nhạc thắt đai an toàn, lúc ngẩng đầu thì lại chạm phải ánh mắt nóng rực của Phạm Nghê khiến tim cô đập ‘thịch’ một cái: “Làm sao vậy?”

“Đồ mới à?” Phạm Nghê nhìn cô từ trên xuống dưới, chiếc váy này đúng là tôn lên làn da trắng nõn của cô.

“Ừm, chị ấy mua đấy, nói là tặng quà sinh nhật cho tôi, nhưng mà sinh nhật tôi còn chưa tới, chị ấy chỉ muốn tìm lý do để tặng thôi. . . .” Mễ Nhạc Nhạc ngẫm lại rồi nói: “Chị ấy đối với tôi rất tốt.”

Nói xong một lúc nhưng vẫn không thấy Phạm Nghê lên tiếng, cô nghi ngờ quay sang nhìn anh, lại thấy sắc mặt của anh thoáng trầm xuống.

Mễ Nhạc Nhạc khó hiểu, hỏi: “Khó coi lắm à?”

“Rất đẹp.” Phạm Nghê không tiếc lời khen ngợi.

Mễ Nhạc Nhạc nghe xong cũng thở dài: “Haha, chị ấy cũng nói tôi mặc chiếc váy này trông rất đẹp.”

Phạm Nghê có cảm giác như cô gái của mình bị kẻ khác dòm ngó, dù người đó là phụ nữ, thế nhưng anh vẫn cảm thấy khó chịu.

Phạm Nghê không trả lời, trực tiếp lái xe đi, tâm tình của Mễ Nhạc Nhạc cũng không tệ, cô khẽ ngâm nga một bài hát, không chú ý tới sắc mặt người đàn ông bên cạnh càng lúc càng u ám.

Đột nhiên, chiếc xe thắng gấp lại, Mễ Nhạc Nhạc nghiêng đầu nhìn anh: “Sao lại dừng lại? Chưa về đến nhà mà?”

Phạm Nghệ lạnh lùng nhìn cô, sau đó xuống xe, vòng qua bên kia, mở cửa xe bên cạnh cô rồi nói: “Xuống xe.”

Dường như tâm trạng của anh không tốt, Mễ Nhạc Nhạc nghe lời xuống xe, Phạm Nghệ kéo tay cô đi đến trước một cửa hàng, tốc độ nhanh chóng khiến cho cô phải chạy mới đuổi theo kịp bước chân của anh, trong lòng lại khê oán thầm, chân dài thì giỏi lắm à?

Phạm Nghệ kéo cô vào một cửa hiệu quần áo nữ, lúc Mễ Nhạc Nhạc còn đang thở phò phò, chưa lấy lại tinh thần thì bọn họ đã đứng ở trong tiệm rồi.

“Chào anh, anh muốn chọn kiểu quần áo thế nào ạ?” Cô nhân viên cất giọng nói ngọt ngào, hỏi.

Phạm Nghệ lạnh mặt, đi đến từng dãy quần áo, nhanh chóng chọn lấy vài bộ, sau đó nói với Mễ Nhạc Nhạc: “Thử mấy bộ này xem sao.”

“Sao phải thử? Tôi không. . .” Dưới ánh mắt sắc lạnh của anh, giọng nói của cô càng lúc càng trở nên lí nhí, cuối cùng đành phải theo chân cô nhân viên vào gian thử đồ.

Phạm Nghệ giống như đế vương, ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt mang theo sự bất bẻ, Mễ Nhạc Nhạc không ngừng chạy ra chạy vào, liên tục thay mấy bộ quần áo, giống như con mèo nhỏ ngoan ngoãn đứng trước mặt anh, anh nói không được thì cô phải đi thay bộ khác, anh nói được thì nhân viên lập tức cầm lấy bộ đó.

Lần qua lần lại gần một tiếng đồng hồ, tất cả tinh lực của Mễ Nhạc Nhạc đã tiêu hao cạn kiệt: “Đủ rồi, đủ rồi chứ?” Cô thay đi thay lại muốn xỉu rồi.

Phạm Nghệ liếc nhìn thành quả, vẫn không hài lòng lắm, anh chưa từng đi mua quần áo với phụ nữ, hôm nay lại đi cùng Mễ Nhạc Nhạc, vậy mà anh còn chưa tỏ vẻ mất kiên nhẫn thì cô đã than mệt rồi.

“Ừm.” Phạm Nghệ tạm thời tha cho cô, quẹt thẻ thanh toán.

Mễ Nhạc Nhạc liếc hóa đơn, lúc nhìn thấy con số bên trên thì sắc mặt cô lập tức tái mét, số tiền này Mễ Nhạc Nhạc cúi đầu nhìn túi xách thì mới phát hiện tất cả đều là hàng hiệu, mấy tháng tiền lương của cô cũng không đủ để thanh toán!

Phạm Nghệ không quan tâm đến sắc mặt tái mét của cô, một tay anh cầm lấy túi xách, tay còn lại nắm lấy tay cô, kéo cô ra khỏi cửa hàng.

Mễ Nhạc Nhạc vừa ra khỏi cửa hàng thì hai mắt nhắm lệ nhìn anh: “Mắc quá, tôi có thể trả theo từng đợt được không?”

Phạm Nghệ lười biếng liếc nhìn cô: “Tôi có bắt em phải trả tiền sao?”

“Nhưng. . .” Mễ Nhạc Nhạc nhú mày khó xử, cô không muốn trả tiền, nhưng cô cũng không muốn phải thiếu nợ anh đâu.

Giống như đã nhìn thấu tâm tư của cô, khóe môi Phạm Nghệ nở nụ cười ôn hòa, cất giọng nhẹ nhàng nói: “Đàn chị của em có để cho em trả tiền không?”

“Không, vì chị ấy nói đây là quà tặng mà.” Chị ấy đã nói vậy thì sao cô có thể cự tuyệt được nữa.

“Ừ, vậy chẳng lẽ tôi không thể tặng quà cho em được sao?” Phạm Nghệ cất giọng trầm thấp, gần từng câu từng chữ hỏi cô.

Da đầu Mễ Nhạc Nhạc run lên, khóe môi cũng run rẩy vài cái, nhẹ giọng nói: “Nhưng quà của anh nhiều quá, lại còn đắt như vậy. . .” Cô phải gánh một khoản nợ lớn rồi.

Bọn họ đi đến cạnh xe, Phạm Nghệ giúp cô lên xe: “Không đắt, bạn trai em có tiền, tiền của bạn trai và tiền của đàn chị thì cũng như Đôla Mỹ với nhân dân tệ thôi, có hiểu không?”

Mẽ Nhạc Nhạc vừa nghe thì cảm thấy có chút kỳ thị người có tiền, người kiếm được nhiều tiền như Phạm Nghê thì đều coi Đôla cũng giống như nhân dân tệ, thoải mái chi tiêu. Mẽ Nhạc Nhạc ngồi trong xe, bầu môi, không phục nói: “Nào có ai phá tiền như anh chứ!”

Phạm Nghê vươn tay xoa đầu cô: “Chín trâu mất một sợi lông.” (*) Anh cũng không cho là đúng, bạn gái cũ của anh cũng chưa bao giờ tiết kiệm tiền cho anh như vậy.

(*) ý nói không đáng kể.

“A!” Mẽ Nhạc Nhạc đột nhiên hô lên: “Dừng xe!”

“Sao vậy?” Phạm Nghê chậm rãi tắt xe vào ven đường, duỗi tay ngăn lại động tác của cô: “Định đi đâu?”

“Chiếc váy chị ấy mua cho tôi. . . .” Mẽ Nhạc Nhạc ảo não nói: “Để quên ở đó rồi.”

Lúc thử bộ cuối cùng thì Phạm Nghê cũng nói cô mặc luôn, cô cũng lười đổi lại, kết quả lại bỏ quên mất chiếc váy kia ở trong cửa hàng.

Khuôn mặt của Phạm Nghê không có chút biểu cảm nhìn cô, dùng sức ép cô trở về chỗ ngồi, kéo đai an toàn thắt lại cho cô một lần nữa, tiếp tục khởi động xe, sau đó mới hé môi mỉm cười, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Bỏ đi!”

“Tại sao?” Mẽ Nhạc Nhạc hoàn toàn không vui, cô thử giấy ra khỏi tay anh, lại phát hiện tay anh rất mạnh, cô không tài nào thoát ra được.

Sắc mặt Phạm Nghê lạnh như băng, thế nhưng giọng nói lại cực kỳ dịu dàng: “Vừa rồi em còn than quần áo nhiều quá, vậy thiếu một cái cũng chẳng sao cả.” Làm sao anh có thể nhìn cô gái của mình mặc đồ của người khác chứ!

Mẽ Nhạc Nhạc lắc đầu: “Đó là đồ mới, lại là của đàn chị tặng, sao có thể. . .”

“Về nhà.” Phạm Nghê trực tiếp ra lệnh, không để cho cô náo loạn nữa.

Mẽ Nhạc Nhạc không hiểu tại sao anh lại trở nên kỳ quái như vậy: “Quên đi, ngày mai tôi tự quay lại lấy vậy.”

Bàn tay đang nắm chặt vô lăng khẽ run lên, khóe môi anh khẽ nhếch lên một cái: “Hình như bộ tiêu thụ đang chuẩn bị phải một nhân viên đến Đài Trung công tác à?”

Anh chuyển chủ đề quá nhanh khiến Mẽ Nhạc Nhạc suy nghĩ nửa thì không theo kịp suy nghĩ của anh: “Ừ, nhưng không thể nào là tôi đâu, giám đốc sẽ phái trợ lý khác đi.”

Ánh đèn trong xe u ám, khóe môi người đàn ông khẽ cong lên, lại giống như tử thần đang cầm lưỡi hái tiến tới gần: “Em đi đi.”

Giọng điệu cương quyết chợt trở nên nhu hòa: “Em vẫn luôn muốn tích lũy kinh nghiệm, nếu cứ ngồi mãi trong văn phòng thì có thể tìm hiểu được gì?”

Nghe anh nói xong, trong lòng Mẽ Nhạc Nhạc cũng đầy cảm phẫn: “Đúng vậy, lại nói, dù tôi không phải là người phụ nữ kiên cường gì, thế nhưng ít ra cũng nên học hỏi chút kinh nghiệm chứ.”

Thấy cô hoàn toàn chú ý vào vấn đề mình nói, nét cười trên khóe môi anh càng trở nên sâu hơn: “Vậy nên tôi phải lấy việc công ra làm việc tư một lần rồi.”

“Hả? Tốt như vậy sao?”

“Chẳng lẽ có gì không tốt à? Em đi hai ngày, ngày kia là có thể gặp lại tôi rồi.”

“Này, tôi không có nhớ anh đâu.”

“Tôi có nói là em nhớ tôi sao?” Phạm Nghê ám muội trêu chọc cô giấu đầu lòi đuôi.

Mẽ Nhạc Nhạc trúng đạn, ngã xuống không dậy nổi, nước mắt lưng tròng, không thèm tranh luận với anh nữa, lần nào tranh cãi với anh điều gì thì người thua nhất định sẽ là cô.

Phạm Nghê hài lòng nở nụ cười, rất tốt, cô đã quên chuyện đó rồi.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 10 – Hoàn Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

6. Chương 6

Chương 6

Hai ngày nay, Mễ Nhạc Nhạc xuống Đài Trung công tác, Phạm Nghệ chợt phát hiện căn nhà trở nên lạnh lẽo vắng vẻ, ngồi trong phòng làm việc, anh nhẹ nhàng xoay xoay cây bút trong tay.

Trước giờ anh vẫn luôn có thói quen một mình, bây giờ lại có chút không thích ứng được, biết hôm nay cô sẽ trở về, từ sáng tới giờ anh đã bắt đầu đứng ngồi không yên, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, cuối cùng lại cảm thấy bức bối khi mình như vậy, anh dứt khoát tháo đồng hồ ném sang một bên.

Nghĩ cũng lạ, Mễ Nhạc Nhạc cũng không hề nhắn tin hay gọi điện cho anh – bạn trai của cô, cảm giác mình bị xem nhẹ khiến anh tức giận. Anh kết giao với phụ nữ, không người nào là không bám dính lấy anh, mà Mễ Nhạc Nhạc này quả thực là một cô gái không có lương tâm, hoàn toàn không hề nhớ anh chút nào, cũng chẳng quan tâm giờ này anh ra sao.

Anh vô cùng khó chịu, nói cho cùng thì anh cũng đã bị phụ nữ nuông chiều rồi, nào giờ toàn là phụ nữ bám theo anh, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện một cô gái không hề nhớ thương mình khiến cho anh có chút không quen.

Từ xưa đến nay, dù ít dù nhiều thì đàn ông cũng hay có cảm giác tự mãn, anh biết mình cũng không ngoại lệ.

Đang lúc trầm tư thì điện thoại bàn chợt vang lên, Phạm Nghệ nhấn nút nghe: “Chuyện gì?”

“Ông chủ, cô Trịnh tới tìm anh.” Thư ký Liêu trả lời.

Phạm Nghệ nhíu mày, Trịnh Ly là bạn học thời cấp ba của anh, sau này gặp lại thì cô ta lại là người đại diện cho công ty đối tác: “Cho cô ấy vào.”

“Phạm Nghệ.” Cửa bị đẩy ra, Trịnh Ly cười dịu dàng bước vào. “Đã lâu không gặp.”

“Mời ngồi.” Phạm Nghệ nhắc tay ra hiệu cho cô ta.

Trịnh Ly gật đầu, ngồi xuống ghế sofa, thư ký Liêu rót cho cô ta một tách trà, sau đó lui ra ngoài.

Phạm Nghệ ngồi xuống đối diện cô ta: “Có chuyện gì vậy?”

Thời trung học, Trịnh Ly từng thích Phạm Nghệ, thế nhưng Phạm Nghệ lại không có ý gì với cô ta, vẫn luôn giữ khoảng cách với cô ta, sau này bởi vì công việc nên hai người mới tiếp xúc, thế nhưng nói chuyện cũng chỉ liên quan đến công việc.

Nói tóm lại, anh và người phụ nữ này không hề đặc biệt thân thiết, vậy nên anh cũng không ngờ cô ta sẽ chủ động tới tìm mình.

“Em nói thẳng vậy.” Trịnh Ly cười một cách cởi mở, lấy ra một tấm thiệp mời từ trong túi xách: “Chỉ là hợp lớp thôi, nếu anh có thời gian thì đến một chút, không rảnh thì có thể từ chối cũng được.”

Phạm Nghệ cầm lấy thiệp mời, bạn học mời anh thì anh nhận, nhưng đi hay không đi là do anh quyết định, sau khi nhận xong, anh nói: “Để xem đã.”

“Này, không thể làm vậy được, mấy cô nữ sinh lớp mình rất muốn gặp anh đấy, xem dáng vẻ anh bây giờ so với lúc trước khác nhau thế nào.” Trịnh Ly nói giỡn.

Phạm Nghê mím môi: “Vậy sao?”

Trịnh Ly thấy sắc mặt lạnh lùng của anh, cũng không biết nói gì nữa, chỉ khéo léo nói: “Anh suy nghĩ một chút đi, bọn họ rất hy vọng anh tới đấy.”

“Ừ.” Phạm Nghê ôn hòa đáp.

Trịnh Ly biết mình chưa thuyết phục thành công, nhưng không thể chọc cho anh mất vui, đành phải kết thúc cuộc trò chuyện: “Em phải đi trước rồi, hẹn gặp lại.”

Phạm Nghê bảo thư ký Liêu tiễn cô ta ra về, sau đó ném thiệp mời sang một bên, lúc này, điện thoại chợt vang lên, anh bắt máy: “Alo?”

“A Nghê, họp lớp cậu có tới không? Nếu cậu không tới, mình sẽ đích thân tới trời cậu đấy.” Bên kia điện thoại là Từ Nhất Hường, bạn tốt thời trung học của anh.

Phạm Nghê không khỏi nở nụ cười, bao lâu không gặp lại, cái người này vẫn nhiệt huyết sôi nổi như vậy: “Vậy cậu tới đi, mình chờ.”

“Này này, cậu, cái thằng nhóc đáng chết này, có phải là anh em không đấy!” Đầu dây bên kia, Từ Nhất Hường bắt đầu lải nhải.

Phạm Nghê day day thái dương, chịu không nổi cái giọng oanh tạc này: “Được rồi, đi cũng được.”

“Thật tốt quá!” Từ Nhất Hường hưng phấn nói: “Hôm đó mình đưa vợ đi cùng, vậy nên cậu cũng phải đưa bạn gái tới đấy, mình muốn xem mặt mũi bạn gái cậu thế nào.”

Đây là cái logic quỷ quái gì? Phạm Nghê lặng lẽ đáp: “Mình không có hứng thú xem mặt vợ cậu.” Vậy nên cũng không muốn đồng ý với cuộc trao đổi này.

“Được rồi, cậu không muốn nhìn vợ mình cũng được, nhưng mình nhất định phải thấy mặt bạn gái cậu.” Từ Nhất Hường thoải mái nói.

Bây giờ thì ngay cả thương lượng giá cả cũng không có, cứ thế mà trực tiếp ép người ta mua bán rồi, Phạm Nghê nhướng mày, nhìn đồng hồ trong phòng, sắp đến giờ tan sở, cô hẳn là đã trở lại, anh rất muốn gặp cô.

“Được rồi, cứ như vậy đi.” Phạm Nghê nhanh chóng thoát khỏi sự dây dưa của Từ Nhất Hường, sau khi cúp điện thoại, anh cầm thiệp mời lên nhìn một chút, nhớ kỹ thời gian và địa điểm.

Anh lại cầm điện thoại và chìa khóa xe ra ngoài, ra đến hành lang, thư ký Liêu đứng lên, cung kính hỏi: “Ông chủ, có gì giao phó ạ?”

“Tôi ra ngoài có việc.” Phạm Nghê vừa đi vừa nói, để lại sau lưng thư ký Liêu với vẻ mặt kinh ngạc.

Thư ký Liêu không thể tin vào tai mình, ông chủ của cô lại bỏ về sớm, tuy chỉ còn mười phút nữa là hết giờ làm việc, nhưng điều này cũng thật sự rất kỳ lạ!

Mẽ Nhạc Nhạc ngồi trên taxi, mệt mỏi thở dài một hơi, điện thoại lại đột nhiên vang lên, cô bắt máy: “Alo?”

“Đang ở đâu?”

Chỉ mới hai ngày không nghe thấy giọng nói của Phạm Nghê mà Mẽ Nhạc Nhạc lại có cảm giác như đã rất lâu rồi không được nghe thấy giọng nói của anh vậy, trong lòng cô bỗng cảm thấy ảm áp: “Tôi đang ngồi taxi, khoảng mười phút nữa là về tới nhà.”

Bên kia điện thoại, người đàn ông khê nghiêng răng, anh nhất thời ‘tâm huyết dâng trào’ chạy đến đón cô, muốn cho cô một sự ngạc nhiên, không ngờ cô lại tự mình về trước, được lắm.

Phạm Nghê nghiêng răng: “Xuống xe, chờ tôi qua đó.”

“Hả?” Mẽ Nhạc Nhạc không hiểu.

“Xuống xe, nói cho tôi địa chỉ chỗ em đang đứng.” Phạm Nghê độc tài nói.

Mẽ Nhạc Nhạc không chịu: “Không cần đâu, tôi cũng gần về tới nhà rồi.”

Giọng nói của Phạm Nghê bỗng trở nên lạnh lẽo: “Xuống xe!”

Không muốn tiếp tục nói đạo lý với người đàn ông này, Mễ Nhạc Nhạc mặc kệ, chẳng biết ăn gan hùm ở đâu, lại nói: “Không cần đâu, vậy nhé, gặp anh sau!”

Phạm Nghê tức giận muốn rít lên, không thể tin được người phụ nữ này lại . . . Đúng là không biết tốt xấu.

Yêu cầu của Phạm Nghê hơi quá đáng, Mễ Nhạc Nhạc đang thật sự rất mệt mỏi, hơn nữa cô cũng không có cách nào xuống xe, cô cúi đầu nhìn đôi chân đang bị quần băng trắng.

Lúc ở Đài Trung, cô không cẩn thận bị một chiếc xe đụng vào, may là chỉ trầy da, chảy không ít máu, bác sĩ nói chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày là ổn thôi.

Rất nhanh, taxi đã đến dưới khu nhà, bác tài xế nhiệt tình nói: “Cô gái, để tôi đỡ cô lên.”

Mễ Nhạc Nhạc cười khổ: “Cám ơn chú, không cần đâu ạ.” Cô trả tiền rồi chậm rãi đi vào trong, khẽ nhón chân, bước cà nhấc từng chút từng chút một vào bên trong khu nhà.

Cô mở cửa, thay dép, đến bên cạnh sofa, sau đó mệt mỏi ngã xuống sofa, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, định nghỉ ngơi một chút rồi trở về phòng, thế nhưng lại vô thức ngủ quên mất.

Một lát sau, cửa nhà bị mở ra, Phạm Nghê mang theo sát khí ngút trời bước vào, dùng sức đóng cửa, đánh thức Mễ Nhạc Nhạc, khiến cô lập tức ngồi ngay ngắn.

Bóng dáng cao lớn của Phạm Nghê tiến đến trước mặt cô, vô cùng tức giận nhìn cô: “Vì sao không đợi tôi đến đón?”

Mễ Nhạc Nhạc vừa tỉnh ngủ, mơ hồ nói: “Anh không dặn tôi là phải chờ anh mà?”

Giọng điệu thản nhiên này khiến Phạm Nghê không phản bác được, đúng là anh không nói trước với cô, nhưng anh cũng không muốn nói, bởi vì anh muốn cho cô một sự ngạc nhiên.

“Hơn nữa, chân tôi đang bị thương, muốn trở về sớm một chút.” Mễ Nhạc Nhạc bĩu môi, hờn dỗi nói: “Anh bảo tôi xuống xe giữa đường cũng thật quá đáng, tự dưng bị mất tiền xe như vậy.”

Phạm Nghê hoàn toàn không nghe được nửa câu sau của cô, nghe cô nói chân bị thương, anh lạnh mặt, ngồi xổm xuống trước mặt cô, nhìn bắp chân nhỏ đáng thương bị quần mấy lớp băng trắng.

“Sao lại bị như vậy?” Giọng điệu anh trở nên cứng rắn.

“Lúc vừa đến lại bị xe đụng.” Mễ Nhạc Nhạc nghiêm túc giải thích: “Bác sĩ nói không có việc gì, chẳng qua lúc chảy máu thì có hơi đau một chút.” Thấy sắc mặt quan tâm của Phạm Nghê, giọng nói của cô không tự chủ được mà trở nên dịu đi, rất có tư vị làm nữ.

Thế nhưng, cô chỉ nhận được sắc mặt lạnh lùng và giọng điệu trách cứ của Phạm Nghê: “Bị thương mà còn dám tự mình trở về!”

Nói đi nói lại, anh vẫn là đang trách cô không chờ anh tới đón, Mễ Nhạc Nhạc vô tội chớp mắt, quyết định không tiếp tục nói chuyện này nữa.

“Tôi mệt rồi, lại đói nữa.”

“Đáng đời!” Phạm Nghê lạnh lùng nhìn cô, rốt cuộc, khi cô cúi đầu, không nói được câu nào thì anh lại vào bếp nấu cơm.

Phạm Nghê lạnh mặt nhìn Mễ Nhạc Nhạc cơm nước xong xuôi, thỏa mãn liếm môi, anh hỏi: “No chưa?”

“Ừm.” Mễ Nhạc Nhạc gật đầu, khen anh: “Ngon thật đấy.”

Phạm Nghê cũng không vì lời khen của cô mà cảm thấy vui vẻ, anh đứng dậy, xoay người bế cô lên, Mễ Nhạc Nhạc hoảng hốt: “Làm gì vậy?”

“Chân của em đang bị thương, cứ nhích tới nhích lui như vậy là muốn cả đời tàn tật sao?” Phạm Nghê trừng mắt cảnh cáo, không cho phép cô lộn xộn.

“Anh muốn đi đâu?” Anh ôm cô, cũng không phải đi vào trong phòng mà là đi ra ngoài cửa.

“Đến gặp bác sĩ.”

Mế Nhạc Nhạc lập tức phản đối: “Tôi đã khám rồi, bác sĩ cũng đã kê thuốc, tôi cất ở trong túi ấy.”

“Thuốc tây?” Phạm Nghệ không ngừng lại, vẫn tiếp tục ôm cô ra ngoài.

“Ừ.”

“Thuốc tây nhiều tác dụng phụ lắm, uống thuốc Đông y tốt hơn.” Phạm Nghệ tỏ vẻ cương quyết.

“Cũng như nhau thôi mà, bây giờ tôi muốn ngủ một chút.” Mế Nhạc Nhạc nói xong liền ngáp một cái.

Phạm Nghệ cũng chú ý tới, mới hai ngày không gặp mà mắt cô đã có quầng thâm: “Tôi có quen một bác sĩ Đông y, đến khám một chút xem.”

Mế Nhạc Nhạc tựa đầu lên vai anh, quyết định mặc kệ anh, bờ vai của anh vô cùng rắn chắc, dựa vào đó khiến cô có cảm giác an toàn.

Phạm Nghệ bế cô xuống lầu, đến hầm để xe, anh cúi đầu xuống thì thấy cô đã ngủ rồi, anh khẽ cười, cuối cùng bỏ đi ý định đến gặp bác sĩ, ôm cô trở về.

Phạm Nghệ ôm cô vào phòng ngủ, đặt cô xuống giường, cẩn thận đem chân cô đặt ngay ngắn, sau đó lại cẩn thận quan sát bắp chân của cô.

Anh đứng dậy, lục lọi trong túi xách của cô, tìm được đơn thuốc và mấy viên thuốc tây, anh cầm thuốc đi đến bên cạnh cô, sau đó cẩn thận tháo băng gạc, quan sát vết thương của cô.

May mà không quá nghiêm trọng, anh cẩn thận làm sạch vết thương, sau đó lại giúp cô bôi thuốc, cả quá trình cô đều ngủ rất say, hoàn toàn không có phản ứng.

Giúp cô đắp chăn mỏng, anh dịu dàng hôn lên trán cô rồi xoay người rời đi, vào phòng tắm rửa tay.

Trở về phòng khách, anh tắt đèn, đang định trở về phòng mình thì lại nghe thấy tiếng cô hét lên, không kịp nghĩ ngợi, anh vội vàng chạy vào, mở tung cửa phòng: “Nhạc Nhạc!”

Mế Nhạc Nhạc co quắp trên giường: “Đau quá!”

Phạm Nghệ mở đèn lên, trông thấy Mế Nhạc Nhạc ôm bắp chân bị thương, anh nhúm mày chạy tới: “Sao vậy?”

“Đề phải vết thương.” Cô đáng thương nói.

Phạm Nghệ trừng mắt nhìn cô: “Sao tưởng ngủ lại xấu như vậy?”

Mế Nhạc Nhạc đang đau muốn chết mà lại còn bị anh quở trách, hai mắt cô ửng hồng: “Đang ngủ, làm sao mà biết được chứ.”

Phạm Nghệ bỗng nhiên nhìn cô, cười xấu xa: “Vậy buổi tối làm sao mà ngủ? Vừa ngủ đã đề trúng vết thương rồi.”

Mế Nhạc Nhạc nhún vai: “Tôi phải làm sao bây giờ? Nếu không thì anh trói tôi lại đi, vậy thì tôi cũng không lẫn lộn được nữa.” Cô đáng thương như vậy, anh còn tỏ vẻ không quan tâm, thật là độc ác!

“Tôi có một cách.” Phạm Nghệ cười cười, trong đầu tràn ngập tư tưởng xấu xa.

Mế Nhạc Nhạc khiêm tốn thỉnh giáo: “Cách gì?”

“Tôi ngủ chung với em.” Nói xong, Phạm Nghệ nằm xuống bên cạnh cô, ôm cô vào trong lòng mình, một tay đặt trên eo cô, kéo chân bị thương của cô để lên trên người mình, tránh cho cô tự đề lên vết thương.

Hành động này của anh khiến khuôn mặt của Mế Nhạc Nhạc đỏ bừng: “Anh thật vô liêm sỉ!”

“Chẳng lẽ em muốn đang ngủ mà đề lên vết thương sao?” Phạm Nghệ tỏ vẻ mình vì muốn tốt cho cô, bàn tay cũng đặt trên mông cô.

Mễ Nhạc Nhạc vươn tay đẩy móng vuốt sói của anh ra: “Anh ngủ ở bên cạnh thì chẳng lẽ tôi sẽ không bị anh đè sao?”

Phạm Nghê bật cười: “Tiểu thư à, bây giờ là em đang đè tôi, không phải là tôi đè em đâu.” Anh giả vờ tỏ vẻ như đang sợ cô ‘bá vương ngành thượng cung’.

Quả thực là cô đang đè anh, nửa người của anh đều bị cô đè lên, mà chân của cô còn đang an toàn đặt trên đùi anh. Mễ Nhạc Nhạc cắn môi: “Anh, anh không được làm vậy đâu đấy!”

Phạm Nghê cười nhạt, tựa cằm lên trán cô: “Bây giờ em đang bị thương, tôi không thể nào lòng lang dạ sói, đối bụng ăn quàng chứ?”

Mễ Nhạc Nhạc lẩm bẩm một câu ‘Ai biết được’, sau đó lại vùi đầu vào gối, mỗi một tế bào trên thân thể đều cảm nhận được sự tồn tại của anh, anh thật sự là một người đàn ông khiến cho người ta không thể nào làm lơ được.

Bị anh ôm vào lòng, cô không cách nào chìm vào giấc ngủ, đầu óc đột nhiên trở nên tỉnh táo, cô mở miệng nói: “Phạm Nghê, anh đã tắm chưa vậy?”

Người đàn ông đang ôm cô bỗng sững sờ, Mễ Nhạc Nhạc còn nói thêm: “Anh chưa tắm mà lại ôm tôi ngủ à?”

Phạm Nghê cúi đầu nhìn chằm chằm vào cô: “Thế em tắm rồi à?”

“Tôi cũng chưa tắm, hình như chưa tắm nên không ngủ được ấy.” Mễ Nhạc Nhạc bắt đầu tìm lý do cho sự mất ngủ của mình.

Phạm Nghê nghe xong thì lại nhướng mày, cười xấu xa, nói: “Ồ, vậy tôi giúp em tắm nhé? Em cũng biết đấy, chân em đang bị thương, không thể dẫm vào nước.”

Mễ Nhạc Nhạc hừ một tiếng, hối hận vì mình tự nhiên nói đến chuyện này: “Tôi ngủ đây.”

“Ngủ được không?” Phạm Nghê nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu cô, từng lọn tóc mềm mại của cô lọt qua kẽ tay anh, giống như lông vũ nhẹ nhàng chạm vào lòng anh, toát ra một loại cảm giác ấm áp không nói nên lời.

Mễ Nhạc Nhạc nhắm mắt lại, không nói tiếng nào, ngoan ngoãn đi ngủ, cho dù ngủ không được thì cũng không nói chuyện với anh, chỉ cần nhắm mắt là có thể ngủ rồi.

Phạm Nghê cũng nhắm mắt lại, mùi hương thơm ngát của cô vờn quanh chóp mũi anh, máu nóng trong người anh bắt đầu rạo rực, hô hấp không khỏi trở nên dồn dập, anh mở mắt, trong đêm tối, ánh mắt anh ẩn chứa dục vọng vừa tỉnh giấc, khe khẽ hít sâu một hơi, anh cố gắng đè nén dục vọng đang chực trào dâng trong thân thể.

Cô là mẫu người phụ nữ truyền thống, từ lúc bọn họ kết giao cho tới giờ, cô đối với chuyện nam nữ rất bị động, từ cái nắm tay, ôm ấp, hay hôn môi, mỗi một hành động thân mật đều là do anh chủ động, còn cô chỉ mất tự nhiên làm theo anh.

Anh không thể vội vàng, không thể sốt ruột, chỉ sợ sẽ dọa đến cô gái nhỏ hay dễ dàng xấu hổ này, anh nhắm mắt lại, buộc mình phải bỏ qua nhu cầu sinh lý của bản thân.

Mễ Nhạc Nhạc lén lút mở mắt, chăm chú nhìn vào khuôn mặt tuần tú đang ngủ, thân thể của anh nóng rực như một tòa núi lửa, nóng đến nỗi khiến cô khó có thể chìm vào giấc ngủ, chỉ là, dường như anh đã ngủ rồi.

Mễ Nhạc Nhạc cứ như vậy mà mở to mắt nhìn ngũ quan tuyệt mỹ trên khuôn mặt anh, đột nhiên trái tim cô đập rộn, cô chậm rãi thở nhẹ ra một hơi, sau đó nhắm mắt lại, không nhìn khuôn mặt tuần tú câu hồn kia nữa.

Ban đêm yên tĩnh, trái tim không an phận, cứ đập rộn liên hồi, cho đến khi bọn họ chìm vào giấc ngủ, cảm giác rung động này mới lắng yên, chìm sâu vào mộng đẹp.

Hôm sau, Phạm Nghê giúp Mễ Nhạc Nhạc xin nghỉ hai ngày, ngoài ra, anh còn tìm một người giúp việc, tạm thời chăm sóc cho cô.

Mễ Nhạc Nhạc cảm thấy Phạm Nghệ chuyện bé xé ra to, chỉ là một vết thương nhỏ, cần bản không cần khoa trương như vậy, nhưng lại không lay chuyển được Phạm Nghệ, ông chủ là người bỏ tiền ra, cô cũng không còn lời nào để nói.

Đến ngày thứ ba, cô đã không còn cảm giác đau đớn, miệng vết thương đã kết vảy, khôi phục rất nhanh, buổi sáng, cô xách túi ra khỏi phòng: “Tôi muốn đi làm.”

Phạm Nghệ nhìn cô, có chút buồn cười: “Muốn đi thì đi đi.” Vết thương của cô vốn không nặng, chẳng qua là anh thấy cô đi công tác về rất mệt mỏi, cho nên muốn để cô nghỉ ngơi một chút.

Mễ Nhạc Nhạc giống như phạm nhân được phóng thích, sung sướng khua chân múa tay, Phạm Nghệ không nhìn được mà giội cho cô một gáo nước lạnh: “Tôi giúp em xin nghỉ hai ngày, cũng chỉ cho em nghỉ hai ngày mà thôi!”

Nụ cười trên mặt Mễ Nhạc Nhạc cứng đờ, trong lòng oán thầm: Ông chủ Vampire!

Phạm Nghệ cười cười nhìn cô: “Ăn sáng đi, xong rồi chúng ta đi làm!”

Mễ Nhạc Nhạc gật đầu, tranh thủ ngồi xuống ăn bữa sáng.

“Đúng rồi, ngày mai tôi có một buổi họp lớp. . .” Phạm Nghệ mở miệng: “Em đi cùng tôi nhé.”

Mễ Nhạc Nhạc không thích giọng điệu này của Phạm Nghệ, cảm giác như cô chỉ là nhân viên của anh mà không phải là bạn gái của anh vậy, không biết từ lúc nào, cô bắt đầu để ý chi li như vậy.

“Ừ.” Mễ Nhạc Nhạc buồn bực đáp một tiếng.

Phạm Nghệ nhìn cô: “Trưa nay không cần mang cơm hộp, chúng ta ra ngoài ăn.” Mấy ngày nay bữa sáng và bữa tối đều do anh làm, cơm hộp buổi trưa là do Mễ Nhạc Nhạc làm, bây giờ nghĩ đến tình trạng thân thể của cô, anh không muốn cô phải mệt mỏi.

Mễ Nhạc Nhạc nhú mày: “Không sao đâu, tôi làm cơm nhanh lắm.”

Phạm Nghệ nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Không kịp đâu.”

Mễ Nhạc Nhạc vô cùng uể oải, cô cảm thấy việc ra ngoài ăn là tốn một khoản tiền rất lớn, hơn nữa cô còn đang gánh khoản nợ lần trước anh mua quần áo cho cô.

Tính cách này của cô đôi khi khiến Phạm Nghệ cảm thấy thật bất đắc dĩ, anh cố gắng xem nhẹ cảm giác thất bại này để khiến mình dễ chịu hơn một chút. Phạm Nghệ không nói gì, chỉ chờ cô ăn xong rồi bảo: “Đi thôi!”

Mễ Nhạc Nhạc vươn tay, nhìn bàn tay mình trống không, lòng cô bỗng cảm thấy trống rỗng, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy bóng lưng lạnh lùng của anh, cô im lặng đi theo phía sau anh.

Hai người lên xe, Phạm Nghệ đột nhiên mở miệng: “Mễ Nhạc Nhạc.”

“Có!” Mễ Nhạc Nhạc dựng thẳng hai tai, tập trung nghe anh nói.

“Từ nay về sau không được nhắc chuyện tiền bạc trước mặt tôi, nếu không. . .” Anh quay sang nhìn cô, cũng không nói thêm gì nữa.

Nhưng Mễ Nhạc Nhạc bản tính ngây thơ, mở to đôi mắt tròn: “Nếu không thì sao?”

“Em có thể thử xem.” Không trực tiếp nói ra đáp án, Phạm Nghệ nhìn cô, nở nụ cười âm hiểm.

Mễ Nhạc Nhạc bị nụ cười kinh khủng của anh làm cho toàn thân run rẩy, dứt khoát cúi đầu không nói lời nào nữa, hừ, không cho cô nói, từ nay về sau cô nói thầm trong bụng, cô không tin là anh có thể nghe được!

Phạm Nghệ chạy xe xuống tầng hầm để xe của công ty, Mễ Nhạc Nhạc không muốn giấu giếm mọi người, nhưng cũng không muốn tự nhiên công khai, thôi thì cứ tới đâu hay tới đó, từ đầu đến giờ, chuyện của cô và Phạm Nghệ cũng chưa bị ai phát hiện.

Mễ Nhạc Nhạc tháo đai an toàn rồi xuống xe, Phạm Nghệ cũng xuống xe, lúc đứng đợi thang máy, Phạm Nghệ đột nhiên kéo tay Mễ Nhạc Nhạc, lúc cô còn chưa kịp phản ứng thì anh đã cúi xuống, hôn lên môi cô.

Cái miệng nhỏ của cô lập tức bị sưng đỏ, đôi mắt ửng hồng nhìn anh, khẽ mắng một câu: “Đau chết người ta rồi!”

Lần nào anh cũng bị cô chọc giận đến tim phổi cũng đau, một chút đau này của cô thì đã là gì, Phạm Nghê lại cúi đầu hôn cô lần nữa, nhưng lần này lại nhẹ nhàng hơn.

Mễ Nhạc Nhạc khẽ mắng: “Không biết xấu hổ, ban ngày ban mặt. . .”

“Vào đi.” Phạm Nghê đã linh ngộ bí quyết, chỉ cần cắt đứt lời nói của cô thì đa phần là cô sẽ quên đi vừa rồi mình đang định nói gì.

Quả nhiên Mễ Nhạc Nhạc đã thả lỏng bờ vai, đi theo sau lưng anh vào trong thang máy, Phạm Nghê nắm số lầu của hai người bọn họ, “Vết thương ở chân dù mau lành nhưng vẫn phải chú ý đấy.”

“Biết rồi!” Mễ Nhạc Nhạc đáp lại anh. “Tôi đi đây, bye bye!”

Phạm Nghê đau đầu nhìn cô vui sướng đi ra ngoài, đối với tính tình thất thường này của cô, anh vừa buồn cười lại vừa không biết làm sao.

Mễ Nhạc Nhạc về tới văn phòng, mấy đồng nghiệp cũng hỏi thăm tình hình của cô, Mễ Nhạc Nhạc lắc đầu cười: “Cám ơn mọi người, tôi không sao rồi.”

Làm việc chung một phòng, đổ kị lẫn nhau là chuyện bình thường, nhưng nếu có chuyện gì phát sinh thì bọn họ cũng sẽ không đứng ngoài cười trên nỗi đau của người khác.

Lúc này, Lão Kỷ lại gọi Mễ Nhạc Nhạc vào trong văn phòng.

“Vết thương của cô thế nào rồi?” Lão Kỷ ôn hòa hỏi.

“Cám ơn giám đốc quan tâm, tôi ổn rồi.” Mễ Nhạc Nhạc mỉm cười nói.

Lão Kỷ biết rõ quan hệ giữa ông chủ và Mễ Nhạc Nhạc không bình thường, lần đầu tiên ông chủ để cho Mễ Nhạc Nhạc đi công tác, lần thứ hai ông chủ lại để thư ký Liêu tới xin nghỉ cho Mễ Nhạc Nhạc, nếu như vậy mà ông vẫn không đoán ra thì. . . vị trí ông đang ngồi cũng có thể nhường cho người khác rồi, mặc dù là thế, thế nhưng ông cũng không nịnh nọt xum xoe, biểu hiện rõ ràng chỉ sợ sẽ khiến cho Mễ Nhạc Nhạc phản ứng ngược lại, vậy nên cứ tiếp tục duy trì quan hệ tốt đẹp là được rồi.

“Cô đã trở lại rồi, vậy thì đem tình hình công tác chỉnh sửa lại thành bản báo cáo rồi nộp lên cho tôi.” Ánh mắt ông ta lại nhìn xuống chân cô: “Nếu cảm thấy không thoải mái thì. . . nói cho tôi biết một tiếng.”

Mễ Nhạc Nhạc hiểu được ý của ông ta, cô cảm kích gật đầu, ông ấy không vạch trần quan hệ của cô và Phạm Nghê, cũng không cho cô dãi ngộ gì đặc biệt, như vậy đối với cô mới là tốt nhất.

“Cám ơn giám đốc, không có chuyện gì nữa thì tôi ra ngoài đây.”

“Ừ.”

Mễ Nhạc Nhạc vừa ra khỏi phòng giám đốc thì lại đụng phải Tiểu Ly, Tiểu Ly nhìn cô: “May nhờ có cô đi công tác giúp tôi, nếu không bây giờ người bị thương là tôi rồi.”

Tiểu Ly cất giọng mỉa mai, Mễ Nhạc Nhạc chỉ cười cười rồi đáp lại qua loa, sau đó tranh thủ tránh xa Tiểu Ly.

Dù sao thì việc ra ngoài công tác, lần nào cũng là do Tiểu Ly đảm nhận, lần này lại bị cô đoạt mất, chắc chắn là Tiểu Ly bị tức chết, Mễ Nhạc Nhạc cười khổ, bây giờ cô cũng chẳng muốn đi công tác nữa, cô cảm thấy mình chỉ thích hợp ngoạn ngoạn ở trong văn phòng làm việc với mấy tính mà thôi.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 10 – Hoàn Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

7. Chương 7

Chương 7

Buổi họp lớp được tổ chức trong một nhà hàng năm sao, Phạm Nghê giúp Mễ Nhạc Nhạc chọn một bộ quần áo, lần này là lần hiếm hoi mà Mễ Nhạc Nhạc chủ động nhờ Phạm Nghê chọn giúp mình.

Bởi vì lần trước Phạm Nghê mua cho cô rất nhiều quần áo, cô cảm thấy bộ nào cũng đẹp, đắn đo mãi mà vẫn không biết chọn bộ nào, vậy nên đành phải nhờ anh giúp đỡ.

Phạm Nghê giúp cô lựa một chiếc váy ngắn màu trắng, đi kèm với một đôi giày đế bằng màu trắng bạc, anh nhìn chân cô: “Hình như tôi chưa thấy em đi giày cao gót bao giờ nhỉ?”

Mễ Nhạc Nhạc gật đầu, nhỏ giọng nói: “Giày cao gót khó đi lắm, tôi không muốn đi đâu.”

Xem ra việc mang giày cao gót đối với cô thật sự là khổ hình, Phạm Nghê chạm nhẹ vào chóp mũi cô: “Không đi cũng tốt, mất công chân em lại vẹo nữa thì khổ.”

Mễ Nhạc Nhạc khinh bỉ nhìn anh: “Lòng dạ của anh thật đáng ghét.” Suốt ngày chỉ thích nguyên rửa cô.

Phạm Nghê lái xe chở cô đến trước nhà hàng, sau khi dừng xe, hai người nắm tay nhau bước vào trong, còn chưa kịp vào thì đã nhìn thấy Trịnh Ly, cô ta cũng vừa mới tới.

Trịnh Ly nhìn thấy Phạm Nghê đã đến, lại còn đi cùng một cô gái, ánh mắt cô ta chợt ảm đạm, nhưng chỉ một giây sau lại nở nụ cười: “Anh đã đến rồi, em còn tưởng anh không tới đây.”

Phạm Nghê bình thản nói: “Bạn học nhiều năm không gặp, thỉnh thoảng họp mặt cũng tốt mà.”

Trịnh Ly nhìn thoáng qua cô gái đang nắm tay anh, tỏ vẻ không hiểu, hỏi: “Đây là. . .”

“Cô ấy là bạn gái của tôi, Mễ Nhạc Nhạc.” Phạm Nghê lại quay sang nói với cô: “Nhạc Nhạc, đây là bạn học thời cấp ba của tôi, Trịnh Ly.”

Trịnh Ly nghe Phạm Nghê giới thiệu xong thì trong lòng lại có chút hụt hẫng, trong mắt anh, mình chỉ là một người bạn học, cô ta miễn cưỡng cười với Mễ Nhạc Nhạc: “Chào cô!”

“Chào cô!”

“Hai người cứ tự nhiên đi, em ra cửa đón mọi người.” Trịnh Ly tìm lý do rời đi, tránh ình bị đôi tình nhân này kích thích.

“Ừ.” Phạm Nghê gật đầu, nắm tay Mễ Nhạc Nhạc bước vào trong.

Bọn họ đi vào phòng tiệc, Mễ Nhạc Nhạc vô cùng vui vẻ, hai mắt sáng lấp lánh nhìn bữa tiệc buffet, Phạm Nghê lắc đầu cười: “Có phải cảm thấy không uống công đến đây rồi đúng không?”

Mễ Nhạc Nhạc hoàn toàn tiếp nhận giọng điệu trêu chọc của anh: “Ừ, quả là không uống công!”

Phạm Nghê vỗ nhẹ lên đầu cô, mở miệng trêu chọc: “Ai không biết còn tưởng em là quỷ đói đầu thai đấy.” Tuy ngoài miệng nói vậy, thế nhưng anh vẫn ôm bả vai cô, đi đến chỗ bàn buffet.

Anh giúp cô lấy một cái đĩa: “Muốn ăn gì?” Anh dụ dằng hỏi.

“Cái gì cũng muốn.” Mễ Nhạc Nhạc cười đến lông mày cong cong.

Về mặt dụ dằng của Phạm Nghê như bị xé toang, lạnh nhạt nói: “Mễ tiểu thư, em có mấy cái miệng vậy? Em đang định biểu diễn tiết mục miệng to như chậu máu đấy à?”

Mễ Nhạc Nhạc không để ý mình bị anh trêu chọc, cô đùa lại một cách đáng yêu: “Tôi thực sự cũng muốn mọc thêm vài cái miệng nữa.” Cô cảm thấy tiếc hận thật đấy.

Phạm Nghê thở dài bất lực, dựa vào một chút hiểu biết về cô trong khoảng thời gian ở chung này, anh giúp cô chọn mấy loại thịt và một số hoa quả mà cô thích ăn: “Ăn tạm trước đi, hết rồi lại lấy thêm.”

Mễ Nhạc Nhạc nhận lấy cái đĩa: “Anh không ăn à?”

“Không đói.” Phạm Nghệ dẫn cô đến một vị trí an tĩnh, số người đến vẫn chưa nhiều, anh nhìn đồng hồ một chút, sắp đến giờ rồi.

“Không đói cũng phải ăn, không thôi lát nữa bọn họ chuốc rượu, anh sẽ bị đau dạ dày đấy.” Mễ Nhạc Nhạc quan tâm nói, tay lại xiên một miếng thịt hun khói đưa đến bên miệng anh.

Phạm Nghệ nhú mồm, khẽ giật mình vì sự săn sóc của cô, anh há miệng ngậm lấy miếng thịt, nhai kỹ nuốt chậm, cảm giác được người khác chăm sóc thật quá tốt, ăn xong miếng thịt hun khói, anh lại mở miệng nói: “Thịt bò.”

Bàn tay đang cầm nĩa của Mễ Nhạc Nhạc hơi khựng lại, nhỏ giọng nói: “Thịt bò là món tôi thích nhất.”

“Ừ, rất tốt, tôi cũng thích.” Phạm Nghệ vui vẻ đợi cô dứt cho anh, nào ngờ Mễ Nhạc Nhạc lại xiên thịt bò rồi tự bỏ vào trong miệng mình.

“Mễ Nhạc Nhạc. . .”

Trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi, cô không có kiên nhẫn, ngược nhìn anh: “Anh thích ăn thì tự mình đi lấy đi, không cần phải giành ăn với tôi.”

Phạm Nghệ khẽ cười một tiếng, đồ ăn trong đĩa của cô là do anh lấy, cái cô gái vong ân phụ nghĩa này. Anh đột nhiên cầm lấy tay cô, lúc cô còn đang nghi hoặc thì anh lại cầm tay cô xiên một miếng thịt rồi dứt vào trong miệng cô.

Sau khi miệng cô thành công bị ngăn chặn thì anh cũng xiên một miếng thịt bò bỏ vào trong miệng mình, Mễ Nhạc Nhạc không nói được, chỉ có thể phùng mang trợn mắt nhìn anh.

Phạm Nghệ nhướng mày nhìn cô, giọng nói có vẻ thích thú: “Ngon thật.”

Mễ Nhạc Nhạc lập tức đỏ mặt, quay đầu đi chỗ khác, vờ xem như anh không tồn tại, cô cố gắng ăn, sau khi Phạm Nghệ thực hiện được ý đồ thì cứ tiếp tục được nước lấn tới, hai người anh một miếng cô một miếng, dần dần giải quyết hết số thức ăn trong đĩa.

“Muốn ăn nữa không?” Phạm Nghệ hỏi.

“Không cần.”

Mặt cô sắp cháy tới nơi rồi, thế nhưng anh lại càng muốn thêm dầu vào lửa, thời gian trôi đi, số người trong phòng càng lúc càng nhiều, cô để ý đã có không ít người nhìn về phía bọn họ, mà anh chỉ thờ ơ theo sát phía sau cô, tuy anh không quan tâm thế nhưng da mặt cô rất mỏng nha.

Phạm Nghệ giơ tay xoa nhẹ tóc cô: “Ừ.”

“Anh no rồi à?” Mễ Nhạc Nhạc lại hỏi.

Phạm Nghệ chạm nhẹ vào trán cô: “Em cho rằng ai cũng giống em, tới đây vì miếng ăn sao?”

Mễ Nhạc Nhạc chả hứng thú, liếc mắt nhìn anh: “Ai bảo trước khi đến đây anh không ăn trước, lát nữa mà đói bụng thì cũng chả có cơ hội mà ăn.” Cô nói cứ như thể rất hợp tình hợp lý.

Bọn họ cùng ngồi xuống một chỗ, Phạm Nghệ nắm lấy tay cô, ngón tay anh khẽ gãi nhẹ vào lòng bàn tay cô, thấy cô bị nhột định rút tay về, anh lại nắm chặt lại: “Vậy em đi lấy đồ ăn giúp tôi đi.”

Mễ Nhạc Nhạc bị Phạm Nghệ sai đi lấy thức ăn, còn anh thì vẫn ngồi im tại chỗ, ánh mắt vẫn luôn dõi theo hình bóng cô, chưa từng rời đi.

“A Nghệ!” Từ Nhất Hướng ôm vợ yêu tiến về phía anh: “Thằng nhóc này, nói mỗi mồm gây lười mới chịu đến, mình còn tưởng là vì người đẹp nào đấy.”

Phạm Nghệ bật cười, nhìn bạn tốt của mình: “Nhất Hướng. . .sao dạo này lại trở nên hàm súc như vậy? Sau này phải sửa lại, gọi cậu là Từ văn nhân mới đúng.”

Vợ của Từ Nhất Hưởng cười khê, Từ Nhất Hưởng đỏ mặt: “Cậu. . . nhiều năm không gặp, vậy mà cái bản tính xấu xa vẫn không thay đổi.”

Phạm Nghệ cười nho nhã, cũng chẳng để bụng.

Từ Nhất Hưởng nhìn vợ mình, ra vẻ âm ức: “Vợ à, anh không hiểu, người như vậy mà tại sao năm đó lại có nhiều người thích cậu ta cơ chứ, em nhìn thử coi, hoàn toàn là một tên đàn ông xấu tính đấy.”

An Nhã, vợ của Từ Nhất Hưởng mặc kệ cho chồng mình đùa giỡn, cô nói với Phạm Nghệ: “Xin chào, tôi là An Nhã, vợ của cái người ngu ngốc này.”

Phạm Nghệ cười, gật đầu: “Tôi là Phạm Nghệ, bạn tốt của cái tên ngu ngốc này.”

Từ Nhất Hưởng bị cho là ngu ngốc khê hừ lạnh một tiếng, nhìn Mễ Nhạc Nhạc đang đi về phía mình, lại quay đầu hỏi Phạm Nghệ: “Cô ấy chính là bạn gái của tên xấu xa Phạm Nghệ cậu sao?”

Phạm Nghệ vươn tay ra trước mặt Mễ Nhạc Nhạc, Mễ Nhạc Nhạc đặt đĩa thức ăn vào trong tay anh, sau đó hai người rất tự nhiên nắm tay nhau, Phạm Nghệ kể tai cô, nói nhỏ: “Đây là Từ Nhất Hưởng, bên cạnh là vợ cậu ấy, An Nhã.”

Mễ Nhạc Nhạc cũng từng nghe Phạm Nghệ kể về người bạn này của anh, cô gật đầu, nở nụ cười ngọt ngào: “Chào hai người, tôi là Mễ Nhạc Nhạc.”

Từ Nhất Hưởng cong môi, nói thẳng ruột ngựa: “A Nghệ, cậu đổi khẩu vị rồi à?”

Mễ Nhạc Nhạc nghe xong thì cảm thấy trong lòng giống như bị một cây kim bén nhọn đâm phải, cảm giác thật khó chịu.

Làm phụ nữ của Phạm Nghệ, điều kiện tiên quyết là phải xinh đẹp, những người bạn gái lúc trước của anh, trên người đều toát ra khí chất đặc biệt, vô cùng xinh đẹp, ngay từ đầu cô đã biết, mình và Phạm Nghệ là không thể, kết giao với anh, nói là yêu đương, chẳng qua đó là do cô nghĩ vậy, nhưng bây giờ lại nghe người khác nói thẳng như thế lại khiến cô sinh ra lòng đổ kỵ, thật đáng sợ, cô không biết mình cũng có lúc cảm thấy chán ghét và khó chịu thế này. . .

Mễ Nhạc Nhạc cười gượng gạo, nhìn Phạm Nghệ, không nói lời nào.

Phạm Nghệ có chút không vui, trừng mắt liếc Từ Nhất Hưởng, mặc kệ Mễ Nhạc Nhạc thần kinh thô cở nào thì cũng không thể chịu được lời nói như vậy. Phạm Nghệ khê nhéo tay cô, đợi cô nhìn về phía mình, anh mới nói một câu: “Củ cải cũng có chỗ đáng yêu.”

Từ Nhất Hưởng ngượng ngừng cười: “Khụ, mình chỉ tùy tiện nói vậy thôi.”

An Nhã nhay cảm, cảm thấy bầu không khí có chút căng thẳng, cô ra vẻ tức giận gõ đầu Từ Nhất Hưởng: “Lúc nào cũng nói lung tung.”

Sau đó dùng ánh mắt xin lỗi nhìn Mễ Nhạc Nhạc: “Nhạc Nhạc, cô đừng để bụng, anh ấy miệng chó không mọc được ngà voi, lúc tôi và anh ấy yêu nhau, anh ấy bảo tôi ăn mặc như xác chết, cô xem có tức hay không chứ!”

Từ Nhất Hưởng lập tức giậm chân: “Vợ à, anh đâu có nói sai, khi đó trông em lúc trắng lúc đen, thật sự là khó coi mà!”

“Từ Nhất Hưởng!” An Nhã trừng mắt nhìn anh ta.

Từ Nhất Hưởng nhăn nhó cười nịnh nọt: “Xem xem, bây giờ thì đẹp rồi, sắc thái tươi mới hơn nhiều.”

“Chứ sao, thay đổi cách ăn mặc, lại còn trang điểm nữa, đương nhiên phải đẹp rồi.”

Hai vợ chồng ngọt ngào mắng yêu, Mễ Nhạc Nhạc ngây ngô cười khê, nhìn bọn họ náo loạn như vậy, cảm xúc phiền muộn trong cô đều bị xua tan.

Phạm Nghệ nhìn Mễ Nhạc Nhạc, anh nhấc tay ôm lấy bả vai cô, cũng không nói gì thêm.

Đám bạn thời trung học của anh lần lượt đến, hội trường cũng bắt đầu náo nhiệt hẳn lên, Mễ Nhạc Nhạc bắt đầu hoài nghi, hôm nay người đàn ông này cố tình dẫn cô đến đây không phải vì muốn những cô gái khác hết hy vọng mà là muốn đả kích lòng cô.

Tất cả mọi người đều cảm thấy Phạm Nghê sẽ tìm được một người đặc biệt, từ dung mạo đến khí chất phải thuộc hàng thượng đẳng, kết quả là khi bọn họ nhìn thấy Mễ Nhạc Nhạc thì cô nhảy bén phát hiện trong mắt bọn họ đều giật mình, dần dần cô cảm thấy, thà cứ tỏ rõ thái độ như Từ Nhất Hương còn dễ chịu hơn, ít ra anh ta nghĩ gì thì nói đó chứ không phải giấu ở trong lòng.

Sắc mặt Mễ Nhạc Nhạc dần trở nên ảm đạm, Phạm Nghê đứng bên cạnh cũng cảm thấy được, anh đưa ly rượu vang trong tay cho cô, cười nói với đám bạn học: “Hôm nay mình lái xe, mình đã đồng ý với cô ấy là sẽ không uống rượu.”

Mọi người cười vang, bọn họ không thêm tin đâu.

Mễ Nhạc Nhạc đột nhiên uống một hớp rượu trong tay, tất cả mọi người đều tròn tròn mắt, ngay cả Phạm Nghê cũng nhú mày nhìn cô: “Sao lại uống rượu?”

Mễ Nhạc Nhạc quay đầu nhìn anh, vô cùng nghiêm túc, nói: “Tôi không muốn phải công anh về, vậy nên uống một chút rượu thì tốt hơn.”

Tiếng cười vừa ngưng lại lập tức vang lên, Phạm Nghê bắt đầu nhìn cô, không ít người thầm nghĩ, tuy đáng ghét Mễ Nhạc Nhạc bình thường nhưng tính cách thì thật đáng yêu.

Vì sao anh lại mang theo Mễ Nhạc Nhạc tham gia buổi họp lớp này? Rất đơn giản, bởi vì cô là bạn gái của anh.

Trong phòng khách tối đen như mực, đột nhiên lại có tiếng mở cửa vang lên, kể đó là tiếng mở công tắc, ngay lập tức, phòng khách sáng choang như ban ngày, Phạm Nghê ôm Mễ Nhạc Nhạc trở về phòng cô, khuôn mặt cô đỏ bừng úp vào trong ngực anh, cô đã uống say rồi.

Mễ Nhạc Nhạc phát huy tác dụng, giúp Phạm Nghê đỡ rượu, thật không giống với Mễ Nhạc Nhạc ngày thơ thường ngày, Phạm Nghê không ngờ cô lại có thể thay anh uống tất cả những ly rượu mà mọi người đưa tới, hại cô bây giờ say đến không biết trời trăng gì nữa.

Mà Phạm Nghê lại trở thành người phải khiêng cô trở về, tửu lượng của cô không tốt. . . Bàn tay nhỏ bé vốn đang khoác trên bả vai anh lại đột nhiên di động, nhanh chóng đập lên mặt Phạm Nghê.

Khuôn mặt của Phạm Nghê lập tức sưng đỏ: “Mễ Nhạc Nhạc!”

“Phạm Nghê, là anh à!” Mễ Nhạc Nhạc bị tiếng rống của anh làm đau đầu, mắt nỏ đom đóm, cô cau mày khó chịu.

“Nếu không thì em nghĩ là ai?” Phạm Nghê tức giận cô xuống giường, đang định rời khỏi thì lại phát hiện tay cô vòng chặt lấy cổ anh.

“Tôi muốn tắm rửa!” Mễ Nhạc Nhạc tùy hứng nói, cô uống say thì hoàn toàn không để ý gì nữa, cái mũi nhỏ khê hít hít vài cái, ngửi thấy trên người mình toàn mùi rượu.

“Đi đi, tự em có thể tắm được mà.” Phạm Nghê châm chọc nói.

“Tôi mặc kệ, tôi muốn tắm rửa!” Mễ Nhạc Nhạc không vui, giật lấy cà vạt của anh, khiến anh suýt chút nữa thì tắt thở.

Cô bướng bỉnh khiến anh không thể không thỏa hiệp: “Được rồi được rồi, thật nghịch ngợm, tôi đưa em đi tắm, được chưa.” Anh xoay người ôm lấy cô, bế cô vào trong phòng tắm, để cô đứng dựa vào bồn rửa tay, sau đó xả nước vào trong bồn tắm.

Không ngờ anh vừa quay đầu lại thì thấy Mễ Nhạc Nhạc đã cởi sạch trơn, con người đen láy của Phạm Nghê lập tức trầm xuống, hô hấp trở nên nặng nề.

Thân thể trắng nõn của cô ở trước mặt anh giống như một món ăn hấp dẫn, nụ hoa xinh xắn đáng yêu, khéo léo nở rộ trên thân thể mềm mại, bụng nhỏ bằng phẳng, đôi chân thon dài dẫn tới vùng đất thần bí. . . . Sắc mặt anh trở nên bối rối, khẽ hít sâu một hơi, cố gắng gạt đi những hình ảnh kinh điển vừa trông thấy.

Mẽ Nhạc Nhạc hoàn toàn mặc kệ trong phòng tắm có người, cô lão đảo bước vào trong bồn tắm, Phạm Nghệ vươn tay muốn vịn cô thì lại bị cô đẩy ra.

Cô loạng choạng bước vào trong bồn tắm, miệng nhỏ lại ngậm lên một tiếng đầy sắc khoái, vừa ngồi xuống bồn tắm thì lại cười cười, trông hết như một đứa ngốc.

Phạm Nghệ đau đầu nhìn cô, phi lễ chó nhìn, anh xoay người đi ra ngoài, nhưng cô uống nhiều như vậy, để cô một mình có an toàn không? Đang suy nghĩ thì lại có mấy giọt nước lạnh lạnh bắn vào mặt, anh trở mắt nhìn cô gái đang ngồi trong bồn tắm hất nước về phía mình.

“Haha, mát quá, anh cũng muốn chơi à!” Hiển nhiên, cô đã coi bồn tắm biến thành bể bơi rồi.

Phạm Nghệ thề, từ nay về sau anh sẽ không bao giờ để cô uống rượu nữa.

Mẽ Nhạc Nhạc ngồi trong bồn tắm đã không còn kiên nhẫn, cô tức giận quát: “Tối đây!”

Muộn rồi, ý định muốn đánh ngất cô để cho cô an phận đã không còn kịp nữa, thôi thì đành giúp cô tắm xong rồi để cô về phòng ngủ vậy.

Phạm Nghệ đi đến bên cạnh bồn tắm, lấy một ít sữa tắm bỏ vào trong lòng bàn tay, sau đó xoa lên người Mẽ Nhạc Nhạc.

Mẽ Nhạc Nhạc còn tưởng là anh đang chơi cùng mình, cô vội vàng né tránh, Phạm Nghệ dường như muốn bộc phát, giữ chặt lấy cô, quần áo trên người anh cũng ướt gần hết, dính sát vào cơ thể, cực kỳ khó chịu.

“Ừm, ghét quá, bị bắt mất rồi!” Mẽ Nhạc Nhạc cười khanh khách, cái miệng nhỏ khẽ chu lên, hôn lên môi Phạm Nghệ mấy cái: “Thưởng cho anh đấy, thật tuyệt!”

Trái tim Phạm Nghệ đập nhanh một nhịp, nhìn cô gái nào đó đang ngốc nghếch đùa giỡn, không kìm được sự tức giận, anh khẽ đánh nhẹ mấy cái vào mông cô, lại chọc cho cô bật cười sắc khoái.

“Haha, nhột mà. . . .”

Phạm Nghệ kìm chế, nhắm mắt lại, quyết định không so đo với cô nữa, bàn tay to lớn lướt trên cơ thể của cô, sắc mặt anh không khỏi đỏ lên.

Anh lớn thế này rồi mà chưa bao giờ tắm cho phụ nữ, lại còn là một con ma men, Phạm Nghệ âm thầm cảm thán, làn da non nớt dưới lòng bàn tay khiến anh cảm thấy thoải mái, cách một lớp bọt xà phòng, anh vẫn có thể nhìn thấy tất cả đường nét tuyệt mỹ trên cơ thể cô, hưởng chi thông qua cảm giác truyền đến từ bàn tay, anh càng có thể cảm nhận được một cách rõ rệt.

Bầu ngực trắng nõn tuy không lớn lắm nhưng lại khiến anh vô cùng yêu thích, không muốn buông tay, đường cong gợi cảm nơi thắt lưng, cùng với vùng đất bí ẩn giữa hai chân. . . .

“Ừm. . .” Mẽ Nhạc Nhạc say rượu khẽ ngậm lên một tiếng.

Phạm Nghệ cẩn thận quan sát, anh vươn tay xoa lên bộ ngực của cô, bàn tay hơi ngăm đen nhẹ nhàng xoa bóp, mà anh hoàn toàn không có ý thu hồi, tay còn lại càng không kìm được mà trượt xuống dưới, ngón tay thon dài khẽ tách hai cánh hoa non mềm, chậm rãi xâm nhập.

“Đau. . .” Mẽ Nhạc Nhạc đột nhiên yếu ớt nói, Phạm Nghệ thở dốc, cố lấy lại bình tĩnh từ trong cảnh sắc tươi đẹp, sắc mặt anh tái xanh.

Vội vàng rút tay ra, không ngờ Mẽ Nhạc Nhạc lại chụp lấy bàn tay đang đặt trước ngực mình, vẻ mặt không vui nói: “Xoa xoa, thoải mái. . . .” Cô coi anh là thợ mát xa ngực rồi sao?

Không quan tâm đến sắc mặt u ám của Phạm Nghệ, Mẽ Nhạc Nhạc thấy anh bất động, cô lại tự mình ra tay, dáng vẻ như rất hưởng thụ khiến Phạm Nghệ thật sự không biết phải nói gì nữa.

Gân xanh trên trán lơ mờ nổi lên, anh cắn răng đứng dậy, lấy nước gội hết bọt xà phòng trên người cô, thân thể cô giờ đây đã không còn bọt trắng che lấp, hoàn toàn hiện rõ trước mắt anh.

Bụng dưới của anh mơ hồ có một nguồn nhiệt nóng rực đang xông lên, cổ ép buộc ánh mắt mình chỉ dừng lại trên mặt cô, anh lấy khăn tắm định quần quanh người cô.

Thế nhưng cô lại khéo léo xoay người né tránh, buồn bực nói với anh: “Còn chưa tắm sạch mà.” Cô bĩu môi, đôi mắt ửng hồng, đáng vẻ ầm ức.

Phạm Nghê nặng nề nhắm mắt lại một chút: “Chỗ nào chưa sạch?” Bây giờ anh thật sự hoài nghi vì sao vừa rồi mình lại phải nghe theo ý muốn của cô, giúp cô tắm rửa. . .

Bờ môi cô run rẩy: “Chỗ này.” Nói xong, cô còn vươn tay chỉ, giống như sợ anh không hiểu.

Phạm Nghê nhìn Mễ Nhạc Nhạc chỉ vào vùng kín của cô, mặt anh thoáng chốc đỏ bừng, chết tiệt! Bây giờ anh bị cô biến thành một người đàn ông ngây thơ rồi, lại dễ dàng đỏ mặt như vậy.

“Phạm Nghê. . .” Cô buồn bực gọi tên anh.

Để cho cô tự rửa? Không có khả năng, bây giờ cô yếu ớt vô lực, không thể nào tự mình tắm rửa.

Phạm Nghê đành phải cầm lấy vòi nước, giúp cô rửa sạch ‘chỗ kia’, Mễ Nhạc Nhạc biến thành trẻ con, không hề e sợ mà mở rộng hai chân ra.

Một tay Phạm Nghê nâng chân cô, một tay cầm vòi sen, không chớp mắt, giúp cô rửa sạch, nửa người trên của Mễ Nhạc Nhạc dựa vào người anh, hơi thở thơm ngát phả vào tai anh.

Cô đột nhiên hừ nhẹ một tiếng, sắc mặt ửng hồng, Phạm Nghê sợ cô động tình, vội vàng cầm vòi hoa sen, làn nước nhẹ nhàng chảy vào nơi tư mật, kích thích dục vọng trong người cô.

Phạm Nghê vội vàng bỏ vòi hoa sen về chỗ cũ, sau đó vợ lấy khăn tắm, ôm lấy cô trở về phòng ngủ, khuôn mặt của Mễ Nhạc Nhạc đỏ ửng, hai tay vịn vào bờ vai anh.

Gió đêm nhẹ lướt vào phòng, xua tan đi một chút cơn say trong người cô: “Phạm Nghê?”

Phạm Nghê liếc nhìn cô: “Tỉnh chưa?” Anh thả cô xuống giường rồi xoay người định đi, cô lại níu lấy cổ anh, không để anh đi.

“Đừng đi.” Mễ Nhạc Nhạc không để anh được như ý: “Phạm Nghê, anh đừng đi, được không?”

Duyên phận? Anh thật hoài nghi, giữa bọn họ là nghiệt duyên mới đúng, anh chưa từng cảm thấy bất đắc thể này, chưa bao giờ bị dục vọng cắn nuốt, lý trí dày vò như vậy.

Anh muốn cô, muốn đến thân thể nhói đau, trong lòng nhói đau, mà cô lại hết như một đứa trẻ, vô thức làm nũng trong ngực anh, ngây ngốc đến đáng yêu.

Cô là một người phụ nữ trưởng thành, vậy mà trên người lại không có một mảnh vải, thân thể mềm mại nằm dưới người anh, để anh nhìn thấy, để anh chạm phải, khiến anh tuyệt đối không có cách nào làm lơ.

Phạm Nghê không nói tiếng nào khiến cô cất tiếng nức nở: “Phạm Nghê. . . có phải em rất kém cỏi hay không? Ở bên cạnh anh, chẳng ai tin em là bạn gái của anh cả. . . Có phải em khiến anh rất mất mặt đúng không? Em cũng không muốn, lẽ ra từ đầu em không nên đáp ứng anh, bây giờ thật quá mất mặt rồi. . .”

Phạm Nghê khẽ mỉm cười, cúi xuống nhìn vẻ mặt ầm ức của Mễ Nhạc Nhạc, anh hôn nhẹ lên trán cô, rốt cuộc cũng hiểu vì sao hôm nay cô lại buồn bực như thế rồi, anh đau lòng nói: “Không có mất mặt, đồ ngốc.”

Mễ Nhạc Nhạc hoàn toàn không nghe vào tai, lại tự mình nói: “Anh là ông chủ, em thật sự thích khuôn mặt đẹp trai của anh, nhưng chẳng qua chỉ là thích thể thôi, cũng không có ý muốn chiếm lấy anh, kết giao thì kết giao, không thích nữa thì có thể chia tay, nếu một ngày nào đó anh muốn chia tay thì em cũng không cảm thấy có gì lạ đâu. . .”

Phải đồ ngon đồ ngọt một con ma men chính là tự mình chuốc khổ, sắc mặt của Phạm Nghê khẽ trầm xuống, giờ tay lau nước mắt trên gò má cô: “Không được nói linh tinh!”

Mế Nhạc Nhạc đột nhiên nín lấy cổ anh, hung dữ nói: “Em cứ thích nói đấy, thì sao nào?”

Phạm Nghê không phản bác được, thầm mắng mình lại đi nói chuyện với ma men, lại còn bị lời nói của cô chọc giận.

“Phạm Nghê, anh có phải là đàn ông không thế?” Mế Nhạc Nhạc tự nhiên hỏi một câu như vậy. “Thấy người ta đau khổ cũng không thêm an ủi!”

Cái này thì có liên quan gì đến chuyện anh có phải là đàn ông hay không? Đúng là ma men, thần trí mơ hồ!

“An ủi em thế nào, hả?” Anh không giận, lại còn mỉm cười, giống như giận quá hóa điên rồi.

“Ôm ôm.” Mế Nhạc Nhạc duỗi hai tay ra, quần quýt ôm chặt lấy anh, Phạm Nghê hét cách, đành phải ôm cô vào lòng.

“Yêu yêu.”

Thân thể Phạm Nghê cứng đờ, anh bỗng đẩy cô ra, ánh mắt nhìn cô như vừa nhìn thấy quỷ: “Em điên rồi!”

Một cô gái truyền thống như cô mà lại chủ động cầu hoan? Thật là không thể tưởng tượng được.

“Nếu như chúng ta phải chia tay thì ít ra cũng phải để lại cho em chút kỷ niệm. . . .” Cô áp mặt mình vào mặt anh, nói lời máu chó.

“Im miệng!” Anh không thích cái giọng điệu xót xa này của cô.

Cô ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn anh: “Phạm Nghê, em thích anh.” Cô đến gần, hôn lên bờ môi mỏng gợi cảm của anh, Phạm Nghê chần chờ một chút rồi lại ôm lấy cô, biến thành người chủ động, hôn càng thêm sâu hơn. . . .

Mế Nhạc Nhạc có một giấc mơ, một giấc mơ tuyệt đẹp.

Trong mơ, toàn thân cô trần truồng, giống như con cừu nhỏ nằm bên dưới Phạm Nghê, hai tay anh ôm lấy ngực cô, hôn một cách chân thành, cho đến khi nụ hoa đứng thẳng, anh mới chậm rãi nhả ra.

Cô không nhận được mà khẽ rên lên, bị anh đùa giỡn như vậy, cô lại cảm thấy rất hạnh phúc, một cảm giác hạnh phúc lạ kỳ vờn quanh ngực cô. Cô nên tỉnh lại, kết thúc cái giấc mơ này, cô là một người phụ nữ truyền thống, nếu cha mẹ mà biết thì chân của cô sẽ bị chặt đứt Nhưng cô lại không muốn tỉnh dậy, nụ hôn của anh mang theo tình ý dịu dàng, mang theo cả sự ngọt ngào khiến cô trầm luân, khi hai chân bị tách ra thì trái tim cô lại càng đập loạn nhịp, cô hưng phấn, hưng phấn đến lạ kỳ.

Bàn tay anh nhẹ nhàng thăm dò vào trong thân thể cô, không ngừng xâm nhập, không ngừng xoay tròn, tuy hơi đau nhưng lại mang đến cảm giác thoải mái li ti, lông mày cô giãn ra, để mặc ỉnh giải phóng khát vọng trong bàn tay anh.

“Phạm Nghê. . . .” Cô khẽ gọi tên anh.

Anh đột nhiên cúi đầu xuống, vùi ở giữa chân cô, cô ngượng ngùng không thôi, vừa muốn đẩy anh ra, lại vừa muốn anh tiếp tục. Cô biết, anh muốn làm cô vui sướng, cảm giác ngượng ngùng đã bị cơn xua tan, dưới môi lưỡi của anh, lần đầu tiên cô đạt đến sự thỏa mãn, khẽ cất lên từng tiếng yêu kiều.

Hai chân cô không ngừng run rẩy, bởi cái cảm giác sung sướng cực hạn này, da thịt trắng nõn đã nhiễm lên một màu hồng nhạt, mười ngón chân khẽ cuộn lại, bên trong cơ thể đang mãnh liệt co rút.

Trong thoáng chốc, anh lại hôn cô, bá đạo hôn cô, không cho phép cô lùi bước, nụ hôn của anh làm đầu óc cô choáng váng, cũng lúc này, cánh hoa bên dưới lại bị tách ra, phái nam nóng rực của anh lại đang chạm vào chỗ kín của cô.

Chất còn làm ôi tẻ bào trong cô cảm thấy tê dại, cùng với khát vọng được nằm trong vòng ôm của anh khiến cô không e dè mà mở rộng hai chân, vòng lên hông anh, đem tất cả dâng tặng cho anh.

Giấc mộng này cũng quá chân thực rồi. . . . Đau đớn khiến cô phải hét lên, móng tay cắm vào cơ thể khỏe mạnh, cô cắn môi, không để ỉnh trở nên yếu ớt.

Anh thương tiếc hôn lên môi cô, rồi lại nhẹ giọng an ủi bên tai, cô không nghe rõ anh đang nói gì, nhưng sự dịu dàng trong lời nói lại đang chậm rãi xua tan đi nỗi đau của cô, cô không sợ đau nữa, hai tay vòng lên cổ anh, khẽ nói cô muốn anh, lại nghe thấy tiếng anh thở dốc, sau đó bắt đầu chuyển động bên trong cơ thể cô.

Cô nức nở, giống như rất thoải mái, lại như thật khó chịu, chính cô cũng không rõ là cảm giác gì, chỉ thấy giống như có người đang liên tục đẩy cô lên cao.

Lúc đầu cô hơi sợ, càng về sau lại dần dần cảm thấy vui sướng, âm thanh rên rỉ cũng trở nên cao hơn, cảm giác thoải mái càng lúc càng chất đầy, một chút lại một chút, không ngừng dâng lên, mãi đến khi đạt đến cực hạn thì cô không nhận được mà hét to, chân tay rã rời, thân thể mang theo sự lười biếng tựa vào trong ngực anh, cảm thấy giấc mơ này thật nhiều màu sắc.

Vật khổng lồ của anh vẫn ở trong thân thể cô, cô mệt mỏi cũng không muốn động dậy nữa, bên trong thân thể đều là dịch lỏng của hai người, cảm giác tràn đầy trong bụng. Bàn tay anh lưu luyến vuốt ve thân thể cô, bờ môi mỏng lại nhẹ nhàng yêu th đặt xuống từng nụ hôn trên khuôn mặt cô.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, tình dục tuyệt vời lại mang đến cho bọn họ cảm giác ảm áp, cô lười biếng nằm trong vòng tay anh, lắng nghe từng hơi thở trầm thấp, gợi cảm đến mê người.

Cơn buồn ngủ dần dần kéo đến, cô nhắm mắt lại, khoe môi khẽ cong lên, giấc mơ ngọt ngào này khiến cô không muốn tỉnh giấc. . . .

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 10 – Hoàn Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

8. Chương 8

Chương 8

Ánh nắng ảm áp rơi vào trong căn phòng, Mễ Nhạc Nhạc khó chịu xoay người, thế nhưng thân thể lại như bị rót chì, không có cách nào nhúc nhích.

Khẽ mở đôi mắt sưng vù, cô giống như một đứa ngốc cứ nằm im một chỗ, sau nửa ngày mới khôi phục bình thường, khẽ cử động, lại phát hiện toàn thân vô cùng đau nhức.

Giấc mộng xuân đêm qua lại hiện rõ mồn một trong đầu, nhớ tới những cảnh sắc khiến mình mặt đỏ tim đập, cô thẹn thùng khẽ vận thân thể, lại cảm thấy eo mình đang bị ai giữ chặt.

Cô cúi đầu nhìn, cánh tay lớn đang đặt trên eo mình trông rất quen, bỗng người sau lưng đột nhiên cử động, cô lại cảm thấy bên trong cơ thể dường như có gì đó không thuộc về mình. . . .

“Tỉnh rồi à?” Phạm Nghệ khàn khàn nói.

Thân thể Mễ Nhạc Nhạc cứng ngắc, giống như xác chết, cô quả thực không dám tin vào tình huống hiện tại, mà cái ‘vật gì đó’ ở trong cơ thể cô

Hình như đang lớn dần? Dục vọng của đàn ông mãnh liệt nhất là vào lúc sáng sớm!

“Đêm qua, em hỏi anh có phải là đàn ông hay không, cứ nhất định bắt anh phải chứng minh điều này.” Phạm Nghệ vui mặt vào hõm vai cô, nhẹ nhàng cọ sát da thịt mềm mại của cô.

“Cái gì?” Phản ứng đầu tiên của Mễ Nhạc Nhạc là không thể tin, làm sao cô có thể làm ra loại chuyện này chứ.

“Khi uống say thì con người ta sẽ bộc lộ ra hết những khát vọng trong lòng.” Anh giống như ma quỷ thì thâm bên tai cô, khiến cơ thể cô khẽ run lên.

“Nói vậy!”

“Là anh không tốt, từ nay về sau tuyệt đối sẽ không để em. . .” Phần còn lại không cần phải nói rõ, Phạm Nghệ cười cười rồi hôn lên cánh tay cô.

“Không phải thế.” Hiện tại cho dù Mễ Nhạc Nhạc có 100 cái miệng cũng không thể nào giải thích được, làm sao cô có thể. . . .

“Tôi không biết, tôi uống say.” Dem tất cả mọi chuyện đổ lỗi cho cồn, Mễ Nhạc Nhạc không muốn nghĩ đến hành vi của mình đêm qua.

Phạm Nghệ thấp giọng nói: “Anh biết là hôm qua em có chút mơ hồ, cho nên. . .” Anh chậm rãi đẩy nhẹ vào trong cơ thể cô một chút: “Giúp em khôi phục trí nhớ là vinh hạnh của anh.”

Nói cái quỷ gì vậy! Mễ Nhạc Nhạc giơ tay che mặt, không còn mặt mũi nào nhìn người khác nữa: “Im miệng!”

Rất tốt, ngày hôm qua anh phải khiến cô im miệng, mà cô thì lại không hề nhớ một chút nào, bây giờ rốt cuộc cô cũng hiểu được sự phẫn nộ của anh tối hôm qua rồi: “Không cần phải thẹn thùng, thả lỏng.”

“Phạm Nghệ!” Cô ngượng ngùng nói: “Thân thể tôi còn đau.”

Động tác của Phạm Nghệ khẽ dừng lại, khi Mễ Nhạc Nhạc còn đang ngượng ngùng sợ hãi, anh chậm rãi rút ra khỏi người cô, lúc này Mễ Nhạc Nhạc mới có thể thả lỏng.

Nhưng một giây sau, cô lại giật mình, người đàn ông này không buông tha cho cô, anh bá đạo mở chân cô ra, ánh mắt như tia laser nhìn thẳng vào nơi tư mật của cô.

“Phạm Nghệ!” Mễ Nhạc Nhạc thật sự phải cắn anh thì mới có thể dập tắt được lửa giận trong lòng.

“Đừng âm ỹ.” Phạm Nghệ cẩn thận nhìn một chút, sau đó nghiêm túc nói: “Không có việc gì, chỉ hơi sưng chút thôi, không bị trầy da.”

Cái gì sưng, cái gì trầy. . . . Anh nói những lời này mà không cảm thấy xấu hổ sao? Mễ Nhạc Nhạc rưng rưng ôm chần.

Phạm Nghệ ngẩng đầu nhìn cô: “Không thoải mái à?”

Quan trọng không phải là thân thể, mà là tâm lý của Mễ Nhạc Nhạc không có cách nào tiếp nhận, cô im lặng lắc đầu, bây giờ cô chỉ hy vọng anh đừng làm âm ỹ, để cho cô chậm rãi tiếp nhận sự thật này.

Phạm Nghệ dịu dàng ôm cô, hôn nhẹ lên trán cô: “Anh đi làm bữa sáng.”

Mễ Nhạc Nhạc vô thức gật đầu, sau đó nhắm mắt lại nghĩ, cô phải làm sao bây giờ? Cô mơ hồ nhớ được một số chi tiết, cũng xác định đêm qua không chỉ có mình anh hưởng thụ, trong trận hoan ái kia, cô cũng mê say.

Bọn họ đã là người trưởng thành, nam nữ hoan ái là chuyện bình thường, ít ra Phạm Nghệ cũng sẽ không để chuyện này trong lòng, vậy nên cô cũng không cần phải khép kín như vậy.

Sau khi làm công tác tư tưởng thì tâm tình cô mới tốt hơn một chút, lúc rời giường lại trông thấy trên người mình có đủ loại dấu vết, rốt cuộc cô vẫn bị hoảng sợ rồi.

Khoác thêm áo tắm, cô vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, sau đó lại lấy một bộ quần áo bảo thủ mặc vào, lần trước cô mặc quần áo Phạm Nghệ mua để đi làm, lại thấy ánh mắt kinh ngạc của các đồng nghiệp nhìn cô, hỏi cô có phải đã có bạn trai rồi hay không, cô nghĩ, chuyện này mà có thể suy ra từ một bộ quần áo, công nhận ánh mắt và chỉ số thông minh của bọn họ không hề thấp.

Mễ Nhạc Nhạc đến phòng bếp, Phạm Nghệ đã chuẩn bị xong bữa sáng: “Nếu thấy không thoải mái thì hôm nay nghỉ đi.” Anh nói một cách thần nhiên.

Mễ Nhạc Nhạc không muốn nghĩ, cô lắc đầu: “Không có gì đâu, đi chậm chậm cũng được.”

Phạm Nghê nhìn cô một lúc lâu rồi mới nói: “Vây em đi chậm một chút.”

Mế Nhạc Nhạc vội vàng che miệng lại, nước trong miệng suýt chút nữa thì phun ra ngoài, những lời như vậy phát ra từ trong miệng anh lại có cảm giác vô cùng mập mờ!

Mế Nhạc Nhạc lườm anh một cái rồi cúi đầu ăn sáng, Phạm Nghê cũng ngồi xuống đối diện cô.

Bọn họ ăn sáng trong im lặng, trước khi ra ngoài, Phạm Nghê đột nhiên chặn cửa lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô.

Mế Nhạc Nhạc có chút mất tự nhiên ngược nhìn anh: “Sao vậy? Trên mặt tôi dính gì sao?” Cô sờ sờ mặt mình.

Phạm Nghê nắm tay cô kéo xuống, mở lòng bàn tay cô ra, nghiêm túc nhìn trong chốc lát, sau đó lại đem lòng bàn tay của mình áp vào lòng bàn tay cô.

Mế Nhạc Nhạc khăng định, anh chưa bao giờ nghiêm túc như vậy, cô bất an chờ anh nói tiếp.

“Nhạc Nhạc. . .”

“Ừ!” Tâm tình cô trở nên nặng trĩu.

“Em là bạn gái của anh.”

“Hả?”

“Không cần phải nghi ngờ về điều này, biết không?” Anh bước lên một bước, đứng trước mặt cô. “Em là bạn gái của Phạm Nghê anh, mặc kệ người khác nói gì, nhưng em không thể hoài nghi điều này.”

Mế Nhạc Nhạc hiểu, anh đang muốn làm cô an lòng, bề ngoài cô thoát nhìn rất cởi mở, có đôi khi cũng rất ngang ngạnh, nhưng thật ra cô rất miễn cảm, ngày hôm qua cô đã khiến anh hiểu rõ, cô tinh tế và sâu sắc biết chừng nào, khiến anh không thể nào chán ghét, lại càng muốn ôm cô vào lòng, không muốn để cô rời khỏi anh.

Lòng bàn tay anh đem đến một sức mạnh vô hình, lan sang tận người cô, khiến cơ thể cô cũng tràn đầy sức mạnh.

Khóe môi cô khẽ cong lên, nụ cười ngọt ngào hiện rõ trên khuôn mặt, cô trịnh trọng gật đầu.

Phạm Nghê tiến lên một bước, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, trong giọng nói lộ ra một chút xấu xa: “Nếu như em không tin, anh có rất nhiều cách để làm cho em biết, em chính là người phụ nữ của anh, biết không?”

Mế Nhạc Nhạc đỏ mặt, giọng điệu tà ác của anh khiến cô nghĩ tới những chuyện xấu trên giường, khẽ đẩy anh ra một chút, cô cúi đầu: “Biết rồi.”

Phạm Nghê hài lòng vì mình đã đe dọa thành công, ngón tay anh gấp lại, đan vào ngón tay cô: “Đi thôi.”

Trái tim được lấp đầy, trên khuôn mặt cô ngập tràn hạnh phúc, lúc này điện thoại của cô lại chợt vang lên, cô bắt máy: “Con nghe đây mẹ.”

Bọn họ lên xe, Phạm Nghê thấy cô dùng một tay kéo đai an toàn, anh nghiêng người cài giúp cô, sau đó khởi động xe.

“Nhạc Nhạc, con dậy chưa?”

“Mẹ, con đang chuẩn bị đi làm, sao vậy, trong nhà có chuyện gì sao?”

“Không phải, trong nhà không có chuyện gì, chỉ là hỏi con một chuyện, con còn nhớ lúc nhỏ đã gặp thằng bé tiểu Quân không?”

Mế Nhạc Nhạc đương nhiên nhớ rõ cái thằng nhóc nghịch ngợm như quỷ đó, hồi bé cô cũng không muốn chơi với nó, cô không thích đứa em họ phá phách như tiểu bá vương này.

“Vâng, nhớ ạ, sao vậy mẹ?”

“Em họ con gây chuyện, mọi người bàn bạc rồi, đang tính cho nó qua chỗ con tránh tạm một thời gian.”

Em họ lại gây chuyện cũng không khiến Mễ Nhạc Nhạc bất ngờ, nhưng cô không hiểu vì sao lại đưa đến chỗ cô, dù sao ở Đài Bắc vẫn có nhà họ hàng khác. “Mẹ, ở chỗ con không tiện đâu.”

“Con bé này, nó là em họ con, hơn nữa nó còn nói muốn ở cùng con, hai đứa con có tình cảm tốt nhất.” Mẹ Mễ không vui, nói.

“Nhưng. . .”hưng cô đang sống cùng Phạm Nghê, nếu em họ đến đây thì phải làm sao bây giờ?

Mẹ Mễ không cho phép cô cự tuyệt: “Quyết định như vậy đi, mẹ đưa cho tiểu Quân địa chỉ của con rồi, tối nay nó sẽ đến Đài Bắc.”

Tiền trăm hậu tấu! Địa chỉ cũ? Cô đã không còn ở đó lâu rồi, Mễ Nhạc Nhạc chưa biết phải nói sao thì bên kia mẹ Mễ đã cúp máy.

“Sao vậy?” Phạm Nghê quan tâm hỏi.

Nét mặt Mễ Nhạc Nhạc đầy đau khổ: “Em họ em sắp tới đây rồi, làm sao bây giờ?”

Nếu em họ phát hiện cô sống chung với người khác . . . đầu óc Mễ Nhạc Nhạc muốn nổ tung, trời ạ, cô không dám tưởng tượng nữa.

Sau khi tan làm, Mễ Nhạc Nhạc cũng không về cùng Phạm Nghê, chuyện em họ tới đây, Phạm Nghê tôn trọng Mễ Nhạc Nhạc, để cho cô tự mình xử lý.

Mễ Nhạc Nhạc đi tàu điện ngầm về khu nhà trọ cũ, cô đứng chờ ở cửa, bấm điện thoại gọi cho Mã Vĩ Quân, định nói với cậu ta là mình dọn nhà rồi, không ngờ điện thoại cậu ta lại tắt máy.

Sắc trời dần tối, một bóng người đang chậm rãi đi tới, Mễ Nhạc Nhạc vừa nhìn đã nhận ra đó là em họ mình.

Đã rất lâu rồi bọn họ không gặp nhau, lúc còn bé cùng nhau đùa giỡn, cậu ta phá phách hết như một tiểu bá vương, bây giờ gặp lại thằng em họ khiến người khác phải đau đầu đầu này, Mễ Nhạc Nhạc cảm thấy cậu ta cũng chẳng có gì thay đổi, chẳng qua chỉ là một tiểu bá vương to xác mà thôi.

“Tiểu Quân à?”

Mã Vĩ Quân đến gần, khuôn mặt dữ tợn, khóe mắt còn có một vết sẹo khiến người ta có cảm giác cậu ta là người xấu: “Nhạc Nhạc. . .” Đây là em họ cô, Mã Vĩ Quân.

Mã Vĩ Quân chưa bao giờ gọi cô là chị, vĩnh viễn chỉ gọi cô bằng tên, đáng vẻ không biết lớn nhỏ khiến người ta nhìn phát bực.

“Nhạc Nhạc lại đặc biệt đứng đây chờ tôi à?” Mã Vĩ Quân cười du côn.

Mễ Nhạc Nhạc vô cùng đau đầu: “Ừ, mẹ tôi bảo là cậu muốn lên đây ở vài ngày. . .”

“Không phải vài ngày, tôi muốn ở lại Đài Bắc.” Mã Vĩ Quân cắt ngang lời cô: “Vậy nên phải làm phiền Nhạc Nhạc rồi.”

Đây là muốn bầu vú lấy cô sao? Mễ Nhạc Nhạc ghen lời, liếc nhìn cậu ta, người bình thường không phải chỉ cần ở vài ngày rồi tự mình đi tìm chỗ ở sao?

Quả thực là không thể dùng suy nghĩ của người bình thường đặt trên người em họ của cô, Mã Vĩ Quân chính là một đứa trẻ chưa trưởng thành.

Mễ Nhạc Nhạc quyết định trả lời dứt khoát: “Cậu không thể ở cùng tôi, bây giờ tôi không ở chỗ này, tôi đang ở chung với người khác, cậu mà đến sẽ làm ảnh hưởng đến người ta, vậy nên. . .”

Mã Vĩ Quân cười cợt nhả: “Nhạc Nhạc, có phải là cô đang lén lút sống chung với đàn ông, sợ tôi tới . . . thể nên . . .”

Trái tim Mễ Nhạc Nhạc đập ‘thịch’ một cái, kim chế nói: “Không có, cậu đừng nói vớ vẩn.”

“Thật không?” Mã Vĩ Quân tỏ vẻ không tin.

“Tin hay không tùy cậu!” Mễ Nhạc Nhạc hừ một tiếng, giả vờ bình tĩnh nói lảng sang chuyện khác: “Vậy nên cậu không thể đến ở cùng tôi.”

Mã Vĩ Quân khoanh tay trước ngực: “Dì nói tôi có thể tìm cô, xem ra là tôi phải gọi điện hỏi”

Thằng nhóc này! Dự cảm xấu trong lòng Mễ Nhạc Nhạc thành sự thật rồi, thằng em họ này thật khó đối phó, cô phải hạ giọng, nói: “Rốt cuộc thì cậu đã gây ọa gì? Tốt nghiệp đại học chưa? Muốn ở lại Đài Bắc tìm việc làm thì bản thân cậu phải. . . .”

“Không sao cả, tôi cũng không muốn kiếm nhiều tiền, chỉ cần có chỗ ăn chỗ ở là được rồi.” Cậu ta dừng đứng nói.

Nói tóm lại là cậu ta vẫn muốn ở cùng với cô, Mễ Nhạc Nhạc thật sự muốn khóc, lại cố động viên chính mình không được thua, nếu thua thì cô cũng không dám nghĩ đến hậu quả nữa.

“Nhưng bạn cùng phòng của tôi. . . .”

“Chi bằng cứ để tôi gặp người đó thì được rồi.” Mã Vĩ Quân ám muội nháy mắt với cô: “Tôi thương lượng với người đó một chút, để tôi ngủ ở ghế sofa cũng được.”

Mễ Nhạc Nhạc toát mồ hôi lạnh, cô suy nghĩ cả ngày, rốt cuộc cũng chẳng nghĩ ra được cách gì.

“Nhạc Nhạc?” Mã Vĩ Quân cười như ác ma, Mễ Nhạc Nhạc khóc không ra nước mắt, lúc cô sắp phát điên thì cậu ta lại mở miệng: “Được rồi, cô không cho tôi qua ở thì ít ra cũng phải cho tôi. . . .” Cậu ta xòe tay ra: “Tiền, nếu không thì cô bảo tôi phải ở đâu bây giờ?”

Mễ Nhạc Nhạc hận chết mẹ mình, khi không bà ấy lại ném một cái của nợ lớn như vậy cho cô: “Cậu không có tiền à?”

“Có, nhưng cô không cho tôi ở nhờ, vậy thì tôi phải tốn tiền thuê nhà. . . .”

Mễ Nhạc Nhạc có một loại kích động như vừa gặp cướp, cô không phản đối, chỉ rưng rưng lấy tiền từ trong túi xách ra đưa cho em họ, trong lòng lại không ngừng mắng chửi cậu ta.

“Tôi đi đây.” Mễ Nhạc Nhạc cho tiền xong thì nghiêm mặt đi ra ngoài.

Mã Vĩ Quân lén lút đi theo, khoe miệng nở nụ cười xấu xa.

Mễ Nhạc Nhạc trở về nhà, Phạm Nghê đang ngồi xem TV trong phòng khách, nghe có tiếng mở cửa, anh quay đầu lại hỏi: “Về rồi à, ăn cơm chưa?”

“Chưa.” Cô uể oải đáp lại.

Phạm Nghê ngẩng đầu nhìn cô: “Sao vậy? Cái cậu tiểu Quân đó rất khó đối phó sao?”

“Không phải là rất khó đối phó, mà là vô cùng vô cùng khó đối phó.” Mễ Nhạc Nhạc cắn hận nói.

“Hả?” Phạm Nghê bật cười, vươn tay ôm lấy eo cô: “Nếu không thích thì đổi số điện thoại, nhắm mắt làm ngơ đi.”

“Vậy cũng được à?” Mễ Nhạc Nhạc đâm nhẹ vào người Phạm Nghê vài cái cho hả giận, Phạm Nghê túm lấy tay cô.

“Chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ, em tức làm gì, vào ăn cơm trước đã.” Phạm Nghê kéo tay cô vào trong phòng bếp: “Ăn no rồi nói tiếp.”

Mễ Nhạc Nhạc ‘oh’ một tiếng, ngược mắt nhìn anh: “Anh cũng chưa ăn à?”

“Ừ.” Phạm Nghê để cô ngồi xuống, sau đó dọn món ăn lên bàn rồi xới cơm.

Anh đợi cô trở về để cùng ăn cơm sao? Mễ Nhạc Nhạc nhìn theo bóng lưng của anh, đôi mắt khê nóng lên: “Phạm Nghê. . . .”

“Vừa nãy tự nhiên không muốn ăn.” Trong mắt Phạm Nghê lóe lên một tia hứng thú, thể nhưng mở miệng lại khiến người ta tức chết.

Mễ Nhạc Nhạc thu lại sự cảm động, nhận lấy chén cơm, khẽ mắng một câu: “Khốn kiếp!”

Phạm Nghê ngồi xuống đối diện cô, thản nhiên cầm chén cơm, gấp thức ăn, Mễ Nhạc Nhạc đem toàn bộ sự tức giận trút lên đồ ăn, nhai ngấu nghiến.

Chuông cửa vang lên, Phạm Nghê nhìn thoáng qua người nào đó đang ‘phấn đấu’ ăn cơm, lúc cô không để ý thì trong mắt anh hiện lên sự cứng chiều. Anh đứng dậy mở cửa, cửa được mở ra, anh trầm ổn nhìn người trước cửa: “Xin hỏi cậu tìm ai?”

Ngoài cửa là một người đàn ông, à không, là một gã thanh niên trông vẫn còn trẻ con, trên mặt nở nụ cười du côn: “Tôi tìm Mễ Nhạc Nhạc.”

Nụ cười trên mặt Phạm Nghê trầm xuống: “Ồ?” Sau đó lại cười khê: “Cậu là gì của cô ấy. . . .”

“Tôi là em họ cô ấy.” Mã Vĩ Quân dứt tay vào túi quần, tạo dáng tự cho là phong độ, nói: “Cô ấy sống ở đây à?”

Phạm Nghê khẽ cười nhìn cậu ta, trong mắt lại có chút lạnh lẽo.

Mễ Nhạc Nhạc đang ngồi ăn trong bếp, chợt cảm thấy có chút bất an, cô rời khỏi bàn ăn: “Phạm Nghê, là ai”

Mễ Nhạc Nhạc thở dốc vì kinh ngạc: “Mã Vĩ Quân, sao cậu lại ở đây?”

“Tôi lo lắng cho sự an toàn của cô, vậy nên cố ý đi theo sau cô.” Mã Vĩ Quân cười gian xảo: “Thuận tiện nói một tiếng với bạn cùng phòng của cô.”

Phạm Nghê nhàn nhạt liếc nhìn Mễ Nhạc Nhạc, lại lịch sự nói với Mã Vĩ Quân: “Cậu là tiểu Quân?”

Mã Vĩ Quân nghe thấy cách gọi này thì không khỏi ngẩng đầu, cậu ta không muốn bị người khác xem thường, nói: “Tôi là Mã Vĩ Quân!”

Phạm Nghê khẽ nhướn môi: “Đã đến rồi thì vào đi, cùng ăn cơm.”

“Thật đúng lúc!” Mã Vĩ Quân vỗ tay một cái: “Tôi cũng đang đói bụng.” Cậu ta nghênh ngang đi vào phòng bếp, nháy mắt ra hiệu với Mễ Nhạc Nhạc.

Mễ Nhạc Nhạc cảm thấy dạ dày mình thắt lại, Phạm Nghê đi theo sau lưng Mã Vĩ Quân, lúc đi ngang qua cô thì lại lạnh nhạt nhìn cô một cái, nói thầm ở bên tai cô: “Em không nói cho anh biết, em họ tiểu Quân. . . . thì ra là đại Quân.”

Lúc đầu Phạm Nghê cứ tưởng cậu em họ tiểu Quân của cô là một thằng bé chưa đủ tuổi thành niên, bây giờ trong lòng lại có chút không vui.

Mễ Nhạc Nhạc bắt lực nói: “Nó là em họ em.”

Phạm Nghê hừ nhẹ: “Còn anh là cái gì? Bạn cùng phòng?” Nói xong cũng không thèm liếc nhìn cô, cứ thế đi thẳng vào phòng bếp.

Mễ Nhạc Nhạc chưa hiểu tình huống hiện tại, cô không biết vì sao mà Mã Vĩ Quân lại có thể theo dõi mình, cũng không biết Phạm Nghê tức giận cái gì, cô cảm thấy mình giống như một người ngoài cuộc vậy.

“Nhạc Nhạc, không ăn cơm sao?” Mã Vĩ Quân thân thiết gọi.

Phạm Nghê còn chưa kịp xới cơm cho Mã Vĩ Quân thì trong mắt đã lóe lên một tia lạnh lẽo, nhưng rất nhanh đã biến mất, anh mỉm cười đặt chén cơm xuống trước mặt Mã Vĩ Quân, khách khí nói: “Mời dùng.”

Mã Vĩ Quân cũng không biết lễ phép, đến cả một câu cảm ơn cũng không nói, trực tiếp cầm lên ăn, trong mắt Mễ Nhạc Nhạc bốc hỏa, tên tiểu bá vương này đúng là được cưng chiều đến vô pháp vô thiên rồi.

“Tiểu Quân, tôi là chị họ của cậu.” Cô thử lấy vai vế ra phát uy: “Phạm Nghê lấy cơm cho cậu, ít ra cậu cũng phải nói một câu cảm ơn chứ.” Lại tự nhiên cứ như ở nhà mình vậy, thật khó ưa, đúng là một đứa trẻ to xác.

Mã Vĩ Quân nghe lọt tai mới là lạ, cậu ta nhìn Mễ Nhạc Nhạc, khó hiểu nói: “Nhạc Nhạc, trước giờ tôi vẫn luôn gọi cô như vậy mà, hơn nữa, anh ta là gì của cô?”

Uy phong ‘chị họ’ của Mễ Nhạc Nhạc trong nháy mắt đã biến mất, cô khẽ ho nhẹ một tiếng: “Ăn cơm của cậu đi, nói nhiều thế.” Cô liếc trộm Phạm Nghê, thấy anh chỉ lịch sự dùng cơm mà không quan tâm đến người bên cạnh, trong lòng cô có chút không thoải mái, thái độ của anh cũng quá mơ hồ, cô không biết anh đang nghĩ gì.

“Đây là bạn cùng phòng của chị à?” Mã Vĩ Quân truy vấn.

Phạm Nghê đang dùng cơm lại đột nhiên đặt đũa xuống, âm thanh không nặng không nhẹ nhưng lại khiến cho Mễ Nhạc Nhạc khẽ run lên, cô ngước mắt nhìn, thấy Phạm Nghê hình như chỉ đặt đũa xuống để mức canh mà thôi, nhưng vì sao cô lại cảm thấy dường như anh đang tức giận, vô cùng tức giận vậy?

Mễ Nhạc Nhạc nhìn thoáng qua cái thẳng nhóc đáng đánh đòn này, cất giọng lạnh lẽo: “Anh ấy là bạn trai tôi, cậu có ý kiến gì à?”

Cô thật sự bị chọc giận điên lên rồi, vậy nên cũng quên mất cái tên tiểu bá vương này không thể đắc tội, nếu không cậu ta nhất định sẽ bám dính lấy cô.

Bầu không khí lạnh như băng đột nhiên lại trở nên dịu đi, Phạm Nghê đặt chén canh trong tay xuống trước mặt Mễ Nhạc Nhạc, dịu dàng nói: “Ăn canh đi.”

Chẳng lẽ đây là bạn thưởng sao? Mễ Nhạc Nhạc nhìn Phạm Nghê, lại thấy trong mắt anh như có hào quang sáng rực, khiến lòng cô cũng cảm thấy ấm áp.

“Đương nhiên là không có ý kiến.” Mễ Nhạc Nhạc cho rằng Mã Vĩ Quân sẽ tức giận, không ngờ thái độ của cậu ta hôm nay lại tốt đến lạ thường, Mã Vĩ Quân đột nhiên quay đầu nói với Phạm Nghê: “Này bạn trai của Nhạc Nhạc, hôm nay tôi có thể ở đây không?”

Mễ Nhạc Nhạc thật muốn ngắt đi cho xong, đang định mở miệng cự tuyệt, không ngờ Phạm Nghê lại nói trước cô: “Được thôi, cậu là em họ của Nhạc Nhạc, đương nhiên cũng là em họ tôi, tôi họ Phạm, cậu gọi tôi một tiếng anh Phạm là được rồi.” Anh sẽ ‘thương yêu’ đứa em họ này thật tốt.

Mã Vĩ Quân cho rằng Phạm Nghê là một người nhỏ nhen, trong lòng có chút miệt thị: “Anh Phạm!”

Mễ Nhạc Nhạc trừng mắt nhìn, cảm thấy Phạm Nghê hôm nay sao lại dễ dàng nói chuyện như vậy, thật không giống với Phạm Nghê thường ngày mà cô biết, trong lòng lại bắt đầu run rẩy.

“Này anh Phạm, tôi ở phòng nào?” Mã Vĩ Quân vừa nói vừa quan sát xung quanh, lúc cậu ta đi theo Mễ Nhạc Nhạc đến nơi này thì cũng chỉ biết đây là nơi của những kẻ lăm lăm.

Nghèo kiệt xác như Mễ Nhạc Nhạc thì làm sao có khả năng ở đây, tiền lương một tháng của cô còn phải gửi một nửa ẹ Mễ, cậu ta hiểu rõ, những chuyện này họ hàng trong nhà ai cũng biết.

Phạm Nghê vẫn duy trì nụ cười nho nhã, duỗi tay chỉ: “Ở đó.”

Mễ Nhạc Nhạc quay đầu nhìn, suýt chút nữa thì hét lên, đó chẳng phải là phòng của cô sao? Để Mã Vĩ Quân ở phòng cô, vậy cô ở đâu?

Mễ Nhạc Nhạc đang định mở miệng hỏi thì tốc độ của Mã Vĩ Quân lại nhanh hơn: “Được!” Giải quyết dứt khoát.

Mễ Nhạc Nhạc nhớ tới sáng nay anh còn nói với cô, bọn họ đã xác định sống cùng nhau như vậy, bảo cô thu dọn đồ đạc chuyển sang phòng anh, cô đương nhiên phản đối, cho dù đã xảy ra quan hệ, thế nhưng cô cũng không dám hoàn toàn buông thả nguyên tắc của mình.

Sau khi bị cô cự tuyệt, Phạm Nghê không nói gì, cũng chẳng có biểu hiện gì, bây giờ Mã Vĩ Quân đến đây thì anh được toại nguyện rồi. Phạm Nghê đúng là một con hồ ly, giao hoạt là bản tính của anh, cô bị hãm hại rồi!

“Nhạc Nhạc, em có nghe không đấy?” Phạm Nghê nở nụ cười vô hại, vẻ ngoài hoàn mỹ đến nỗi khiến cho người ta không nhìn ra được sự tà ác ẩn giấu bên trong.

“Hả? Thì ra là phòng của Nhạc Nhạc à.”

Mẽ Nhạc Nhạc nắm chặt đôi đũa trong tay, chặt đến nỗi muốn bẻ gãy nó, cô không thể trông cậy vào Mã Vĩ Quân, cái thằng nhóc này đừng hại cô thì cô đã cảm ơn trời đất nhiều lắm rồi.

“Này Nhạc Nhạc, chị mau dọn ra đi, tôi muốn dùng phòng rồi.” Mã Vĩ Quân hoàn toàn không khách khí: “Đừng chậm trễ nữa, nếu không là tôi mách dì đấy.”

Mách mẹ cô? Đây rõ ràng là uy hiếp, Mẽ Nhạc Nhạc đặt đũa xuống, mím môi đi vào dọn phòng.

Phạm Nghê lạnh lùng nói: “Ăn cơm xong đã.”

Thái độ đột nhiên thay đổi, biểu tình lạnh nhạt và kiên quyết như vậy khiến Mã Vĩ Quân có chút sững sốt, cẩn thận nghĩ lại, người đàn ông này có vẻ rất thương Mẽ Nhạc Nhạc, thật tốt, cậu ta có thể hoàn toàn lợi dụng được điểm này rồi.

Nhưng Phạm Nghê là ai, đứa trẻ trước mắt mà có thể qua mặt được anh sao? Anh đeo lên mặt nạ hiền lành: “Em họ. . .”

Mã Vĩ Quân nhú mồm: “Đã bảo là gọi tên tôi. . .”

Phạm Nghê cao ngạo cắt đứt lời nói của cậu ta: “Em họ, bây giờ cậu có dự định gì không?”

Bị cắt lời, sắc mặt Mã Vĩ Quân không tốt lắm, mắt lạnh trừng Phạm Nghê, coi Phạm Nghê như một con cừu nhỏ để bắt nạt: “Tôi muốn tìm việc làm ở Đài Bắc.”

Mẽ Nhạc Nhạc bị khiển trách, ngoan ngoãn ngồi ăn cơm, tuyệt đối không để ý tới chuyện này, trong lòng lại nghĩ, thằng nhóc này ở trước mặt Phạm Nghê, không khéo lại bị anh chinh đến cái rắm cũng không phóng được.

“Tốt nghiệp chưa?”

“Chưa. . . nhưng tôi nhất định có thể. . .” Mã Vĩ Quân đang định bốc phét, thế nhưng người nào đó lại không để cho cậu ta được như ý.

Phạm Nghê lại một lần nữa cắt ngang lời nói của cậu ta, giọng điệu tỏ ra có chút khó xử: “Ở Đài Bắc rất khó tìm được một công việc tốt, mà cậu lại còn chưa tốt nghiệp. . .”

Mã Vĩ Quân nhú hàng lông mày thô rậm: “Nhất định có thể tìm được việc, tôi không sợ vất vả, chỉ cần không chết đói là được.”

Lời cậu ta nói khiến khêu môi Mẽ Nhạc Nhạc khê co giật, với tính cách đó của cậu ta mà bảo là không sợ vất vả à? Mẽ Nhạc Nhạc không thể tin được.

“Thấy không, em họ của em tuổi còn trẻ mà tính cách đã kiên cường như vậy.” Phạm Nghê cười gian xảo.

Mã Vĩ Quân được khen thì vênh đuôi lên: “Đương nhiên rồi, cho dù là công việc thấp kém thì cũng có giá trị tồn tại của nó chứ.”

“Ồ, vậy chẳng lẽ cậu cũng nguyện ý làm nhân viên vệ sinh à?” Phạm Nghê tỏ vẻ kinh ngạc.

“Nhân viên vệ sinh thì sao!” Mã Vĩ Quân đặt đũa xuống, vỗ tay lên ngực: “Phải ném trái khổ sở thì mới có thể là người trên vạn người.”

“Vậy đúng lúc chỗ của tôi có công việc thích hợp cho cậu đấy. . .”

“Việc gì?”

“Nhân viên vệ sinh.” Phạm Nghê cười thản nhiên: “Vừa rồi cậu cũng không kỳ thị, vậy tôi cũng không lo lắng nữa.” Anh mỉm cười nhìn Mẽ Nhạc Nhạc: “Nhạc Nhạc, em họ em quả là một nam tử hán.”

Không tệ! Nam tử hán? Chụp cho Mã Vĩ Quân một cái danh xưng này lên đầu, cho dù Mã Vĩ Quân tức giận muốn chửi ầm lên thì cũng phải nhịn, cậu ta cũng sắp bị nội thương mà chết rồi.

Mẽ Nhạc Nhạc khê bật cười, ông chủ nhà cô chinh người lúc nào cũng thản nhiên như vậy, chẳng qua lần này, cô hoàn toàn gơ hai tay ủng hộ: “Đúng vậy, em họ tiểu Quân đúng là như thế.”

Không để ý tới sắc mặt khó coi của Mã Vĩ Quân, Phạm Nghê cười đến gian xảo: “Ăn no chưa?”

Mễ Nhạc Nhạc khẽ gật đầu: “No rồi.”

“Vây đi dọn phòng đi, em họ cần phải nghỉ ngơi thật tốt mới được, ngày mai phải đi làm rồi.” Phạm Nghê chỉ nói một câu đã có thể phân rõ công việc tiếp theo cho hai người.

Sắc mặt Mã Vĩ Quân tái mét: “Ngày mai?”

“Không được à?” Phạm Nghê khó xử nói: “Nếu như quá gấp thì. . . . tôi thử đi nói với người ta một chút, có thể dời lại thêm vài ngày, nhưng cậu phải biết rằng, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng. . . .”

“Tôi đi!” Mã Vĩ Quân cắn răng nói, mắt lạnh nhìn Mễ Nhạc Nhạc đang đứng ngu ngơ, tâm tình khó chịu, gào thét với cô: “Nhạc Nhạc, chị còn không mau đi dọn phòng đi, chẳng lẽ bắt tôi ngủ ngoài phòng khách sao?”

Ngủ ngoài phòng khách càng tốt, Mễ Nhạc Nhạc nghĩ thầm, cô chỉ muốn cậu ta lặn ngay ra ngoài, khí tiết tuổi già của cô cũng khó giữ được rồi, cô bực bội đứng dậy, vô cùng không cam lòng mà bước vào phòng mình.

Phạm Nghê cũng đứng dậy, bắt đầu dọn dẹp bàn ăn, Mã Vĩ Quân sững sờ: “Tôi còn chưa ăn no. . . .”

“Ồ, thật xin lỗi, tôi tưởng cậu no rồi.” Động tác của Phạm Nghê rất nhanh, thoáng chốc đã dọn xong một nửa.

Mã Vĩ Quân khó chịu, hừ lạnh một tiếng, đi về phía tủ lạnh, khéo môi Phạm Nghê khẽ cong lên, trong tủ lạnh không có đồ ăn vặt, chỉ có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn mà thôi.

“Có làm hay không vậy, ngay cả một thứ để ăn cũng không có, tôi ra ngoài mua đây!” Mã Vĩ Quân tức giận, đành phải lê chân ra ngoài kiếm ăn rồi.

Tuy thái độ của Mã Vĩ Quân đối với Mễ Nhạc Nhạc khiến Phạm Nghê không vui, thế nhưng kết quả như vậy cũng rất tốt, anh tạm thời ghi nhớ món nợ này, về sau còn rất nhiều cơ hội để anh và cậu em họ này ‘tương thân tương ái’.

Tối hôm đó, phòng của Mễ Nhạc Nhạc trở thành phòng của Mã Vĩ Quân, nhân lúc Phạm Nghê chú ý, Mã Vĩ Quân nói thầm với Mễ Nhạc Nhạc: “Ồ chung cơ đấy.”

Mễ Nhạc Nhạc giống như con mèo bị đập đuôi, vội vàng trốn vào phòng Phạm Nghê, so với Mã Vĩ Quân, cô tình nguyện đối mặt với Phạm Nghê còn hơn.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 10 – Hoàn Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

9. Chương 9

Chương 9

Sau khi xử lý xong một số công việc, Phạm Nghê vào phòng ngủ, trông thấy Mễ Nhạc Nhạc quần xắn quanh người, dáng vẻ như sẵn sàng liêu minh nếu anh dám đến gần.

Anh buồn cười, khẽ bật cười nói: “Có lạnh đến mức đó không?”

“Không.” Khuôn mặt cô ửng hồng, bởi vì chuyện của Mã Vĩ Quân mà những chuyện xảy ra ngày hôm qua đã bị cô tạm gạt sang một bên.

Bây giờ hai người lại ở cùng một phòng, Mễ Nhạc Nhạc vừa nhìn thấy Phạm Nghê thì lại nhớ đến giấc mộng nửa thật nửa giả ngày hôm qua, nhớ đến những chuyện xấu hổ mà anh đã làm với cô.

Phạm Nghê đương nhiên biết rõ là cô đang nghĩ gì, anh cởi quần áo, chỉ mặc một chiếc quần lót, sau đó bò lên giường, lúc Mễ Nhạc Nhạc vừa thấy anh cởi quần áo thì nhắm tịt mắt lại, không dám nhìn thẳng vào anh.

Phạm Nghê ôm cô vào trong ngực: “Sao lại còn thẹn thùng như vậy, hm?” Anh lấy chóp mũi cọ nhẹ vào má cô: “Làm nhiều thêm vài lần thì em sẽ quen thôi.”

Năm chữ ‘làm nhiều thêm vài lần’ không ngừng phóng đại trong đầu cô, khiến cả người cô choáng váng, lắp bắp nói: “Nhiều, nhiều. . .”

Anh buồn cười: “Chẳng lẽ em muốn làm ni cô, anh làm hòa thượng sao?” Hai người yêu nhau, ân ái là chuyện không thể thiếu.

Tim Mễ Nhạc Nhạc đập càng lúc càng nhanh, sắc mặt cô càng lúc càng đỏ rực: “Phạm, Phạm Nghê. . . anh không thấy là chúng ta quá nhanh rồi. . .”

“Em quên ngày hôm qua mình chủ động thế nào rồi à?” Anh thì thầm bên tai cô, gọi lại ký ức ngày hôm qua: “Trong tiềm thức em đã tiếp nhận anh, chỉ là sợ người nhà em không có cách nào tiếp nhận, anh nói đúng không?”

Xã hội bây giờ, nam nữ sống chung đã không còn là chuyện lạ nữa, sự lo lắng của cô trong mắt người khác có lẽ chỉ là chuyện cười, nhưng Phạm Nghê hiểu, giống như cô từng nói, cô là kiểu phụ nữ truyền thống, trong cảm nhận của cô, chỉ có những người phụ nữ xấu mới làm như vậy, Phạm Nghê cảm thấy mình may mắn khi tìm được một người phụ nữ như cô: “Em đừng nghĩ nhiều, chúng ta chỉ phát sinh quan hệ sớm mà thôi.”

Mễ Nhạc Nhạc bị lời nói của anh làm cho hồ đồ, cô ngơ ngác nhìn anh, vẻ mặt khó hiểu: “Sớm?”

“Đúng vậy.” Phạm Nghê lại nghịch tóc cô theo thói quen, tóc của cô rất mềm, không bị chẻ ngọn, làm anh cảm thấy rất thoải mái.

“Phạm, Phạm Nghê. . . Anh muốn kết hôn với em sao?” Mễ Nhạc Nhạc dè dặt hỏi, ánh mắt cẩn thận quan sát sắc mặt của anh.

Vấn đề này không thể úp úp mở mở, Phạm Nghê nghiêm túc gật đầu: “Ừ, chúng ta sẽ kết hôn, em còn phải sinh cho anh thật nhiều củ cải đây.”

Mễ Nhạc Nhạc thẹn thùng không thôi: “Anh còn chưa cầu hôn, em cũng chưa đồng ý gả, anh đừng có nói lung tung.”

Phạm Nghê hôn lên mái tóc cô: “Ừ.” Anh cũng không nói thêm gì nữa, nhìn mặt cô đã đỏ như ớt khi rồi.

“Phạm Nghê. . .”

“Ơi?”

“Anh đừng tưởng nói như vậy thì em sẽ để cho anh muốn làm gì thì làm.” Mễ Nhạc Nhạc hừ nhẹ vài tiếng, gạt phăng cái tay đang lén lút mò vào trong váy ngủ của cô ra.

Phạm Nghê không nói gì, chỉ mỉm cười, anh bị phát hiện rồi, ai bảo cô kém thông minh chứ.

“Ngủ đi.” Mễ Nhạc Nhạc đẩy anh ra, dùng chiếc chăn dư thừa ở giữa làm giới tuyến: “Không được lén qua đây, chỗ nào lén qua, em chém chỗ đó!” Cô tỏ vẻ hung ác, giơ tay làm tư thế chặt dao.

Phạm Nghê lại không biết xấu hổ, hỏi: “Em muốn tự tay hủy đi tính phúc của mình sao?”

Mễ Nhạc Nhạc lại đỏ mặt một lần nữa, quả thực đàn ông mặt dày không biết xấu hổ là đáng sợ nhất, nghĩ đến tay mình chém vào vật nào đó của anh, cô lại lập tức muốn tát vào mặt mình, cô rõ ràng là đang tưởng tượng theo lời nói của anh, thật sự là đáng sợ mà!

Phạm Nghê thấy đáng vẻ như bị sét đánh của cô, anh bật cười, vượt qua khỏi giới tuyến, vươn tay ôm lấy cô vào lòng mình.

“Buông ra!” Cô vô cùng xấu hổ và giận dữ.

“Ngoan, hôm nay anh sẽ không làm gì, em mau ngủ đi.” Anh còn chưa cầm thú đến mức đó.

Mế Nhạc Nhạc ngẩng lên nhìn anh: “Hôm nay anh không biến thành cầm thú à?”

Phạm Nghê nghiêm túc gật đầu: “Đương nhiên, anh rất thông cảm cho thân thể của em.” Nếu thân thể của cô không thoải mái thì người chịu khổ sẽ là anh, cô thoải mái thì anh mới được thoải mái, vì những đêm tốt đẹp sau này, hôm nay anh sẽ nhịn một bữa.

Mế Nhạc Nhạc cẩn thận đánh giá, xác định anh không gạt mình thì cô mới dám thả lỏng, nhưng vẫn không quên cảnh cáo: “Là anh nói đấy!”

“Ừ.”

Cơ thể của Phạm Nghê rắn chắc, nằm trong vòng tay anh khiến cô có một loại cảm giác an toàn, khiến cô cảm thấy bình yên, anh đã nói vậy thì cô sẽ lợi dụng thân thể anh một chút, á, sao lời này nghe có chút xấu xa vậy nhỉ?

“Đúng rồi, anh thật sự để cho em họ em làm nhân viên vệ sinh à?” Mã Vĩ Quân không giống loại người có thể làm những việc này, nó sẽ phá hủy mọi thứ mất.

“Ừ, chính cậu ấy cũng đã đồng ý còn gì.” Phạm Nghê đem mọi trách nhiệm đổ lên người Mã Vĩ Quân, không hề có chút cảm giác áy náy.

“Nhưng em vẫn thấy lo lắng. . .” Mế Nhạc Nhạc bất an nói.

“Không cần lo lắng.” Phạm Nghê cười: “Cậu ấy còn trẻ, tâm tình vẫn còn rất nóng nảy, cần phải dạy dỗ một chút.”

Mế Nhạc Nhạc quay đầu nhìn Phạm Nghê, trái tim lại càng run rẩy, em họ cô tuyệt đối không thể ngồi yên rồi, cô sợ mẹ Mế sẽ trách móc, có chút sợ hãi hỏi anh: “Dạy dỗ trong bao lâu?”

Phạm Nghê cười ôn hòa, rất có phong thái bao dung: “Đến khi nào cậu ta chịu gọi em bằng chị.” Tuổi còn trẻ mà không được dạy dỗ, xưng hô bậy bạ với họ hàng thân thích.

Mế Nhạc Nhạc chợt hiểu ra, anh là đang giúp cô hả giận, cô mỉm cười, nói: “Phạm Nghê, không cần phải quá nặng tay đâu.”

“Anh tự biết chừng mực.” Đầu tiên cần phải cải tạo mồm mép của cậu ta, sau đó sẽ tiến hành cải tạo những phương diện khác.

“Nhưng cũng không nên khách khí quá.” Mế Nhạc Nhạc nhìn Phạm Nghê, cười đến ngây thơ.

Phạm Nghê bật cười, hôn vài cái lên môi cô: “Bé con gian xảo.”

Mế Nhạc Nhạc đẩy ngực anh: “Đừng làm loạn, ngoan ngoãn ngủ đi.”

Phạm Nghê cười xấu xa: “Biết rồi, nhưng anh muốn phúc lợi.” Nói xong, anh lại hôn lên môi cô, mãnh liệt cắn mút, cho đến khi bờ môi cô sưng đỏ anh mới chịu buông ra, đánh đòn tâm lý với cô: “Nhạc Nhạc. . .”

“Cái gì?” Cô bị hôn đến mơ màng.

“Em có biết là, dã thú ở trong rừng rậm không thể nhìn đói quá lâu, nếu không. . .”

“Nếu không thì sao?”

Phạm Nghê cười, mân mê bờ môi của cô: “Dã thú sẽ ăn tươi nuốt sống người nó nhìn thấy đầu tiên.”

Vừa nói, anh vừa dùng lưỡi liếm khéo môi cô, hương vị ngọt ngào của cô vương vấn trong miệng anh, làm anh lưu luyến.

Mế Nhạc Nhạc khê nuốt nước bọt: “Ừm, thật ra dã thú có thể ăn vỏ cây. . .”

Đầu ngón tay anh chạm nhẹ vào môi cô, cười đến điên đảo chúng sinh: “Đúng vậy, nhưng vỏ cây thì làm sao có thể thỏa mãn?”

Huhu. . . . Vậy nên ông chủ cũng có thể dừng ăn tươi nuốt sống cô không?

Phạm Nghê ôm lấy Mễ Nhạc Nhạc đáng thương, dịu dàng nói: “Ngủ đi.”

Khốn kiếp, làm sao cô có thể ngủ được chứ!

Mễ Nhạc Nhạc cho rằng Mã Vĩ Quân sống chung, từ nay về sau cuộc sống của cô sẽ hoàn toàn bị đảo lộn, nhưng thực tế là cô đã suy nghĩ quá nhiều, sau khi người em họ tinh lực dư thừa của cô trở thành nhân viên vệ sinh, mỗi ngày trở về chỉ có ăn và ngủ.

Cô nghi ngờ cái người này không phải là em họ của mình, không phải cô hy vọng nó có thể xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác của cô cho rằng cậu ta không phải là một người an phận như vậy.

Mã Vĩ Quân không làm nhân viên vệ sinh trong công ty của Phạm Nghê mà là trong công ty của bạn anh, Mễ Nhạc Nhạc lén hỏi Phạm Nghê, rốt cuộc Mã Vĩ Quân làm nhân viên vệ sinh hay làm lao động gì nặng nhọc, sao ngày nào cũng thấy nó mệt mỏi như vậy.

Phạm Nghê cũng không nhìn cô, thản nhiên nói: “Làm người.”

Quên đi, chỉ cần nó đừng gây họa thì cô đã cảm ơn trời đất rồi, mấy ngày trước nói chuyện điện thoại với mẹ, cô mới biết, thì ra Mã Vĩ Quân gây gỗ với người khác, còn đánh người ta gãy chân, bây giờ mới phải chạy đến Đài Bắc trốn.

Sau khi nghe xong, cô cảm thấy thằng em họ của mình không gia nhập băng đảng xã hội đen cũng thật đáng tiếc, uống phí sát khí và bản tính hung ác trời sinh của nó.

Một tháng sau, Mễ Nhạc Nhạc phát hiện em họ mình thay đổi không ít, cũng không còn đáng vẻ lắc cắc nữa, dường như đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Ăn tối xong, Mễ Nhạc Nhạc dọn dẹp rồi đi tắm, sau đó vào phòng ngủ, thấy Phạm Nghê đang nằm trên giường, nửa người trên trần như nhộng, nhìn cô bước vào.

“Tối đây.” Phạm Nghê nói với cô, trong căn phòng tối, đôi mắt anh sáng rực, hệt như dã thú ẩn nấp trong bóng đêm, ánh mắt phát ra tia sáng.

Khuôn mặt Mễ Nhạc Nhạc nóng lên, biết rõ đây là biểu hiện ‘động dục’ của anh, cô thật đáng thương, chỉ có thể ngoan ngoãn trèo lên trên giường.

Phạm Nghê vươn tay ra, kéo đầu cô tựa vào ngực mình: “Em muốn hỏi gì?”

Mễ Nhạc Nhạc cười tươi như chim sẻ, thật ra thì cô rất ngạc nhiên đối với chuyện em họ mình: “Rốt cuộc anh chỉnh nó kiểu gì thế?”

Lời nói của cô khiến Phạm Nghê bật cười: “Chỉnh? Anh có chỉnh cậu ấy sao?”

“Vậy chứ anh đang làm gì?” Nhìn kiểu gì cũng thấy là Phạm Nghê đang ‘ngược đãi’ em họ cô, xoay 360 độ cũng không tìm ra chút gì gọi là đùa giỡn.

Bàn tay Phạm Nghê tiến vào trong váy ngủ của cô, đặt lên lưng cô, bàn tay ấm áp khiến trống ngực cô đập dồn dập, cô xấu hổ quay mặt đi chỗ khác.

“Anh dạy cậu ta làm người, không đúng à?” Anh nhàn nhạt hỏi.

Mễ Nhạc Nhạc không biết Mã Vĩ Quân đã đắc tội với Phạm Nghê lúc nào, dẫm lên thuốc súng của Phạm Nghê lúc nào, cô cũng không quan tâm đến chuyện này, chỉ nắm lấy tay anh, lắc qua lắc lại, đáng vẻ giống như một cô nữ sinh nhỏ: “Đúng, anh làm rất đúng.”

Sự lạnh lẽo trên mặt anh dần tan biến, dần dần lại chuyển sang vẻ mặt xấu xa, một tay anh đặt trên bầu ngực trắng nõn mềm mại: “Vậy em định báo đáp anh thế nào?”

Cái này là đang muốn ăn thịt cô sao? Mễ Nhạc Nhạc nở nụ cười đáng yêu: “Báo đáp? Chẳng phải anh đã tìm được sự sung sướng trong quá trình ‘ngược đãi’ người khác đó sao? Cái này chính là báo đáp nha.”

Đầu óc cô nhanh nhạy thật đấy, Phạm Nghê bật cười: “Em nghĩ anh là ác ma biến thái sao?”

“Haha.” Mễ Nhạc Nhạc cười ngây ngô nhưng trong lòng lại thẳng thắn gật đầu, không sai, anh chính là một tên ác ma lạnh lùng biến thái.

“Thật sự muốn biết à?” Anh đột nhiên trở nên dịu dàng, giọng nói mềm mỏng đến chết người: “Em muốn biết, anh cũng có thể nói cho em biết.”

Tất cả lông tơ trên người cô dựng đứng, thân thể Mễ Nhạc Nhạc run lên, muốn rời khỏi ngực anh, nào biết sức lực của anh lớn như vậy, chỉ cần một tay đã có thể ôm chặt lấy cô.

“Muốn biết sao?” Anh khẽ liếm lên má cô, ánh mắt mang theo sự hấp dẫn.

“Không muốn.”

“Nhưng anh muốn nói.” Phạm Nghê không cho cô cơ hội, anh vươn tay kéo đôi tay đang bịt lỗ tai của cô: “Em có biết vì sao anh để cho cậu ấy đi làm nhân viên vệ sinh không?”

Bởi vì tâm lý của anh biến thái, Mễ Nhạc Nhạc hung hăng nói thầm trong lòng.

“Bởi vì muốn làm một người đứng trên cao, trước tiên phải để cho cậu ta đứng ở vị trí thấp nhất.”

Mễ Nhạc Nhạc kinh ngạc nhìn anh, dường như hiểu được ý anh, hàng chân mày khẽ nhíu lại: “Phạm Nghê, anh đã từng đứng ở vị trí thấp nhất sao?”

Phạm Nghê không trả lời câu hỏi của cô: “Đứng ở vị trí thấp nhất mới có thể dùng sự chế nhạo của người khác làm bàn đạp để tiến lên vị trí cao nhất, nhưng có người tâm cao khí ngạo, lại muốn nhanh chóng trở thành một người mạnh mẽ và kiêu hãnh.”

Mễ Nhạc Nhạc ngẫm lại tính cách của em họ mình, quả quyết nói: “Tiểu Quân hẳn là thuộc về sau.”

Phạm Nghê ‘ừ’ một tiếng: “Không bao lâu nữa, cậu ta sẽ tìm đến chị họ của mình, là em.”

“Vì sao?” Mễ Nhạc Nhạc không nghĩ là mình quan trọng đến mức có thể khiến cho tiểu bá vương đến tìm mình giúp đỡ, mà cô cũng chẳng có năng lực giúp cậu ta giải thoát khỏi hoàn cảnh khốn đốn.

Phạm Nghê cười gian xảo, không nói cho cô biết, anh cố tình đem cuốn tạp chí có hình mình làm ảnh bìa để ở trong phòng khách, chỉ cần người không bị mù đều có thể nhìn thấy, vậy nên Mã Vĩ Quân chắc chắn sẽ đến tìm anh giúp đỡ, mà muốn anh giúp đỡ thì phải cần có người mở miệng, người đó chính là Mễ Nhạc Nhạc.

“Được rồi, anh đã nói xong rồi.” Phạm Nghê cười dâm nhìn cô, thấy cô run rẩy giống như con thỏ nhỏ, anh cười để lộ hàm răng trắng, sung sướng tiến đến gần, nhẹ nhàng cắn xuống xương quai xanh của cô.

“Phạm Nghê, đừng. . . A!” Mễ Nhạc Nhạc sợ hãi đứng bật dậy, lại bị Phạm Nghê xoay người đè dưới thân mình, thân thể nhỏ bé của cô bị nhốt dưới thiên la địa võng của anh.

“Muốn chạy đi đâu, hả?” Anh hưng phấn nhìn cô, trong mắt lóe lên sự hứng thú: “Có phải là không ngủ được đúng không? Tốt lắm, vận động trước khi ngủ rất có lợi cho thể xác và tinh thần.”

Mễ Nhạc Nhạc mở miệng muốn mắng anh, anh lại đang nói linh tinh cái gì đấy!

Nhưng môi mỏng của anh lại áp xuống, chặn lấy môi cô, ngày ngày đều ngủ chung với cô, sao anh có thể không biết cô đang muốn cự tuyệt.

Thân thể cô cứng ngắc, đang đắn đo giữa lý trí và cảm tính, gặp phải anh thì cũng không còn thời gian để suy nghĩ nữa, mọi thứ đều tan biến.

Đợi đến khi cô rốt cuộc không suy nghĩ được gì nữa thì Phạm Nghê đã sớm thực hiện được kế hoạch của mình, ăn cô đến cả xương cốt cũng chẳng còn, cô cố gắng tỉnh lại từ trong sự hỗn loạn, nhưng thân thể lại rất mệt mỏi, cho nên thường thường chỉ cần năm phút đồng hồ thì cô đã ngủ say như chết.

Thật là mất mặt, cô vậy mà lại ngủ thiếp đi trong lúc kịch liệt nhất, đợi đến ngày hôm sau thì chẳng còn nhớ gì nữa.

Mế Nhạc Nhạc cảm thấy vô cùng rối rắm, nhưng lại không cự tuyệt được Phạm Nghệ, cô cũng không biết mình bị làm sao nữa, lần đầu tiên xảy ra chuyện này thì cô cũng trầm luân trong đó, những lần kế tiếp thì cô đã hoàn toàn mất đi khống chế, cứ thế mà hòa theo sự trêu chọc của anh.

Giống như lúc này, chỉ cần một nụ hôn của anh cũng khiến cô rơi vào tay giặc, cô bị hôn cũng không chỉ một hai lần, nhưng lần nào cũng bị anh hôn đến tay chân mềm nhũn, mắt nổ đom đóm.

Lúc cô trở nên mê man thì nghe thấy tiếng anh thở dốc bên tai, cô mở mắt, thấy thân thể nõn nà nhưng có chút không đầy đặn của mình đang trần truồng, không hiểu sao lần nào như vậy thì đôi mắt của người đàn ông này đều lóe sáng, thật sự rất dọa người, cứ như cô là thức ăn của anh, trên thực tế thì đúng là như vậy.

Anh cúi người, cắn nhẹ lên chóp mũi của cô, cô khẽ hừ nhẹ một tiếng, chiếc mũi nhỏ nhắn cảm bị anh cắn lại hơi đỏ lên.

Bàn tay anh dịu dàng như nước chậm rãi lướt trên thân thể của cô, khiến cô như đang ngâm mình trong suối nước nóng, thoải mái rên nhẹ vài tiếng. Anh đè ở trên người cô lại khẽ bật cười, cảm thấy thỏa mãn vì mình có thể làm cho cô rên rỉ, mà thân thể cao lớn cũng không ngừng trượt xuống dưới, đôi tay khẽ tách hai chân cô ra, sau đó cúi đầu xuống giữa hai chân, nhẹ nhàng trêu chọc.

Mế Nhạc Nhạc không nhịn được mà kẹp chặt đầu anh, rồi lại sợ làm anh bị thương nên đành phải ngoan ngoãn mở chân ra, uốn cong người như ếch nằm chống vó, một chút mỹ cảm cũng không có.

Lúc Mế Nhạc Nhạc xem phim, những đoạn tình cảm mãnh liệt, cô thấy tư thế của diễn viên chính vô cùng đẹp mắt, nhưng đến lúc thực hành mới biết, thật ra không hề đẹp như vậy, những lúc thế này, người bình thường đều bị tình dục khống chế, gương mặt múa vuốt rất dọa người, nhưng cảm giác vui thích thì không thể phủ nhận.

Khuôn mặt cô ửng hồng, giống như ráng chiều đẹp nhất thế gian, hai tay túm chặt drap giường, đôi mắt ngập nước, cơ thể lấm tấm mồ hôi, đập vào trong mắt Phạm Nghệ lại trở nên đẹp đến mê người.

Lúc cô sắp đạt đến cao trào thì anh lại rời khỏi thân thể cô, ngẩng đầu nhìn cô, cười như có như không, khóe môi còn vương một mảnh ẩm ướt.

Mế Nhạc Nhạc biết, anh đang đợi cô tự chui đầu vào lưới, đợi cô chủ động nhào vào lòng anh, dục vọng sâu trong thân thể cô không ngừng rục rịch, cô khẽ cắn môi, đôi chân mảnh khảnh chủ động vòng lên hông anh.

Thấy khóe môi anh khẽ cong lên, cô đỏ mặt, vươn tay ôm chặt lấy cổ anh, để nơi tư mật của mình mở ra chào đón anh.

Phái nam nóng rực chạm vào cánh hoa sưng đỏ, anh cúi đầu nhìn khát vọng hiện rõ trên khuôn mặt cô, chợt, anh dùng sức, thắt lưng khẽ trầm xuống. Cô nức nở rên lên một tiếng, đôi mắt rưng rưng, miệng nhỏ khẽ mở ra: “Phạm Nghệ. . .”

Trái tim khẽ nóng lên, anh cúi xuống hôn lên môi cô, phía dưới lại ra sức công kích, cô nằm dưới thân anh, hưởng thụ sự hầu hạ của anh, cất lên từng tiếng yêu kiều, cô không phải là người đẹp nhất anh từng gặp, nhưng cô lại là người duy nhất anh muốn giữ chặt trong lòng mình, không muốn buông tay.

“Phạm Nghệ. . . A . . .” Mế Nhạc Nhạc khó chịu nức nở, khoái cảm giống như một quả bom đang oanh tạc trong cơ thể cô, khiến cô muốn tránh mà không kịp.

Động tác phía dưới của Phạm Nghệ càng trở nên nhanh hơn, hai tay gắt gao vịn lấy eo cô, giống như muốn nuốt chửng cô.

Thân thể trắng nõn của cô bị anh đè nặng, thế nhưng cô cũng không hề phản kháng, trên mặt lại mang theo sự sung sướng pha lẫn khó chịu không cách nào đè nén.

Thân thể cường tráng của anh va chạm vào thân thể mềm mại của cô, tạo thành những âm thanh mập mờ, vang dội khắp bên trong căn phòng u ám. . . .

“Chị họ. . .”

Mế Nhạc Nhạc giật mình nhìn Mã Vĩ Quân, thẳng nhóc tiểu bá vương này vừa gọi cô là chị họ, cô có nghe lầm không?

Mã Vĩ Quân nhìn Mế Nhạc Nhạc đang ngây ngốc, dần xuống cảm giác không vui trong lòng, lén nhìn thoáng qua Phạm Nghệ đang vội vàng làm bữa sáng trong phòng bếp.

Nếu Phạm Nghệ không phải là ông chủ của công ty, nếu cậu ta không phải là nhân viên vệ sinh thì cậu ta tuyệt đối sẽ không mở miệng cầu xin Mế Nhạc Nhạc.

Dựa vào trực giác của bản thân, cậu ta cảm thấy Phạm Nghệ không phải là một người dễ dàng trêu chọc, lúc trước là cậu ta sai lầm nên mới bỏ lỡ cơ hội này, nếu không thì bây giờ cậu ta cũng không cần phải nhờ đến Mế Nhạc Nhạc, đơn giản vì cô là bạn gái của Phạm Nghệ, hơn nữa, Phạm Nghệ dường như lại rất yêu thương cô. . . .

Cậu ta ở đây cũng đã được một thời gian ngắn, ít nhiều gì cũng nhìn ra được, cái bà chị họ cổ hủ nhà mình và cái gã Phạm Nghệ đang nấu ăn trong phòng bếp kia dường như có tình cảm rất tốt, nếu không có gì ngoài ý muốn thì Phạm Nghệ sẽ trở thành anh rể tương lai của cậu ta, chắc, mà cậu ta cảm thấy Phạm Nghệ sẽ không để xảy ra vấn đề gì ngoài ý muốn đâu.

“Có chuyện gì không?” Mế Nhạc Nhạc đã không thể nào dùng hai từ kinh ngạc để hình dung tâm tình của mình lúc này, cho dù là người ngoài hành tinh đến bắt cóc cô cũng không khủng bố như tình huống hiện tại.

“Chị giúp tôi nói với anh rể một tiếng, tìm cho tôi một vị trí để làm việc trong công ty anh ấy được không?” Mã Vĩ Quân ra vẻ nịnh nọt.

Kể thức thời mới là trang tuần kiệt, Phạm Nghệ vừa cho cậu ta ăn, lại cho cậu ta ở, cậu ta cho rằng Mế Nhạc Nhạc là mấu chốt tồn tại, vậy nên nếu muốn thoát khỏi cái công việc nhân viên vệ sinh này, đến tìm Mế Nhạc Nhạc là tuyệt đối chính xác.

Mế Nhạc Nhạc ngẫm lại lời nói của Phạm Nghệ, cảm thấy anh liệu sự như thần, vậy mà lại có thể đoán chuẩn như thế, Mã Vĩ Quân quả thực là đã tìm tới cô, chẳng qua là cậu ta lại muốn tới làm trong công ty của anh. . . .

Mế Nhạc Nhạc tỏ vẻ khó xử: “Muốn xin việc trong công ty của Phạm Nghệ, tôi cảm thấy khó lắm.”

Công ty không phải của cô, tuy cô là bạn gái của anh, thế nhưng cô cũng không có quyền quyết định những chuyện trong công ty của anh.

Mã Vĩ Quân vừa nghe thì lại tức giận gầm nhẹ: “Chị đã lên giường với anh ta rồi, chẳng lẽ chút chuyện nhỏ này mà anh ta không đáp ứng? Chị chưa thỏa mãn được anh ta sao?”

Mế Nhạc Nhạc cứng họng, trừng mắt nhìn cậu ta, Mã Vĩ Quân vừa nói xong thì lập tức hối hận: “Tôi. . .”

“Em họ, tôi thật sự không giúp cậu được.” Mế Nhạc Nhạc nói một cách dứt khoát, sau đó xách túi lên, không đợi ăn sáng, cũng không nói với Phạm Nghệ một tiếng đã đi thẳng ra khỏi cửa.

Mã Vĩ Quân ảo não gãi đầu, cậu ta càng nói càng làm mọi chuyện hỏng bét rồi.

“Sao Nhạc Nhạc chưa ăn sáng mà đã đi rồi? Có chuyện gì vậy?” Phạm Nghệ đứng sau lưng Mã Vĩ Quân cất giọng hỏi, khóe môi mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Giọng nói kia tuy nghe rất bình thường, không có gì lạ, thế nhưng Mã Vĩ Quân lại có dự cảm chẳng lành, cậu ta quay đầu nhìn Phạm Nghệ, sắc mặt vô cùng khó coi: “Chuyện này. . .”

“Hai người vừa nói gì vậy? Tôi nghe hình như có liên quan đến công việc.” Anh mím môi, ra vẻ lo lắng: “Cậu không hài lòng với công việc hiện tại, muốn đổi việc khác sao?”

Trên khuôn mặt tuần tú của Phạm Nghệ tràn đầy nghi hoặc và quan tâm, nhưng chỉ khiến Mã Vĩ Quân càng cảm thấy phật phùng và lạnh lẽo, cậu ta kiên trì gặt đầu: “Tôi muốn đổi việc.”

“Ồ.” Phạm Nghệ nhìn cậu ta, dáng vẻ như muốn nói lại thôi, sau đó lại thần nhiên nói: “Tuy nói là công ty của bạn tôi, chẳng qua nếu cậu bị người ta bắt nạt thì tôi cũng không có cách nào giúp cậu được đâu.”

Mã Vĩ Quân nghe anh nói vậy thì sắc mặt tối sầm, cái gì gọi là mình bị người ta bắt nạt, cậu ta rít lên: “Tôi không có. . .”

“Chi bằng cậu đến công ty của tôi. . . À, cậu vừa nói gì nhỉ?” Phạm Nghê dừng lại, đôi con ngươi đen láy nhìn thẳng cậu ta.

Mã Vĩ Quân cố gắng tự nhủ rằng mình không nên cậ mạnh, lúc trước cậu ta không hiểu chuyện, không biết xã hội này lại phức tạp như vậy, cũng không biết Phạm Nghê là ông chủ của một công ty, quan hệ tốt như vậy, sao cậu ta có thể không cần.

“Không có gì.” Bảo cậu ta phải thừa nhận mình bị bắt nạt, cậu ta cũng chấp nhận.

“Lúc trước vốn định để cho cậu tới công ty của tôi, nhưng lúc đó công ty đã đủ người rồi, mấy ngày trước có nhân viên xin nghỉ, tôi nghĩ cậu có thể bổ sung.” Phạm Nghê giải thích.

Mã Vĩ Quân e sợ nói: “Không phải lại là nhân viên vệ sinh đấy chứ?”

“Nhân viên vệ sinh thì có gì mà không tốt?” Phạm Nghê tỏ vẻ áy náy: “Biết trước cậu không thích thì tôi đã không để cho cậu đi rồi.”

Mã Vĩ Quân không nghe ra được sự áy náy trong lời nói của anh, cậu ta nhếch môi, ngoài cười nhưng trong không cười: “Haha, không phải là không tốt, ai cũng cần phải đi từ dưới lên mà.”

Phạm Nghê vui vẻ nói: “Người trẻ tuổi thì nên nghĩ như vậy, tranh thủ lúc còn trẻ thì nên phấn đấu hết mình.”

Trong lòng Mã Vĩ Quân như có giọng nói bảo cậu ta nên cách xa Phạm Nghê, nhưng trên miệng vẫn tò mò hỏi: “Là công việc gì vậy?”

“Nhân viên nghiệp vụ.”

“Oh.” May mà không phải là nhân viên vệ sinh, Mã Vĩ Quân vô cùng vui vẻ: “Cám ơn anh, anh rể. . .”

Đã gọi anh một tiếng ‘anh rể’, nếu anh không tốt với cậu ta một chút thì cũng thật có lỗi với cái danh xưng ‘anh rể’ này, Phạm Nghê gật đầu: “Ăn sáng đi kéo nguội.”

“Được, chị họ vẫn chưa ăn sáng, lát nữa tôi mua bữa sáng cho chị ấy.”

“Tiểu Quân. . .”

“Sao vậy?”

“Cậu vào công ty làm nhân viên nghiệp vụ đấy.” Phạm Nghê nói bóng gió.

Mã Vĩ Quân không ngốc, đương nhiên là hiểu được ý anh, cậu ta không thể đề cập đến quan hệ của bọn họ, khẽ gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Phạm Nghê cúi đầu, chậm rãi dùng bữa sáng, sâu trong đáy mắt lóe lên một tia sáng u ám, mà bên kia bàn, Mã Vĩ Quân còn đang mừng rỡ, tâm tình rất tốt, ăn cũng nhiều hơn.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 10 – Hoàn Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

10. Chương 10 – Hoàn

Chương 10

“Cậu nói cái gì?” Mễ Nhạc Nhạc nhíu mày: “Anh ấy cho cậu vào công ty làm?”

Mễ Nhạc Nhạc và Mã Vĩ Quân đứng nói chuyện trong một góc yên tĩnh, Mã Vĩ Quân đưa đồ ăn sáng trên tay cho Mễ Nhạc Nhạc: “Ừ, chị họ, đây là vì sự áy náy của tôi, ăn xong thì cũng đừng giận tôi nữa.”

Mã Vĩ Quân biết sáng nay mình đã nặng lời, trong lòng cũng có chút bất an.

Mễ Nhạc Nhạc nhận lấy rồi gạt đầu: “Tôi sẽ không so đo với cậu.” Cô thấy chuyện này cũng chẳng có gì: “Cậu vào công ty làm việc gì?”

“Nhân viên nghiệp vụ.” Mã Vĩ Quân nói đến đây thì vui vẻ, nghe thế nào cũng là một công việc vẻ vang.

Mễ Nhạc Nhạc hơi sững sờ nhưng rồi lập tức khôi phục lại bình thường: “Ồ, công việc này không tệ, cậu ráng làm cho tốt.”

“Tôi biết rồi, chị họ, tôi đi làm đây.” Mã Vĩ Quân không thể chờ đợi thêm được nữa.

Nhìn bóng lưng hào hứng của Mã Vĩ Quân, trong mắt Mễ Nhạc Nhạc hiện lên sự đồng tình, em họ đáng thương của cô không biết làm nhân viên nghiệp vụ là một công việc rất cực khổ, chẳng những phải đi ra ngoài chạy nghiệp vụ, lại còn phải tăng ca. . . .

Nhưng với người dư thừa tinh lực như cậu ta thì chắc cũng chẳng có vấn đề gì, tốt nhất là để cho cậu ta mệt chết đi, Mễ Nhạc Nhạc cười đến vui vẻ, điện thoại di động trong túi chợt vang lên: “Alo?”

“Thằng nhóc kia đem bữa sáng đến cho em chưa?”

Mễ Nhạc Nhạc cúi đầu nhìn túi đồ ăn trong tay: “Rồi.”

“Chỗ anh có cơm nắm, sữa đậu nành, em muốn ăn không?” Phạm Nghê nhẹ giọng hỏi.

Mễ Nhạc Nhạc cúi đầu nhìn bữa sáng trong tay mình, cũng là cơm nắm và sữa đậu nành, chẳng qua Phạm Nghê biết rõ là cô chỉ thích đồ ăn sáng của cửa hàng gần nhà, cô nhìn nhìn bữa sáng trong tay, khẽ hừ nhẹ một tiếng, thằng nhóc này, ai muốn tha cho cậu chứ?! – “Có, chờ em.”

Lúc ra khỏi thang máy thì lại gặp một đồng nghiệp, cô cười cười rồi đem bữa sáng này đưa cho người ta ăn.

Điện thoại vẫn còn chưa cúp, đầu dây bên kia loáng thoáng truyền tới tiếng cười của Phạm Nghê: “Em hào phóng thật đấy.”

“Trước giờ vẫn vậy.” Mễ Nhạc Nhạc tiếp nhận sự khen ngợi này.

“Lên đây đi.” Nói xong, Phạm Nghê cúp điện thoại.

Mễ Nhạc Nhạc không ngần ngại bước vào phòng làm việc của Phạm Nghê, người khác không biết quan hệ của bọn họ, nhưng thư ký và trợ lý của anh đã biết cả rồi, hơn nữa lại còn rất tự giác, không hề nhiều chuyện.

Mễ Nhạc Nhạc cũng không để bụng, thẳng thắn nói với bọn họ một tiếng rồi bước vào phòng làm việc của Phạm Nghê: “Bữa sáng của em đâu?”

“Trên bàn trà đấy.”

Mễ Nhạc Nhạc vội vàng lấy sữa đậu nành ra, sẵn khoái uống một hớp: “Ngon thật.” Cô vui vẻ nói.

“Không giận nữa à?” Phạm Nghê nhìn cô cười.

“Không giận. . . .” Mễ Nhạc Nhạc hừ một tiếng: “Mới là lạ đấy, anh nói xem, có phải nó nào ngăn hay không? Nếu như em cũng nói với anh về chuyện chức vị thì không khéo bây giờ em cũng đã là trưởng phòng rồi, sao có thể vẫn làm một trợ lý nho nhỏ chứ?”

Phạm Nghê mỉm cười: “Vậy ra em muốn làm trưởng phòng à?” Anh cười gian: “Anh có thể thỏa mãn nguyện vọng của em.”

“Anh cười dâm quá, em không muốn đâu.” Mễ Nhạc Nhạc vừa mở miệng đã cự tuyệt.

Trong mắt Phạm Nghê lóe lên tia sáng: “Em không màng chức vị, vậy em muốn gì?”

Mẽ Nhạc Nhạc cẩn thận cắn một miếng cơm nắm: “Muốn gì sao?” Cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này, có vài người đến với nhau vì quan hệ lợi ích, mà cô và anh chỉ đơn thuần là kết giao, ngoại trừ trên giường ra thì lúc nào cũng đơn thuần cả.

“Đúng, em muốn gì, thân thể của anh sao?” Phạm Nghệ từng bước dụ dỗ: “Hay là. . . trái tim anh?”

Mẽ Nhạc Nhạc nuốt không trôi miếng cơm nắm trong miệng, cứ giương mắt nhìn anh, lâu thật lâu, hàm răng khẽ cử động, nuốt cơm vào trong bụng: “Không muốn.”

Cô trả lời một cách thẳng thắn khiến Phạm Nghệ bật cười, anh cũng không mong chờ trong miệng cô có thể nói ra câu trả lời khiến người khác vừa lòng.

“Vậy anh muốn gì?” Mẽ Nhạc Nhạc tò mò hỏi.

Phạm Nghệ mập mờ nháy mắt với cô: “Thứ anh muốn em lại không muốn cho.”

Mẽ Nhạc Nhạc đỏ mặt: “Phạm Nghệ, xuống giường thì cũng đừng có nghĩ những chuyện trên giường nữa!” Cô tức giận, chỉ tùy tiện nói một câu, thế nhưng trái tim đã sớm vọt lên tới cổ họng, vô cùng khẩn trương.

Phạm Nghệ tỏ vẻ ngạc nhiên: “Mẽ Nhạc Nhạc, em nghĩ đi đâu vậy?”

Mẽ Nhạc Nhạc bỏ cơm nắm xuống, nghi ngờ hỏi: “Em nói sai à?”

Phạm Nghệ cười nhạt: “Em không muốn cho anh cái gì? Em nghĩ thử xem.”

Mẽ Nhạc Nhạc căng thẳng, thay đổi tư thế ngồi một chút: “Suy nghĩ của anh, làm sao mà em biết được?”

“Rùa đen rụt cổ.” Phạm Nghệ cười nhạo cô: “Đoán cũng không dám đoán.”

Mẽ Nhạc Nhạc không đấu võ mồm với anh, chỉ cúi đầu xuống: “Chẳng lẽ anh muốn trái tim của em? Nói cho anh biết, con người không có trái tim sẽ chết, em sẽ không đem trái tim của mình giao cho anh đâu.”

“Nhạc Nhạc. . .”

“Chuyện gì?” Mẽ Nhạc Nhạc tức giận nhìn anh, dáng vẻ như sẵn sàng mắng anh nếu như anh dám nói sai điều gì.

“Mẹ anh muốn gặp em.” Phạm Nghệ chống cằm, dáng vẻ thờ ơ, xoay xoay cây bút trong tay, thế nhưng ánh mắt sắc bén lại đang chú ý quan sát từng sự thay đổi trên khuôn mặt cô.

“Mẹ, mẹ anh muốn gặp em?” Mẽ Nhạc Nhạc kinh ngạc nhìn anh, đây là ý gì? Gặp phụ huynh. . .

“Bà ấy muốn gặp em.” Ánh mắt của Phạm Nghệ dịu dàng như nắng xuân, khiến người ta hoảng hốt, muốn đắm chìm vào trong đó.

Mẽ Nhạc Nhạc trợn mắt nhìn anh: “Vì sao bà ấy lại muốn gặp em?”

Phạm Nghệ khẽ chép miệng, cúi đầu xuống: “Nhạc Nhạc, chúng ta kết hôn đi!” Ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào cô: “Cái anh muốn chính là. . .” Anh khẽ cười một tiếng, khiến Mẽ Nhạc Nhạc càng thêm bối rối: “Em. . .” Anh duỗi ngón trỏ chỉ về phía cô, sau đó xoay một vòng tròn: “Toàn bộ. . . tất cả những gì thuộc về em. . .”

Con người của cô, trái tim của cô. . . tất cả những thứ thuộc về cô, anh đều muốn!

Lời nói nghiêm túc và quả quyết lại giống như một cơn gió lạnh ùa vào tai cô, khiến cô cảm thấy bối rối, mờ mịt nhìn về phía anh.

“Mẽ Nhạc Nhạc, em nghe rõ rồi thì không cần phải nghi ngờ.” Anh khoanh tay ngồi trước bàn làm việc.

Máu trong cơ thể cô bỗng sôi sục như nước sông Hoàng Hà, trong lòng lại như có hàng vạn con tuần mã đang phi nước đại, cô hít thở có chút khó khăn: “Anh. . .”

“Trưa nay mẹ anh sẽ đến đây, chúng ta cùng nhau ăn cơm, anh đã đặt nhà hàng trước rồi.”

Lần đầu tiên ăn cơm với mẹ Phạm, Mẽ Nhạc Nhạc không có tiền đồ, cảm thấy vô cùng căng thẳng, thậm chí ngay cả một câu cũng không nói được, chỉ có thể gật đầu đáp lại.

“Mẹ anh hiền lắm.”

Mẽ Nhạc Nhạc gật đầu, vẫn không mở miệng được.

“Em sẽ thích bà ấy.”

Cô lại gật đầu, vẫn là cái dáng vẻ câm điếc.

“Trưa nay gặp lại.”

Cuối cùng cô gật đầu một cái, sau đó giống như xác chết, dờ dẫm bước ra khỏi phòng làm việc, sau lưng lại truyền đến giọng nói của Phạm Nghệ: “Ăn xong bữa sáng đi đã.”

Mẽ Nhạc Nhạc xoay người, ngậy ngốc tiêu diệt hết tất cả đồ ăn sáng trước mặt Phạm Nghệ, biểu diễn thành công dáng vẻ chết đói lâu năm.

Phạm Nghệ khẽ bật cười, nhìn cô dờ dẫm ra khỏi phòng làm việc của mình, lại nghe ‘cộp’ một tiếng, thư ký Liêu lo lắng hỏi: “Nhạc Nhạc, cô có bị thương không?”

Lại ‘cộp’ một tiếng. “Nhạc Nhạc, cô không khỏe à?”

Sau đó cũng không có âm thanh nào nữa, điện thoại nội tuyến vang lên, anh bắt máy, lại nghe thấy giọng nói lo lắng của thư ký Liêu: “Ông chủ, Nhạc Nhạc vừa ra ngoài thì va vào bàn, sau đó lại đụng đầu vào cửa. . .”

Phạm Nghệ lặng lẽ nở nụ cười: “Không có việc gì đâu, không cần để ý đến cô ấy, cô ấy chẳng qua chỉ là . . . quá vui vẻ mà thôi.”

Cúp điện thoại, thư ký Liêu ngồi ở bàn làm việc với vẻ mặt kinh ngạc, thì ra vui vẻ cũng có thể dùng cách này để biểu đạt sao?

Mẽ Nhạc Nhạc đi đến thang máy, vẻ mặt như người mộng du, đột nhiên điện thoại trong túi chợt vang lên: “Alo? Sao ạ? Mẹ ngất xỉu sao? Đã xảy ra chuyện gì. . . Alo?”

Mẽ Nhạc Nhạc nhìn điện thoại một chút, thấy điện thoại bị hết pin, cô vội vàng mượn điện thoại của đồng nghiệp, gọi một cuộc về nhà.

Đầu dây bên kia, ba Mẽ nói mẹ Mẽ đột nhiên ngất xỉu, vẫn chưa rõ tình trạng thế nào.

“Ba, con biết rồi, bây giờ con sẽ về ngay, ba cố gắng bình tĩnh.” Mẽ Nhạc Nhạc thu xếp đồ đạc, chạy đến phòng làm việc của Lão Kỷ.

“Giám đốc, tôi xin phép nghỉ, nhà tôi có việc.”

Phạm Nghệ ngồi trong phòng làm việc, sắc mặt âm trầm nhìn điện thoại.

Có tiếng gõ cửa vang lên, sau đó cửa được đẩy ra, mẹ Phạm bước vào trong: “A Nghệ.”

“Mẹ.”

Mẹ Phạm nhìn sắc mặt u ám của Phạm Nghệ, trong lòng lo lắng: “Chẳng phải con muốn giới thiệu bạn gái à? Sao lại hủy bỏ vậy?”

“Cô ấy có việc đột xuất.” Vừa nói, Phạm Nghệ lại cầm điện thoại, anh nắm rất chặt, có thể nhìn rõ gân xanh nổi trên mu bàn tay.

“Vậy à?” Mẹ Phạm không tin, đã lâu rồi bà không thấy tâm tình của con trai mình kém đến vậy, lúc bà và bố của Phạm Nghệ ly hôn, Phạm Nghệ cũng như bây giờ, thoát nhìn thì rất bình thường, thế nhưng ai ở bên cạnh cũng có thể nhìn ra sự khác thường của anh.

“A Nghệ, có chuyện gì, con cứ nói với mẹ. . .” Mẹ Phạm lo lắng nói.

“Mẹ, thật sự không có chuyện gì đâu, để lần khác chúng ta đi ăn cơm nhé.” Phạm Nghê cười trấn an mẹ mình, anh đã trưởng thành, không phải đứa trẻ ba tuổi có chuyện gì ầm ỨC cũng chạy về than vãn với mẹ, huống hồ, đây là ầm ỨC sao? Anh tự hỏi lòng mình.

Cái cô gái ngốc kia dám để anh phải ầm ỨC, cô thật sự can đảm, được anh nuôi mập nên lá gan cũng to lớn rồi, lại dám tắt điện thoại, nếu cô muốn trốn tránh thì cũng không nên dùng cách tồi tệ thế này chứ.

Phạm Nghê đứng dậy, mẹ Phạm hỏi: “Con định ra ngoài à?”

“Mẹ, trên đường về nhớ chú ý an toàn.” Phạm Nghê không nói ẹ Phạm là mình định đi đâu, anh tự động bước ra khỏi phòng làm việc, để lại mẹ Phạm bồn chồn lo lắng.

Không phải là miếng thịt đưa đến tận mồm rồi lại rơi mất đấy chứ. . . À, không đúng, là vợ ôm vào trong tay rồi lại chạy thoát chứ?

Phạm Nghê đi thang máy xuống thẳng bộ phận tiêu thụ, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn một vòng xung quanh phòng làm việc, không thấy bóng dáng của Mễ Nhạc Nhạc, ý lạnh trong mắt anh càng trở nên nồng đậm.

Phạm Nghê đứng đó, muốn người khác không chú ý cũng khó, ông chủ trước giờ chưa lần nào đặt chân đến bộ tiêu thụ, nay lại đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt lạnh như băng khiến ọi người đều hóa thành cương thi.

Có người én lút báo cho Lão Kỷ, Lão Kỷ vội vàng từ trong phòng làm việc chạy ra: “Ông chủ.”

“Cô ấy đâu?”

Người khác nghe không hiểu, nhưng Lão Kỷ vừa nghe đã lập tức hiểu ngay: “Hình như là trong nhà xảy ra chuyện gì nên cô ấy xin nghỉ rồi.” Khuôn mặt lạnh lẽo của Phạm Nghê dịu đi không ít: “Trong nhà xảy ra chuyện gì?”

Lão Kỷ âm thầm kêu khổ trong lòng, ông cũng không phải là bà mụ, làm sao có thể đi quan tâm đến chuyện riêng tư của cấp dưới.

Thấy sắc mặt của Lão Kỷ, Phạm Nghê hiểu rõ, anh khẽ gật đầu: “Được rồi, mọi người tiếp tục làm việc đi.”

“Ông chủ, địa chỉ của cô ấy. . .” Lão Kỷ muốn đưa địa chỉ của Mễ Nhạc Nhạc cho Phạm Nghê.

Nào ngờ sắc mặt của Phạm Nghê đanh lại, lạnh lùng nói: “Sao tôi có thể không biết địa chỉ của cô ấy chứ?”

Cô ấy xin nghỉ về nhà mà ông chủ còn không biết, thế nhưng Lão Kỷ chỉ cười cười, không dám hé một câu.

Phạm Nghê xoay người rời đi, Lão Kỷ cười chào một tiếng rồi quay lại nói với đám nhân viên: “Đừng nhiều chuyện, lo làm việc đi!”

Phạm Nghê xuống thẳng tầng hầm đậu xe, ngồi vào trong xe, sau đó đeo tai nghe điện thoại lên: “Tra cho tôi địa chỉ nhà của Mễ Nhạc Nhạc.”

Trợ lý bên kia vội vàng đáp: “Vâng, xin ngài chờ một lát.” Trợ lý mở máy tính tra tư liệu của nhân viên trong công ty, nhanh chóng báo địa chỉ nhà Mễ Nhạc Nhạc cho Phạm Nghê.

Phạm Nghê đáp một tiếng rồi tháo tai nghe xuống, dùng sức đạp chân ga, chiếc xe lao đi như tên bắn.

Mễ Nhạc Nhạc đi rất vội, mất mấy tiếng đồng hồ ngồi xe trở về nhà mình ở Đài Nam, trên đường muốn gọi điện báo cho Phạm Nghê một tiếng, thế nhưng điện thoại lại hết pin, cô lại không nhớ được số điện thoại của anh, vậy nên có mượn điện thoại cũng không xài được.

Mễ Nhạc Nhạc về đến nhà, lại thấy trong nhà không có ai, hàng xóm nói ba cô đã đưa mẹ cô vào bệnh viện, cô hỏi tên bệnh viện rồi vội vàng chạy đến đó.

Đến bệnh viện, Mễ Nhạc Nhạc không biết phải hình dung tâm tình của mình thế nào, mẹ Mễ không có việc gì đương nhiên là chuyện tốt, nhưng v sao khi nhìn thấy mẹ thản nhiên ngồi trên giường bệnh, vừa ăn trái cây vừa sai vật bố cô, cô lại có cảm giác như mình đã bị lừa.

“Ba, mẹ.” Mễ Nhạc Nhạc bước vào phòng bệnh, vành mắt đỏ ửng, cô thật sự rất lo lắng ẹ.

Mẹ Mễ nhìn cô một cái: “Cái con bé bất hiếu này, đợi mẹ nằm trên giường bệnh mới chịu trở về!”

Sức chiến đấu của Mễ Nhạc Nhạc từ lúc nhìn thấy mẹ mình đã hoàn toàn biến mất, cô biết bây giờ mẹ không muốn trả lời, vậy nên cô trực tiếp nhìn về phía ba mình.

“Ba, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao mẹ lại ngắt xỉu?” Ký ức của cô vẫn còn mới mẻ, cô vẫn nhớ rõ mình đã sợ hãi thế nào khi nhận được tin này.

Ba Mễ cười phúc hậu: “Đừng căng thẳng, lúc đó ba cũng sợ hãi, nhưng bác sĩ đã làm kiểm tra rồi, thân thể mẹ con không có vấn đề gì, chỉ là bị cao huyết áp, thỉnh thoảng sẽ bị choáng váng, hôm nay đột nhiên ngắt xỉu thôi. . .”

Mễ Nhạc Nhạc không nhịn được mà quay sang mẹ mình: “Mẹ, sớm biết thân thể không thoải mái, tại sao không chịu đến bệnh viện kiểm tra?”

Mẹ Mễ chột dạ, hai mắt láo liên: “Từ tuổi này rồi, thân thể ốm yếu là chuyện bình thường thôi mà.”

Mễ Nhạc Nhạc tức muốn chết: “Choáng váng đầu óc đã đành, lỡ may lúc mẹ té xỉu, không cẩn thận bị đập đầu thì làm sao?” Mẹ Mễ ủy khuất nói: “Chẳng phải đã không có chuyện gì rồi sao?”

Ba Mễ vội vàng giảng hòa: “Còn đừng nói mẹ con nữa, bà ấy quen thói tiết kiệm rồi, mấy cái bệnh lật vặt bà ấy cũng không để tâm đâu. . .”

“Không phải hàng tháng con đều gửi tiền về sao?” Chính vì biết mẹ mình có tính tiết kiệm nên cô tình nguyện để mình sống thiếu thốn một chút, đem một nửa tiền lương gửi về nhà.

Ba Mễ vừa nghe thì cười ôn hòa: “Con bé này, số tiền đó mẹ con cũng giúp con tiết kiệm, để đến lúc con lập gia đình thì lấy ra dùng.” Hai mắt Mễ Nhạc Nhạc đỏ lên, mọi chuyện ba mẹ đều nghĩ cho cô, bảo cô làm sao có thể không cảm động chứ.

Cô đang cảm động vô vàn thì mẹ Mễ lại lẩm bẩm nói: “Lập gia đình cái gì? Ngay cả ảnh của người ta cũng chẳng có.”

Mễ Nhạc Nhạc nhớ tới lời nói lúc sáng của Phạm Nghê, khuôn mặt thoáng chốc đỏ bừng, nũng nịu kêu một tiếng: “Mẹ!”

Đột nhiên, sắc mặt cô tái nhợt, Phạm Nghê nói muốn cô và mẹ Phạm cùng nhau ăn cơm, cô lại quên bồng chuyện này, trong lòng đang nghĩ làm sao để báo cho anh biết chuyện mình đã trở về nhà, thế mà lại quên mất chuyện phải gặp người lớn nhà anh.

“Sao vậy? Đang yên đang lành, sao sắc mặt lại tệ như vậy?” Ba Mễ lo lắng nhìn cô.

“Con. . .” chết chắc rồi!

“Nhạc Nhạc, con về rồi cũng tốt, tiện thể ăn một bữa cơm, dạo này có không ít người trở về trấn nhỏ của mình, con có thể cân nhắc đến bọn họ thử xem. . .” Mẹ Mễ bắt đầu trăm phượng nghìn kế sắp đặt mai mối.

Mễ Nhạc Nhạc nghiêm mặt, ánh mắt bất lực nhìn mẹ mình, cô thật sự chết chắc rồi! Bây giờ bảo đảm Phạm Nghê đang giận đến mức muốn phanh thây cô, à không, là nghiền cô thành tro mới đúng.

“Nhạc Nhạc vừa trở về, bà đừng có tạo áp lực cho nó.” Ba Mễ nhìn sắc mặt con gái mình càng lúc càng trắng bệch, vội vàng bảo mẹ Mễ không cần tạo áp lực.

Mẹ Mễ nhìn thoáng qua một chút rồi thở dài trong lòng: “Được rồi, để mấy hôm nữa nói sau vậy.”

Chịu đòn nhận tội có tác dụng không? Mễ Nhạc Nhạc yên lặng nghĩ.

“Nhạc Nhạc, đừng suy nghĩ nhiều, mẹ con gấp gáp, con cứ kệ bà ấy, đợi ba thu dọn xong rồi chúng ta xuất viện.” Ba Mễ ôn hòa nói.

Mễ Nhạc Nhạc hoàn toàn không nghe được ba mẹ mình đang nói gì, hiện giờ trong đầu cô chỉ nghĩ đến vẻ mặt tức giận của Phạm Nghê.

“Nhạc Nhạc?”

“Con thật sự chết chắc rồi, Phạm Nghê nhất định sẽ rất tức giận.” Mễ Nhạc Nhạc hèn nhát, không dám sặc điện thoại, cô thật sự muốn trốn.

“Phạm Nghê là ai?” Mẹ Mễ nhảy cảm nghe được tên của đàn ông.

Mễ Nhạc Nhạc cười thâm: “Anh ấy là bạn trai của con.”

“Cái gì?” Ba Mễ và mẹ Mễ trằm miệng một lời.

Chẳng qua cũng sắp tan thành mây khói rồi, Mễ Nhạc Nhạc bi quan nghĩ, trong lòng tưởng tượng đến tình huống xấu nhất.

Đây không phải là ảo giác, nhưng Mễ Nhạc Nhạc thật sự hoài nghi vào đôi mắt của mình.

Nắng chiều lặng lẽ hắt xuống, phủ thêm một tầng êm dịu cho vạn vật xung quanh, trên con đường nhỏ trong thôn lại xuất hiện một chiếc xe hơi sang trọng, bên cạnh là bóng dáng cao lớn của một người đàn ông.

Một tay anh bỏ trong túi quần, nhàn nhã tựa vào thân xe, đầu hơi cúi xuống khiến cô không thể thấy rõ vẻ mặt của anh, sắc trời đã dần dần sẫm tối.

“Người đó là ai vậy? Sao lại đậu xe trước cửa nhà chúng ta?”

Giọng nói nghi ngờ của mẹ Mễ truyền vào trong tai Mễ Nhạc Nhạc, cô khẽ mở miệng, nhưng lại không cất được nên lời, đôi mắt đã ngập tràn hình bóng anh, Phạm Nghê, anh đã đến rồi!

“Nhạc Nhạc, con biết cậu ta à?” Ba Mễ nhìn con gái mình, thấy khuôn mặt cô ửng hồng, vẻ đẹp này ông đã từng được nhìn thấy trên khuôn mặt của người vợ yêu dấu.

“Vâng.” Sao anh có thể đến đây?

Ba Mễ chắc mẫm trong bụng, cảm thán một câu: “Cậu ấy chính là Phạm Nghê?”

Mễ Nhạc Nhạc gật đầu, mẹ Mễ nở nụ cười: “Còn đứng ngốc ở đó làm gì, người ta cũng đã tới trước cửa, sao còn không mau đến đón?”

Mễ Nhạc Nhạc sững sờ, nhìn về phía ba mẹ mình, thấy vẻ mặt bình tĩnh của bọn họ, lỗ tai của cô cũng đỏ bừng: “Con qua đó trước đây.”

“Ba và mẹ con vào trước, con nhớ giữ cậu ấy ở lại ăn cơm đấy.” Ba Mễ nhắc nhở.

Mễ Nhạc Nhạc gật đầu, bước tới gần anh.

Tiếng bước chân quen thuộc cắt đứt dòng suy nghĩ của Phạm Nghê, anh ngẩng đầu, đôi con ngươi đen láy ánh lên nụ cười thẹn thùng của cô, trong lòng anh khẽ run lên, thế nhưng trên mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng: “Mễ Nhạc Nhạc!”

Cô luống cuống, biết anh đang tức giận: “Em không phải cố ý lỡ hẹn, em. . . mẹ anh có tức giận không?” Cô nhìn anh như chim sợ cành cong, dáng vẻ dè dặt khiến người ta cảm thấy buồn cười.

Phạm Nghê muốn cười, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ lạnh lùng: “Bây giờ em mới nhớ tới mẹ anh sao?”

Cô để ý đến mẹ anh như vậy cũng đã tỏ rõ ý nguyện của cô, cô nguyện ý kết hôn, điều này khiến sự lạnh lẽo trên khuôn mặt anh dịu đi đôi chút, nét mặt không khỏi trở nên nhu hòa hơn.

Mễ Nhạc Nhạc thẹn thùng cúi đầu: “Mẹ anh có nói gì không?” Cô thật lo lắng sẽ để lại ấn tượng xấu với mẹ anh.

“Không vui lắm.” Phạm Nghê nói sự thật.

Sắc mặt Mễ Nhạc Nhạc hơi tái đi: “Vậy, vậy sao?”

“Làm sao bây giờ?” Phạm Nghê hỏi ra suy nghĩ trong lòng cô.

Mễ Nhạc Nhạc khẽ cắn môi: “Em. . .”

Phạm Nghê thấy vẻ mặt khổ sở và do dự của cô, bực dọc và tức giận trong lòng dần dần bị xua tan, anh vươn tay vòng ra sau đầu cô, khẽ vuốt nhẹ lấy một lọn tóc mềm mại: “Có muốn gả cho anh không?”

Cô muốn gả cho anh, vậy nên mới lo lắng mẹ anh không vui, ánh mắt anh dịu dàng như nước, vẫn luôn nhìn về phía cô.

Mẽ Nhạc Nhạc sững sờ: “Chuyện này. . .”

Đáy mắt anh lóe lên: “Muốn mẹ anh vui vẻ thì trước hết phải làm cho anh vui vẻ, biết không?” Tay anh đặt sau gáy cô, nhẹ nhàng vỗ về trên chóc.

Anh đối đãi với cô như vật cưng, cô muốn đẩy tay anh ra, thế nhưng lại cảm thấy thật thoải mái, trong miệng lại lặp lại lời nói của anh: “Làm cho anh vui vẻ?”

“Anh vui vẻ thì mới có thể giải thích giúp em, đúng không?”

Mẽ Nhạc Nhạc cảm thấy anh tự đề cao giá trị của bản thân như vậy, chẳng qua là đang trá hình muốn cô nịnh nọt anh mà thôi, cô mím môi, hơi nghiêng đầu một chút: “Ông chủ Phạm, phải làm gì thì anh mới vui vẻ?”

Phạm Nghê khẽ cười: “Cái này còn phải xem biểu hiện của em thế nào đã.”

“Gợi ý một chút thử xem.” Chẳng biết tại sao, Mẽ Nhạc Nhạc đột nhiên cảm thấy chuyện kết hôn cũng không đáng sợ như vậy, nhìn chiếc xe hơi sang trọng bị dính bùn đất, cùng với dáng vẻ phong trần mệt mỏi của anh ở trước mặt mình, trong lòng cô như đã sáng tỏ, anh đến đây, cứ như thể xuất hiện trước mắt cô.

“Ví dụ như lát nữa em giới thiệu anh với ba mẹ em thế nào.” Ánh mắt anh nhìn cô chăm chú, phát hiện trong mắt cô ngoài sự ngượng ngùng thì cũng không có biểu hiện gì khác, kể cả kháng cự.

Người nào đó sáng nay vẫn còn ngây ngốc, bây giờ đã có thể thản nhiên tiếp nhận rồi.

Mẽ Nhạc Nhạc liếc mắt nhìn anh một cái, khoe môi khẽ mấp máy: “Ba mẹ em bảo anh ở lại dùng cơm.”

“Ồ?” Trên mặt anh lộ rõ sự vui vẻ: “Bọn họ biết anh sao?”

Mẽ Nhạc Nhạc không dám nói lúc này mình lo sợ bị anh chinh chết cho nên mới hoảng hốt nhắc tới anh: “Ừm.”

“Bọn họ biết anh là bạn trai của em?” Bàn tay đang vuốt ve sau đầu cô càng thêm dịu dàng, thi thoảng còn gảy gảy vài lọn tóc của cô như đang đùa giỡn.

“Ừm.”

Tâm tình của Phạm Nghê rốt cuộc cũng hoàn toàn vui vẻ, Mẽ Nhạc Nhạc lại đột nhiên nói: “Lần đầu gặp mặt, anh mang cái gì đến cho ba mẹ em?”

Mẽ Nhạc Nhạc không phải loại phụ nữ háms giàu, cô sẽ không đòi hỏi điều gì với Phạm Nghê, nhưng đây là lần đầu tiên gặp mặt, nhất định phải có chút ý tứ: “Ba em thích trà, mẹ em thích quần áo hay áo khoác gì đấy cũng được.” Cô hơi ngừng lại một chút: “Anh mang cái gì?”

Anh đến đây cũng là vì cô gái này bỏ chạy, lúc vội vàng đuổi theo thì chỉ có ý nghĩ muốn hỏi tội cô, không ngờ bây giờ anh lại bị cô gái ngốc này hỏi một câu làm cho ghen hợm.

Lần đầu tiên trông thấy vẻ mặt lúng túng xuất hiện trên khuôn mặt của Phạm Nghê, cô khó hiểu hỏi: “Anh sao vậy?”

Phạm Nghê cười cười như không có chuyện gì, anh rút tay về, lại nắm lấy tay cô: “Nhạc Nhạc. . .”

“Hà?”

“Đi cùng anh đến một nơi.”

“Nơi nào?” Mẽ Nhạc Nhạc muốn nói ba mẹ cô cũng đã nấu cơm rồi, anh nên vào trong thôi.

“Cửa hàng lớn nhất ở khu này.” Anh nắm lấy tay cô, đẩy cô vào trong xe, sau đó tự mình ngồi vào ghế lái.

“Đến đó làm gì?” Mễ Nhạc Nhạc vẫn không hiểu suy nghĩ của anh.

Mua quà tặng!

Ba Mễ đang nấu cơm, lại nhìn qua cửa sổ, trông thấy chiếc xe đang rời đi, khuôn mặt hiện lên vẻ buồn bực, bọn nó còn muốn đi đâu nữa?

Hai người đi suốt đêm để trở về Đài Bắc, Mễ Nhạc Nhạc ngủ một giấc, lúc tỉnh lại thì xe đã dừng trong tầng hầm đỗ xe dưới khu nhà của bọn họ rồi.

Cô quay đầu nhìn Phạm Nghê, sắc mặt của anh không tốt lắm, cô đau lòng vươn tay xoa nhẹ khuôn mặt anh: “Có phải là mệt lắm không?”

Trong lòng cô cảm thấy ấm áp, người đàn ông này chạy ngược chạy xuôi, bởi vì không kịp chuẩn bị quà cáp cho nên anh phải vội vã đi mua, dù là như thế nhưng lúc gặp ba mẹ cô, anh vẫn biểu hiện khéo léo, nho nhã lịch sự, ngay cả mẹ cô cũng khen anh không ngớt.

Lúc mẹ Mễ biết anh là ông chủ của công ty cô đang làm thì không khỏi kinh ngạc, còn nói sao Phạm Nghê lại có thể nhìn trúng con gái nhà mình, nhất định là duyên phận, bảo cô phải cố mà nắm cho chắc.

Mễ Nhạc Nhạc cũng hiểu được, tình cảm trong lòng đã vượt ra khỏi sức tưởng tượng của cô, kế hoạch của cô là sau khi ổn định công việc thì sẽ tìm một người đàn ông phù hợp với mình rồi kết giao, sau đó sẽ kết hôn.

Giữa cô và Phạm Nghê lúc đầu cũng rất bình thường, xét về gia cảnh của anh thì anh có thể tìm được một người phụ nữ tốt hơn, nhưng khi Mễ Nhạc Nhạc thấy anh đối với người nhà cô vô cùng nghiêm túc, từng cử chỉ và lời nói đều rất chân thành, khi đó cô lại nghĩ, nếu thật sự có người phụ nữ tốt hơn cô xuất hiện, cô cũng sẽ không nhân nhượng, bản thân mình chiếm được một người đàn ông tốt như vậy, cô sẽ không thể để cho đám mèo hoang kia tha đi mất.

“Hôn anh một cái thì sẽ không mệt mỗi nữa.” Anh nở nụ cười xấu xa.

Mễ Nhạc Nhạc tưởng thật, kéo đầu anh thấp xuống, vội vàng hôn anh một cái, tốc độ cực nhanh khiến cho Phạm Nghê cũng giật mình.

Anh kinh ngạc nhìn cô: “Thật sự là không mệt!”

“Phạm Nghê!” Mễ Nhạc Nhạc đánh nhẹ vào ngực anh, bàn tay nhỏ bé lại bị anh nắm lấy.

Anh nâng tay cô, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn: “Lên đi.”

Bọn họ tay trong tay xuống xe, vừa vào trong thang máy, Phạm Nghê lại đột nhiên ôm chặt lấy cô từ phía sau, nhiệt độ cơ thể anh bao trùm lấy cô.

“Phạm Nghê?”

Đáp lại cô là những nụ hôn nhỏ vun, từng nụ hôn của anh rơi xuống da thịt trắng hồng của cô, rất tỉ mỉ và dịu dàng, khiến trái tim cô cũng không khỏi đập nhanh hơn một nhịp.

Bàn tay anh khê vén áo trước bụng cô, mười ngón tay ám muội nhẹ nhàng vuốt ve trước bụng, da thịt non mềm dần dần nóng lên, cô ngượng ngùng quay đầu, nói: “Đang ở trong thang máy, anh đừng như vậy.”

Phạm Nghê cười khê, bàn tay cũng tạm thời ngừng lại: “Được, về nhà rồi tiếp tục. . .”

Cô nhúm mày: “Đừng nghịch nữa, anh còn chưa ngủ đấy.” Anh lái xe suốt cả một chặng đường dài, hẳn là mệt muốn chết rồi, vậy mà lại còn tinh lực để nghĩ đến chuyện khác.

“Không muốn ngủ.” Anh nói mà mặt không đỏ, thở không gấp.

Mễ Nhạc Nhạc trừng mắt nhìn anh: “Ngày mai anh còn phải đi làm nữa.” Cô nghiêng đầu nhìn vào mắt anh: “Mắt anh đỏ hết lên rồi.”

Thang máy đã lên tới nơi, Phạm Nghê ôm lấy người nào đó đang cự tuyệt anh cầu hoan bước vào trong nhà, bàn tay đặt trên eo cô cũng không ngừng vuốt ve, môi mỏng xâu xa khẽ mấp máy: “Nhạc Nhạc. . .”

Mẽ Nhạc Nhạc thuận thể quay đầu lại nhìn anh, bờ môi của anh lại nhanh chóng áp sát vào môi cô, nụ hôn nồng nhiệt mang theo sự bá đạo cứ thế bao phủ lấy cô.

Cô thử giãy giụa, nhấc tay muốn đẩy anh ra, không ngờ động tác của anh lại trở nên nhanh hơn, giống hệt như một con sói, một tay mở cửa, một tay vẫn ôm chặt lấy eo cô.

Anh vừa hôn cô, vừa ôm cô vào nhà, đầu óc cô đã trở nên choáng váng, muốn đẩy anh ra, nhưng thân thể lại lún át cả lý trí, cô vươn tay đặt lên vai anh.

Lưỡi của anh mãnh liệt trượt vào trong miệng cô, hung hăng khuấy đảo khắp nơi, coi lưỡi của cô giống như kẹo ngọt mà ngâm mứt.

“Ừm. . .” Cô không nhịn được mà khẽ ngậm một tiếng, thân thể bắt đầu nóng lên: “Phạm Nghê. . .”

Phạm Nghê dùng lưng đẩy cửa, cửa lập tức bị đóng lại, bàn tay anh trượt xuống bên dưới, vén lên làn váy, điên cuồng vuốt ve nơi giữa hai chân cô.

Phòng khách vốn đang tối đen như mực lại đột nhiên bừng sáng, một bóng người xuất hiện ở trong phòng khách, trên mặt mang theo sự kinh ngạc khó có thể che giấu: “Hai người đi đâu vậy? Tôi còn. . .lo. . .”
Mấy chữ sau cùng cũng nhỏ dần rồi biến mất.

Mẽ Nhạc Nhạc khẽ kêu lên một tiếng, cô không cần cúi đầu cũng biết, giờ phút này mình giống như một con bạch tuộc đang bám lên trên người Phạm Nghê, cô vội vàng đẩy anh ra.

Mẽ Nhạc Nhạc giơ tay che đi khuôn mặt đỏ bừng, không dám nhìn đến sắc mặt của Mã Vĩ Quân, vội vã chạy về phòng.

Mã Vĩ Quân thu lại vẻ mặt lo lắng, lúc trưa cậu ta gọi điện cho Mẽ Nhạc Nhạc mà điện thoại của cô lại tắt máy, không gọi được, cậu ta còn tưởng là đã xảy ra chuyện gì, báo hại mình suy nghĩ lung tung, cậu ta ngáp một cái: “Hai người thật là. . .” Nói xong lại cười: “Không thể đợi nổi đến lúc trở về phòng ngủ rồi làm tiếp sao?” Nói xong, cậu ta ngênh ngàng trở về phòng.

Bỏ lại ông chủ Phạm ở sau lưng đang vô cùng tức giận, chỉ hận không thể làm thịt thằng nhóc này ngay lập tức, Phạm Nghê bắt đầu âm thầm tính toán kế hoạch phải làm thế nào để ‘trừ hại cho dân’.

Anh mang theo sắc mặt u ám trở về phòng, Mẽ Nhạc Nhạc đã nằm trên giường rồi, lại còn quấn chặt mền, chỉ lộ ra cái đầu nho nhỏ: “Em ngủ đây, ngủ ngon!”

Sắc mặt của Phạm Nghê lại càng đen hơn, vừa bị người ta bắt quả tang, đêm nay cô tuyệt đối sẽ không để cho anh ‘chém giết’ ở trên giường, không đúng, không chỉ là đêm nay mà là mấy ngày tới cô cũng sẽ tự đào lỗ để chôn mình.

Anh đi đến bên giường rồi ngồi xuống, bàn tay phủ lên đầu cô, mang theo sát khí nồng đậm, nụ cười vô cùng hung ác: “Thằng nhóc này sẽ rời đi sớm thôi.”

Mẽ Nhạc Nhạc núp ở trong chăn buồn bực không lên tiếng, mặc kệ lúc nào thì Mã Vĩ Quân rời đi, bây giờ người cô không muốn gặp nhất là Phạm Nghê, huhu, cái người đàn ông này ở đâu cũng động dục được!

Mà suy nghĩ của Phạm Nghê lại không giống cô, anh hôn người phụ nữ của mình ở trong nhà mình, muốn làm chuyện thân mật gì mà không được, tất cả chỉ tại cái thằng nhóc Mã Vĩ Quân chết tiệt kia!

Một tuần sau, Mã Vĩ Quân đã chuyển chỗ ở, về vấn đề ở đâu thì cô không biết, chỉ nghe Phạm Nghê nói, tuy tính cách của cậu ta có xấu một chút nhưng trên công việc thì rất có năng lực, anh sẽ tiếp tục bồi dưỡng.

Chẳng biết tại sao, sau khi nghe xong thì Mẽ Nhạc Nhạc lại cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, thậm chí còn cảm thấy hai từ ‘bồi dưỡng’ này có hàm ý sâu xa.

Bởi vì Mẽ Nhạc Nhạc cự tuyệt người nào đó trên giường, cho nên đến tận một tuần sau, khi Mã Vĩ Quân vừa dọn đi thì người nào đó cũng không nói hai lời liền ăn tươi nuốt sống cô, hết ăn rồi lại ăn.

Đối với Mã Vĩ Quân, Phạm Nghê đã ôm hận trong lòng rồi, cô nghĩ Mã Vĩ Quân nhất định sẽ phải chịu khổ, chẳng qua điều này cũng không nằm trong phạm vi lo lắng của cô.

Lúc này cô đang ngồi trong một nhà hàng, trên bàn là canh thừa thịt nguội, mẹ Phạm ôn hòa đã được em trai sinh đôi của Phạm Nghê hộ tống về nhà

Lúc vừa gặp người nhà của Phạm Nghê, mẹ Phạm rất hiền lành thân thiện, không hề có dáng vẻ phách lối như mấy bà mẹ chồng tương lai khác, tính tình của Phạm Dịch thì có chút không tốt lắm, nhưng lúc ăn cơm thì lại rất chăm sóc cho vợ mình.

Về phần cô thì ngay từ lúc đầu đã căng thẳng, nói năng cũng lắp bắp, nhưng dần dần cũng cảm thấy tự nhiên hơn.

Một bàn tay to đặt trên vai cô, cô ngẩng đầu: “Phạm Nghê. . .”

“Xong rồi, chúng ta về thôi.” Phạm Nghê kéo cô đứng dậy, cô đột nhiên dựa vào người anh, anh nhú mào: “Sao vậy?”

Mẽ Nhạc Nhạc đỏ mặt, ấp úng nửa ngày mới nói: “Chân em bị tê. . .”

Phạm Nghê bật cười, hôn lên môi cô một cái: “Gặp phụ huynh đáng sợ như vậy sao?”

Mẽ Nhạc Nhạc đau khổ nói: “Chẳng lẽ lúc anh gặp ba mẹ em không thấy sợ sao?” Cô sợ người nhà anh sẽ không thích mình, sợ bọn họ sẽ phản đối hôn sự này, còn sợ. . . sợ bọn họ cuối cùng sẽ không thể ở bên cạnh nhau nữa.

Tư duy của phụ nữ có đôi lúc còn đáng sợ hơn cả chiến tranh, có thể ảo tưởng ra vô số trường hợp, về điểm này cũng đủ để chứng minh phụ nữ rất cố chấp.

“Cũng không phải là sợ, chỉ là có chút căng thẳng thôi.” Anh cười rồi đỡ cô ra khỏi nhà hàng.

“Anh không sợ bọn họ không thích anh, sau đó sẽ chia rẽ uyên ương sao?” Mẽ Nhạc Nhạc không nhận được mà nói ra suy nghĩ trong lòng mình. Phạm Nghê không nhìn cô, chỉ nhàn nhạt nói: “Cái ấy không phải sợ.”

Mẽ Nhạc Nhạc ngẩng đầu, ánh nắng ban trưa hắt lên trên khuôn mặt tuần tú, ôn hòa như làn suối, thấm ướt trái tim cô.

“Họ sẽ đồng ý thôi.” Anh nhìn thẳng vào mắt cô: “Vì họ biết người đàn ông này yêu con gái của họ.”

Gò má của cô thoáng chốc ửng hồng, cái người này, ngay cả muốn nói yêu cô cũng phải đi đường vòng như vậy, cô trừng mắt liếc anh một cái.

Anh mỉm cười, ôm cô vào trong xe: “Mẽ Nhạc Nhạc. . .”

“Cái gì!” Cô hồn đảo, người đàn ông này, trừ những lúc ý loạn tình mê thì ít khi nào mở miệng nói yêu cô, người ta thường bảo lời nói của đàn ông lúc ở trên giường là không thể tin.

Thật ra thì cô cũng tin một chút, bởi vì anh không phải là người đàn ông khác, anh là Phạm Nghê, có sao thì sẽ nói vậy.

“Anh yêu em.” Anh dịu dàng nói khẽ bên tai cô.

Cô hé môi cười rạng rỡ, lời nói trên giường cô chỉ tin một nửa, còn bây giờ là hoàn toàn tin tưởng, bởi vì lúc này anh không bị dục vọng khống chế, anh thật sự yêu thương cô.

“Em cũng yêu anh.”

—HẾT—

o~(^o^~)~o

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 10 – Hoàn Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-am-giuong-hay-ghen>